

IVAN BLOT

EUROPA COLONIZATĂ

Traducere de Irina Marina Borțoi

Universitatea Populară, Chișinău, 2018

„Dacă occidentalii lumii vechi rămân subordonați lumii noi,
Europa nu va fi niciodată europeană, și nu va mai putea vreodată
să-și adune cele două jumătăți.”

Charles de Gaulle, *Mémoires d'Espoir*

O PLEDOARIE PENTRU DECOLONIZAREA ȘI REGĂSIREA UNITĂȚII CONTINENTULUI EUROPEAN

(PREFAȚĂ LA EDIȚIA ROMÂNĂ)

Cartea autorului francez Ivan Blot "Colonizarea Europei" riscă să scandalizeze publicul obișnuit cu discursul proeuropean dominant, impregnat de mituri și miraje. Acest tip de discurs încă mai fascinează mulțimile în Estul nostru decomunizat printr-o liberalizare care a înlocuit un tip de orbire intelectuală cu altul, nu mai puțin pervers și nociv. Am decis să traducem întâi de toate lucrarea de față a acestui autor cu o operă vastă și consistentă din același motiv, care ghidează întreaga noastră activitate în cadrul proiectelor editoriale sub egida Universității Populare. Și anume, pentru a contribui la scoaterea societății noastre din starea de încântare în fața unui Occident prezentat mulțimilor ca expresie a Paradisului terestru și a aspirațiilor pline de optimism naiv.

Una dintre ideile de bază ale acestui gaullist de marcă este următoarea. Situația actuală a Europei este produsul a două evenimente majore din secolul XX: prăbușirea celui de-al Treilea Reich în 1945 și destrămarea URSS în 1991. Autorul amintește că în urma primului eveniment Europa și-a pierdut suveranitatea politică și militară, fiind colonizată de cele două mari puteri victorioase: SUA în Vest și URSS în Est. Și dacă experiența noastră de sub comunism nu lasă loc de îndoială asupra efectelor tragice ale acestui regim impus din exterior țărilor saletizate, faptul că în partea occidentală a continentului nostru s-a produs o colonizare cu efecte deosebit de grave pentru interesele naționale și culturile popoarelor constrânse să imite modelul "fratelui mai mare"

de dincolo de Ocean încă sună cumva strident pentru urechea esticilor convertiți la religia europenismului americanolatru.

Așadar, încadrăm cartea bunului nostru prieten de la Paris în atât de necesara terapie colectivă, care să ne ajute să recăpătăm capacitatea de a privi realitățile dintr-o perspectivă istorică și geopolitică largă, depășind interpretările fragmentare și paralizia spiritului critic. Colosala experiență politică și academică a lui Ivan Blot îi permite o abordare senină și explicită, fără echivocuri timide și eufemisme atenuante, a realităților din Franța de azi, din spațiul dominat de UE și din țările ex-comuniste. Desfigurarea identitară, desuveranizarea și alienarea spirituală a popoarelor europene este examinată de către autor atât prin prisma geniului politic a lui Charles de Gaulle, cât și prin optica filosofiei lui Martin Heidegger, dar și printr-o examinare minuțioasă a noului model de societate care s-a statornicit în ultimele decenii, cea a statului managerial și a capitalismului managerial, politicienii fiind înlocuiți de către experți, iar proprietarii - de către managerii obsedați de maximizarea câștigurilor pe termen scurt în detrimentul proprietarilor, al statelor și al angajaților.

Noua elită oligarhică, susține Ivan Blot, a golit democrația de orice sens prin ignorarea voinței populare și a distorsionat capitalismul clasic în favoarea unei cleptocrații nesățioase. Astfel, sistemul politic democratic, ca și sistemul economic capitalist, așa cum sunt ele studiate la școală sau propagate de mainstream media, nu mai au aproape nimic în comun cu viața reală. El arată cum puterea politică și economică a fost uzurpată de către o elită străină în egală măsură atât de statele pe care le conduc, cât și de proprietățile pe care le administrează.

Pentru noi, esticii ieșiți de sub colonizarea sovietică și anexați colonizării occidentale, ideea despre inversarea celor doi poli,

expusă răspicat de către autor, este extrem de necesară pentru înțelegerea exactă a manierei în care ne-am pomenit din nou în starea de vasalitate. Dacă pe vremuri URSS reprezenta puterea care agresa în primul rând spiritual și cultural, iar apoi politic și economic spațiul nostru, astăzi, ajunși sub dominația unui Occident global, ne-am pomenit invadați de polul care a preluat în forme și mai perverse funcția nefastă a fostului imperiu comunist. Dacă altă dată America era conservatoare și creștină, astăzi ea a devenit factorul cel mai dizolvant și mai nociv sub aspect religios și moral. Iar popoarele din Răsărit, Rusia, Polonia, Ungaria etc. au devenit apărătoarele tradiției, ale patriotismului, ale creștinismului și ale familiei. Anume în Est rezistența față de acest nou tip de imperialism este cea mai puternică, și anume de aici, sugerează Ivan Blot, trebuie să se inspire la ora actuală popoarele Europei occidentale pentru a iniția o Reconquista la scară continentală.

Hiperputerea planetară americană, care domină prin intermediul celor patru poli sau idoli, care sunt egoul, banii, masele și tehnica, exportând pretutindeni în lume o societate inumană și materialistă, este cea contra căreia își ridică vocea autorul. Anume față de acest tip de colonizare, ce impune economismul și utilitarismul, ce reduce persoana umană la o materie primă interșanjabilă, ne îndeamnă el să ne emancipăm. Și ca să nu persistăm în eroarea precum că noi, esticii, suntem cei care am ajuns sub stăpânirea unei clase politice corupte și antinaționale doar din vina noastră, fiindcă nu am fost destul de consecvenți pentru a ”implementa reformele” sugerate dinspre Washington, undeva, mai spre Vest existând țări-model spre care ar trebui să tindem prin imitație, vom la aduce în atenția cititorului o idee extrem de valoroasă expusă de autor. El ne atrage atenția că independența statelor (și aici e vorba de Franța în primul rând!) este subminată de către puterile de tip oligarhic, cele care au păstrat

doar fațada democrației. Oligarhiile respective, care mențin sub control partidele politice, media, ONG-urile, sindicatele, dar întâi de toate puterea de stat, se inspiră și găsesc sprijin în străinătate. Asta pentru că aceste ”pături superpuse”, cum s-ar exprima Eminescu, deseori sunt creaturile directe ale străinătății, prin sursele lor de finanțare, prin idealurile lor, prin cosmopolitismul lor și prin finalitatea filosofiei lor dezrădăcinate. Remediul propus de către Blot pentru depășirea acestei stări de lucruri sufocante ține de revenirea la democrația directă, exemplul Elveției fiind cel care ar putea servi drept sursă de inspirație. Adică, la ceea ce este numit în politologia occidentală a ultimilor ani prin termenul ”populism”, însă de această dată fără conotația lui depreciativă, ci dimpotrivă. Sensul pe care l-a căpătat această noțiune exprimă revolta popoarelor împotriva elitelor, fenomen ce cunoaște o dinamică de-a dreptul spectaculoasă.

De altfel, ideile-forțe ale cărții lui Ivan Blot au și devenit în ultimii ani elemente-cheie ale discursului public al populiștilor europeni: necesitatea de a reforma sau chiar de a dizolva Uniunea Europeană, de a renunța la euro ca monedă unică în favoarea valutelor naționale, de a respinge NATO sub hegemonia americană în favoarea unei noi organizații de apărare paneuropene, de a revedea principiile liberului schimb în favoarea unor politici economice protecționiste, de a revedea acordurile impuse de ONU și UE în materie de acordare nelimitată a dreptului la azil. Tot aici autorul se înscrie pe aceeași linie de gândire, dar și de acțiune politică, atunci când vorbește despre urgența ce ține de supraviețuirea popoarelor europene, amenințate de dispariție ca urmare a doi factori majori complementari: imigrația de masă a unor populații diferite, ostile față de religia și cultura europeană, precum și prăbușirea demografică. Ambele fenomene sunt urmarea directă a politicii multiculturalismului, metisajului,

corectitudinii politice și drepturilor omului, ridicate la rangul de religie de către deținătorii discursului dominant și obligatoriu.

Iarna demografică în care s-a prăbușit Occidentul în ultimele decenii, amintește autorul, este urmarea afirmării corozive a Școlii de la Frankfurt, a marxismului cultural și a freudismului, care au pregătit "revoluția sexuală" a anilor șaiszeci, aplicând o lovitură mortală instituției familiei. Și de această dată autorul, invocând multiple exemple, își îndeamnă compatrioții să-și îndrepte privirile spre Est, spre acele țări, care au întreprins măsuri substanțiale pe planul politicilor pro-familie.

Însă mai presus de orice Ivan Blot atrage atenția cititorilor asupra efectelor dezastruoase pe care le-a avut separarea Bisericii de Stat, secularizarea societăților prin impunerea unui laicism obligatoriu. Izgonirea Bisericii din spațiul public, din învățământ și marginalizarea ei în spațiul privat al fiecărui cetățean a produs un gol spiritual, care a fost substituit neîntârziat de falșii profeți ai laicității. Autorul sugerează la un moment dat, deși în treacăt și fără a dezvolta ideea, că în timp ce religia a fost separată de stat, masoneria i-a luat locul, preluând de fapt controlul asupra politicului, culturii și educației.

Și cu toate că războiul nedeclarat al masoneriei contra creștinismului nu face obiectul volumului de față, această încheștare spirituală între mărturisitorii lui Hristos și detractorii Lui poate fi lese desprinsă de către un lector avizat asupra mizelor Modernității, care au ieșit în vileag în mod izbitor mai ales pe parcursul ultimelor decenii. Din punct de vedere sociologic, ne atrage atenția Blot, religia, la fel ca și limba sau cultura, nu reprezintă un fenomen individual, ci unul colectiv, fiind legat de un anume teritoriu. Credința religioasă ca element de prim ordin în crearea și menținerea unei identități colective, dar și ca premisă

a renașterii spirituale prin recăpătarea legăturilor profunde cu straturile ancestrale ale popoarelor europene, este privită și ca factor singular de modelare a comportamentului uman. Altfel zis, autorul ne amintește bine cunoscutul adevăr că morala nu poate fi una autonomă, ci derivă din credința religioasă. Iar în lipsa acestui factor ordonator, dătător de sensuri superioare vieții, calea spre extincția popoarelor europene este una ireversibilă.

În fața valului migrator, pe care îl numește și ”colonizare fizică” sau ”colonizare prin populare”, Ivan Blot îndeamnă la o decolonizare intelectuală ca factor determinant pentru supraviețuirea popoarelor europene. El spune:

”Franța cunoaște de atunci o dublă colonizare: ”de deasupra”, dacă putem spune așa, adică o colonizare efectuată de către Statele Unite și lumea anglo-saxonă, și ”de dedesubt” (imigrarea în masă a persoanelor sărace și puțin calificate care colonizează progresiv zone întregi ale teritoriului). Oprirea celei de-a doua colonizări nu este posibilă decât prin înfrângerea colonizării „mentale” de deasupra, cea care ne interzice să reacționăm”.

Adică, respingea colonizării ”de deasupra”, cea militară, politică, economică, culturală și spirituală, ca și rezistența în fața colonizării ”de dedesubt”, reclamă o emancipare a voinței politice de libertate autentică. ”Însă pentru a ieși din starea de colonizare multiplă în care se află Europa, ne trebuie alte valori, necomerciale: sacrul, onoarea, valoarea personală, iubirea de frumos și de Patrie. Astăzi Europa are nevoie de o „reformă intelectuală și morală”, după cum spunea Renan”, - subliniază autorul.

Pe lângă cele două forme de colonizare, prin instrumente imperiale americane și prin invazia populațiilor musulmane, Ivan Blot ne mai atrage atenția asupra uneia, cea care face posibilă subminarea statului și dezagregarea corpului social al poporului

băştinaş. Este vorba despre ceea ce el numeşte ”colonizare internă”. El accentuează că este vorba despre o ”colonizare internă din partea statului: oligarhia administrativă a colonizat țara în propriul beneficiu!”, aceasta sacrificând independența țării în favoarea hegemonului american. Dar oare nu în aceeași situație se află și societățile noastre postcomuniste?

Pledoaria lui Ivan Blot este una hotărâtă, categorică și chiar ireconciliabilă:

”Trebuie să demascăm oligarhia conducătoare care colaborează în realizarea lucrării colonizării națiunilor noastre europene. Această colonizare are loc de jos în sus (imigrarea săracilor) și de sus în jos (imperialismul superputerii americane ajutate de instrumentele sale, care sunt NATO sau Uniunea Europeană, așa cum funcționează ele astăzi)”.

Văzând o abordare atât de tranșantă, să ne întrebăm, câți oameni politici, câți intelectuali sau gazetari de la noi au curajul să se manifeste deschis cu un discurs împotriva curentului dominant, asumându-și riscul nu de a fi eliminați fizic sau de a face pușcăria, ca pe vremea comuniștilor, ci ostracizați, stigmatizați și catalogați drept extremiști, radicali sau – horribile dictu! – filoruși? Din nefericire, puțini, foarte puțini.

Generația făuritorilor de istorie se pare că a rămas în trecut. Astăzi spațiul public este suprapopulat de către profitorii unor circumstanțe istorice sau geopolitice aducătoare de beneficii imediate, care oferă un lift social garantat. Tocmai de aceea autori ca Ivan Blot pot și trebuie să servească drept exemplu încurajator pentru depășirea stării de timiditate și de confort psihologic celor care mai răspund calificativului onorabil de bun patriot și bun creștin.

Iar fiindcă la ora actuală și probabil pentru încă mulți ani înainte Europa va avea pe ordinea zilei chestiunea invaziei musulmane și mai ales a măsurilor de luat, este demnă de reținut ideea vulnerabilității noastre în fața unui islamism radical și agresiv și lipsa unui remediu eficient contra acestuia :

”Trebuie oprită colonizarea demografică masivă de către populațiile musulmane, colonizare ce poate avea într-o bună zi consecințe politice grave. În fața islamismului, laicitatea este o sabie de lemn”.

Altfel spus, o Europă descreștinată, vlăguită de forța ei spirituală și anesteziată moral prin intermediul unor inginerii sociale, ce impun toleranța capitulară și indiferentismul religios, nu are nici o șansă de supraviețuire pe termen mediu, necum de dăinuire în istorie. Iar în cazul nostru lecția de patriotism viguros și de recatehizare ar mai avea o semnificație suplimentară. Și anume, depășirea sindromului de margine de lume, deprovincializarea, angajarea pleneră în marile dezbateri ale epocii, sfidarea dificultăților majore și cooperarea demnă cu oameni și organizații dinafara spațiului nostru, care ne sunt aliați naturali.

Toate acestea sunt posibile, ca întotdeauna în istorie, doar în măsura în care vom ști să ne cunoaștem dușmanul. Anume aici este miza supremă a momentului actual: identificarea corectă și asumarea pleneră a inamicului. Mai mult, se impune nominalizarea lui directă și concretă, definirea clară a profilului său identitar, dar și a riscurilor fatale pe care le comportă neangajarea în această luptă pe viață și pe moarte. Iar asta presupune abandonarea unei școli îndelungate de practicare a eufemismelor, a alegoriilor, atât de dragi în special intelectualilor lipsiți de caracter, care își ascund în spatele acestui stil esopic propria lașitate.

Traducerea acestei cărți a prietenului nostru francez Ivan Blot pentru cititorul de limbă română este în egală măsură un elogiu adus tuturor intelectualilor angajați plenar, prin cărțile, articolele și conferințele lor publice, în apărarea identității creștine și a dreptului la o viață demnă a popoarelor continentului nostru.

Iurie Roșca,

Chișinău,

2 august, 2018

INTRODUCERE

EXPERIENȚA TRĂITĂ, REMEDIU PENTRU TABĂURILE IDEOLOGICE

*„Ne-am luat rămas-bun de la impostori. Noi facem politica
adevărului.”*

Charles de Gaulle în C’était de Gaulle, Alain Peyrefitte,

Fayard, vol. 1, p. 428

Fostul președinte al Consiliului francez, Edouard Herriot, adică primul ministru radical al vremii, a declarat la Adunarea Constituantă în 1946: „Vrem ca Franța să devină colonia fostelor sale colonii?” Într-o Uniune Franceză dominată de o majoritate de africani, ea nu ar avea nici măcar drept de secesiune”, afirmă el. La vremea aceea, imigrarea dinspre colonii este infimă.

49 de ani mai târziu, președintele rus Vladimir Putin declară într-un interviu: „Franța va deveni în mai puțin de 20 de ani colonia fostelor sale colonii.”

Aceste remarci privesc în esență evoluția demografiei: combinația dintre ratele natalității scăzute și ratele înalte ale imigrației ar putea duce la înlocuirea populației franceze cu alte populații. Această ipoteză nu a făcut niciodată majoritatea politicianilor să studieze măsurile de luat în ce privește cei doi parametri esențiali: rata slabă a natalității și rata înaltă a imigrației. Tabuul ideologic interzice tratarea acestor chestiuni cu o totală independență a gândirii. De altfel, trebuie și să nu ne mulțumim cu datele colonizării demografice, ci să reflectăm și la colonizarea minților, la colonizarea culturală.

De Gaulle îi spune lui Alain Peyrefitte: „Dacă nu cerem ca titlurile organizațiilor internaționale din care facem parte să fie în franceză, cum vreți să nu fim infiltrați de englezi și colonizați de americani? Dacă nu ne luptăm noi pentru franceză, cine să o facă?”

Primii care trebuie să se alarmeze referitor la colonizarea unei țări nu sunt membrii elitelor, a căror viață cotidiană este protejată de amenințările externe. Francezii modești sunt cei care își văd cartierul colonizat, care se trezesc că își pierd identitatea franceză, și care nu au mijloacele să se mute în alte zone încă libere. Populația nu reacționează decât atunci când o problemă îi atinge existența cotidiană, experiența trăită.

Există două tipuri de cunoaștere: cunoașterea formalizată în cărți și cunoașterea trăită. Numai aceasta din urmă are un impact asupra comportamentului. Vechii greci, precum poetul tragic Sofocle, spuneau „pathos mathein”: nu învățăm suferind. Nu învățăm decât în detrimentul nostru.

Iată de ce istoria este tragică și greșelile trecutului se repetă. Napoleon vrea să cucerească imensa Rusie. Nu reușește, și toată munca vieții sale se prăbușește. Două sute de ani mai târziu, Hitler comite exact aceeași greșeală și îi adaugă o dimensiune criminală mai puternică.

Filosoful Heidegger spune că a învăța să înoți citind o carte despre înot nu e același lucru cu a te arunca în râu. Rușii au două cuvinte diferite pentru cunoașterea abstractă (znaty) și cea practică (umety). A ști cum se cântă la vioară nu înseamnă a ști să cânti la vioară. Din păcate, noi nu avem decât un verb pentru amândouă!

Celor care nu trăiesc experiența concretă a colonizării țării le e greu să înțeleagă ce se petrece, iar ecranul ideologic al corectitudinii politice îi împiedică să conceapă realitatea din punct de vedere intelectual. Mai mult, uneori vor avea tendința de a disprețui victimele și de a le privi de sus, ba chiar de a le numi „rasiști”.

Se spune că la căderea zidului Berlinului, conducătorii comuniști ai Germaniei de Est se gândeau într-un buncăr din subsolurile Consiliului de Stat la cum aveau să reziste

unui eventual atac al NATO. În tot acest timp, manifestații distrugeau zidul Berlinului la doar câțiva metri distanță. Frumos exemplu de orbire ideologică și de negare a realității! Cu toate acestea, conducătorii respectivi erau perfect informați birocratic. Însă ideologia lor forma un filtru între gândurile lor și lumea exterioară.

Occidentul actual se află într-o situație analogă. Ideologia egalitaristă a „corectitudinii politice” care datează mai ales din vremea lui Rousseau și din secolul al XVIII-lea, a căpătat o turnură totalitară în anii 1960 („sixties” ai anglo-saxonilor). Aceasta a devenit un fel de religie seculară și nu acceptă nicio contestare a dogmelor sale. Iată de ce a devenit atât de dificil să luptăm împotriva colonizării Europei, în plan demografic, economic, cultural, politic sau religios. Cartea de față încearcă să analizeze aceste diferite colonizări ale Europei și să propună căi de rezistență și de regăsire a destinului de către națiunile libere. Autorul, care se inspiră din exemplul generalului de Gaulle, estimează că această redresare nu se va realiza fără o democratizare a țărilor noastre care trăiesc în realitate într-un regim oligarhic. Trebuie să demascăm oligarhia conducătoare care colaborează în realizarea lucrării colonizării națiunilor noastre europene. Această colonizare are loc de jos în sus (imigrarea săracilor) și de sus în jos (imperialismul superputerii ajutate de instrumentele sale, care sunt NATO sau Uniunea Europeană, așa cum funcționează ele astăzi).

Merită așadar să examinăm dimensiunile multiple ale colonizării Europei și a Franței, în cadrul acesteia, și să vedem condițiile unei rezistențe eficiente pentru a ne asigura eliberarea.

Acesta este obiectul lucrării de față.

1

COLONIZAREA, UN FENOMEN CU DIMENSIUNI MULTIPLE

„Da, Europa va exista prin sine, aliată a americanilor, cu siguranță, în timp ce rușii o vor amenința, însă independentă politic, economic, militar și cultural, și dispunând de mijloace proprii; sau Europa nu va exista și nu va fi decât un conglomerat de protectorate americane.”

Charles de Gaulle

Pentru un popor, colonizarea este o pierdere a suveranității, însoțită în general de o pierdere a identității care îi poate fi fatală ca popor. Un popor poate fi asasinat fizic, demografic, dar și cultural și spiritual. Fiindcă un popor este format din bărbați și femei care au un trup, dar și un suflet, așa cum ne învață creștinismul, dar și cum explica Socrate în Grecia cu 500 de ani mai devreme.

Pentru a înțelege esența colonizării și toate aspectele ei, trebuie așadar să dispunem de un instrument intelectual care să permită emanciparea de sub gândirea plată a întregului juridic sau a întregului economic care caracterizează adesea tehnocrații noștri în Franța.

Aristotel, în Fizica sa, ne propune patru cauze pentru a înțelege existența unui fapt social uman și pentru a ne apropia astfel esența acestuia: cauza materială, cauza formală, cauza motrice și cauza finală.

Să luăm exemplul templului grecesc: el are nevoie de patru cauze pentru a exista. Cauza materială sunt materialele, precum lemnul sau pietrele. Aceasta este o cauză tehnică și economică. Apoi, cauza formală este planul arhitectului, care fixează normele

a ceea ce se va construi și care a fost adoptat de autoritățile orașului. Cauza formală este deopotrivă juridică, ținând de expertiză, și politică, în sensul cel mai larg al termenului. Cauza motrice sunt oamenii care construiesc templul. Sunt oamenii cu cultura lor, fiindcă omul, spre deosebire de animal, este o ființă a culturii (în sensul civilizației). Cauza finală este religia grecilor, fiindcă în lipsa ei, nu ar exista niciun motiv pentru a construi acest templu. Vedem aici că atât cauza motrice, cât și cea finală, sunt cauze majore. Un tehnocrat va insista asupra cauzelor materiale (bugetul și tehnica) și formale (juridico-politice). El este incapabil să înțeleagă esența lucrurilor și nu trebuie să ne mirăm dacă nu stăpânește problemele care stau în fața lui.

Această analiză aristotelică a fost reluată, în propria lui manieră, de către filosoful Martin Heidegger. Pentru el, omul (individul) nu poate fi separat de „lumea” în care se găsește și această „lume” este cea care îi permite să fie o persoană și nu doar un individ. Această lume este configurată de interacțiunea a patru poli care corespund celor patru cauze ale lui Aristotel: Heidegger le numește „pământul”, „cerul”, „muritorii” și „divinitatea”. Pământul este rădăcina, cerul reprezintă idealurile, muritorii sunt oamenii situați în istorie cu dimensiunea lor tragică creată de moarte. Divinitatea este cauza finală care dă sens existenței omenești (astfel, Heidegger este creștin). Un om trăiește efectiv pe pământ, sub cer, în fața altor oameni și a Divinității. Însă un om nu există cu adevărat (și nu trăiește doar ca un animal) decât dacă își integrează rădăcinile, idealurile mai ales etice, relațiile cu ceilalți oameni și atitudinea, oricare ar fi ea, față de Divinitate.

Să aplicăm aceste instrumente intelectuale, ignorate de tehnocrații noștri, colonizării. Există colonizarea prin superioritatea tehnică și economică a străinului, care debușează, dacă nu îi rezistăm, în exploatare. Aceasta este cauza materială a colonizării, pentru a relua termenul lui Aristotel. La nivelul „pământului”, pentru a folosi termenul lui Heidegger, poporul își pierde așadar rădăcinile.

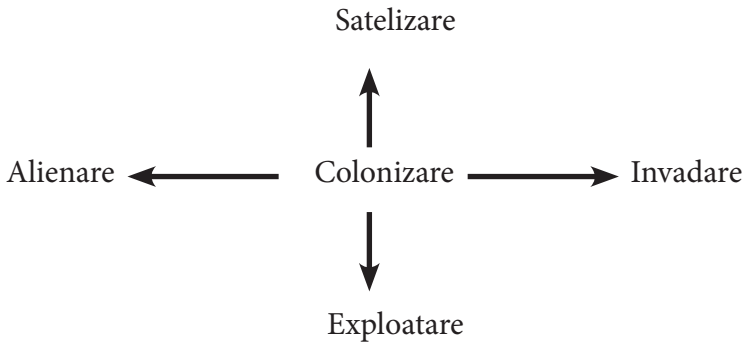
Există colonizarea militară și politică (în această ordine, potrivit lui de Gaulle), care duce la satelizare. Ne aflăm în domeniul cauzei formale, adică al normelor. O țară care își încredințează apărarea unei alte puteri, va ajunge să suporte o dominație politică de o mai mare sau mai mică anvergură, impusă de acea putere: acest lucru va putea lua forma integrării în organizații militare, precum NATO, sau politice, precum Uniunea Europeană.

Există colonizarea de către oameni, adică invazia, care poate fi pașnică și totuși masivă, așa cum a spus-o președintele Valéry Giscard d'Estaing, cu privire la imigrație, în Figaro Magazine din 21 septembrie 1991.

Apoi există colonizarea mentală, culturală și spirituală, care ține de cauza finală: alienarea. Omul își devine străin sieși și este manipulat din exterior.

Ne putem gândi că Europa, și mai ales Franța, care este avangarda fenomenului, este colonizată, adică exploatată, satelizată, invadată și alienată în același timp.

Schema esenței colonizării:

Să luăm un exemplu de exploatare, a cărei victimă este Europa: în domeniul tehnologiilor comunicării, fiecare folosește motoarele de căutare americane precum Google pentru a căuta informații. Google este o societate americană. Au fost făcute dezvăluiri de către oameni care au alertat lumea, precum Julian Assange sau Edward Snowden, potrivit cărora serviciile secrete americane spionau comunicările cetățenilor din alte țări pe Internet datorită bunăvoinței marilor societăți americane care dețin rețelele. E greu să scăpăm de această supraveghere: este un dispozitiv tehnologic-economic care îi asigură Americii o predominanță în materie de informații. (Internet: dominația tehnică americană). Un alt exemplu: când Franța a dorit să-și construiască forța de descurajare nucleară, ea a avut nevoie de computere uriașe care nu existau decât în SUA. Statele Unite au refuzat să-și dea acordul. Potrivit unui răspuns al directorului aplicațiilor militare, Jacques Robert, către generalul de Gaulle, „americani refuză să ne livreze computerele uriașe care ar fi necesare pentru a ne duce calculele la bun sfârșit”.

Să luăm acum un exemplu de satelizare: la începutul verii anului 2012, președintele rus Vladimir Putin a venit la Paris și a ținut o conferință de presă comună cu președintele Republicii Franceze.

Cu acea ocazie, un jurnalist l-a întrebat pe președintele Putin dacă cei doi președinți au abordat problema rachetelor antibalistice pe care americanii vor să le instaleze în Europa de Est. Președintele rus a răspuns că nu a putut discuta despre acest subiect cu președintele francez, întrucât Franța a renunțat la independența sa militară în beneficiul NATO și că nu poate vorbi în mod util despre un astfel de subiect decât cu președintele Statelor Unite. De fapt, ni s-a arătat cu degetul la satelizarea Franței. Statele Unite, Rusia sau chiar China sunt state cu adevărat independente. Acest lucru este mult mai puțin adevărat în cazul statelor europene.

Să luăm apoi un exemplu de invazie care de fapt a reușit: Kosovo este o provincie sârbă: în 1330, cartea Decani înregistrează 96% colonii sârbe și 3% albaneze. În 1445 recensământul taxei funciare turcești indică 13.000 locuințe sârbe și 46 albaneze. În 1487 se indică 16.728 gospodării creștine și 117 musulmane. În 1683, războiul dintre turci și austrieci duce la fuga multor sârbi. În secolul al XIX-lea, un studiu al armatei austriece menționează 318.000 sârbi și 161.000 albanezi; în 1899, pentru prima dată, potrivit unui studiu austriac, albanezii sunt 182.000, față de sârbi, care sunt 166.700.

Kosovo își pierde majoritatea sârbă în urma persecuțiilor legate de războiul ruso-turc din 1877-1878. Mulți sârbi emigrează atunci în Serbia. Recensământul iugoslav din 1921 indică 280.000 albanezi din 439.000 persoane (63,7%). În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Italia fascistă unește Kosovo cu Albania:

10.000 sârbi sunt uciși și 100.000 sunt alungați. Kosovo redevine o provincie sârbă odată cu înfrângerea armatelor fasciste. Între 1948 și 1971, recensămintele arată o stabilizare, sârbii fiind în proporție de numai 26%. În prezența ezitărilor Consiliului de Securitate al ONU, NATO adresează un ultimatum sârbilor pentru ca acești să-și retrage armata, în timp ce armata de eliberare a Kosovo asasinează numeroși sârbi începând cu 1996. Organizația neguvernamentală (ONG) Human Rights Watch pretinde că sârbii vor să-i deporteze pe toți albanezii, zvon care se dovedește nefondat. NATO bombardează atunci Serbia între 24 mai 1999 și 10 iunie 1999 sub conducerea unui general american, Wesley Clark, care declară în iulie 1999: „Europa va fi cosmopolită sau se va scufunda”. Acesta a mai declarat: „trebuie impus metisajul peste tot (...) popoarele neamestecate aparțin ideilor perimate ale secolului al XIX-lea. Pentru a trece în secolul XXI, nu trebuie să mai existe decât state multietnice”, ceea ce arată disprețul acestui general față de voința popoarelor și de democrație. Ceea ce mai arată și faptul că nu cunoaște istorie, întrucât numeroase popoare multietnice au fost destabilizate, după cum l-a făcut de Gaulle să remarce pe Alain Peyrefitte.

Același Wesley Clark, atât de autoritar, a fost dezaprobat de superiorii săi când a dorit să atace trupele rusești care supravegheau aeroportul din Priștina, Kosovo. Statul-Major aliat s-a temut ca acest extremist să nu declanșeze un război mondial.

La 17 februarie 2008, Kosovo devine independent față de Serbia, iar în teritoriu nu se mai află decât 15% sârbi.

Scriitorul Vladimir Volkoff, în cartea sa Désinformation, flagrant délit, condamnă propaganda SUA și NATO, care caută să justifice războiul cu cifre false ale victimelor albaneze.

Kosovo este un caz în care imigranții albanezi musulmani au

devenit treptat majoritari și în cele din urmă susținuți militar de NATO sub comanda americanilor. În acest caz există invazie, dar există și satelizare; acest precedent este neliniștitor. Să admitem că un departament francez ar deveni majoritar musulman prin imigrație și și-ar declara independența. Ce ar face NATO? Ce ar face Statele Unite? Precedentul Kosovo nu ne liniștește deloc!

Să luăm în sfârșit un exemplu de alienare. Pe când eram europarlamentar, vedeam de Crăciun un mare panou electric pe clădirea Parlamentului: „Happy New Year!” („La mulți ani!). I-am cerut președintelui Parlamentului să folosească legea lingvistică belgiană, care impune în principiu utilizarea limbilor franceză și neerlandeză la Bruxelles. Niciun răspuns. Deși Europa este multilingvă (dezbaterile din Parlamentul European au loc în toate limbile Europei, cu traducere simultană), activitățile operaționale ale agențiilor europene cum ar fi Europol pentru poliție au loc numai în limba engleză. Timp de doi ani am fost expert numit de Europa pentru a-i ajuta pe cehi să se adapteze la dreptul nostru înainte de a deveni membri ai Uniunii Europene și toate reuniunile de la Praga au avut loc în limba engleză, pe baza unor documente de lucru în engleză. În timpul mandatului său de europarlamentar, arhiducele Otto de Habsburg a cerut în zadar ca Uniunea Europeană să adopte franceza ca limbă oficială. El era președintele Comitetului internațional pentru limba franceză, limbă europeană. Engleza este a patra limbă pe continentul european după numărul de vorbitori nativi (68 milioane în 2012), după rusă (220 milioane), germană (95 milioane) și franceză (72 milioane), însă aceste trei limbi nu contează mai mult în agențiile europene decât maghiara (12 milioane) sau finlandeza (5 milioane de vorbitori).

Regatul Unit nu are nimic de-a face cu asta, cu atât mai mult cu cât nu a fost unul dintre cele șase state fondatoare ale Comunității Europene. Engleza este de fapt limba oficială a Europei din cauza ponderii Americii. Este un element de alienare culturală care caracterizează Europa care ia drept limbă principală limba superputerii neocoloniale.

Am putea lua multe alte exemple. Astfel, europenii se simt obligați să venereze arta abstractă americană și să părăsească orice formă de decorație „necurățată”, adică iconoclastă și de un spirit protestant extrem. În prezent, trebuie construite clădiri pur funcționale, așa cum voia arhitectul american Frank Lloyd Wright, utilizând betonul armat în construcția pentru congregația religioasă unitariană din Oak Park.

Un ultim exemplu, influența modelor americane asupra tineretului dezrădăcinat din suburbiile noastre. Acest lucru se aplică hainelor, muzicii sau obiceiurilor alimentare.

Ciclurile istorice ale colonizării

Fenomenele de colonizare sunt supuse deseori anumite cicluri. A fost colonizarea greacă din jurul Mediteranei între secolele VII și V î.Hr. Apoi colonizarea de către greci a Imperiului lui Alexandru cel Mare, care cuprindea Egiptul, Palestina, Libanul, Siria și Turcia de azi. Apoi a avut loc colonizarea romană care a format un imperiu în jurul Mediteranei. Grecii și-au pierdut atunci independența, dar, surprinzător, Grecia a fost cea care a elenizat cultural Roma. Creștinarea Imperiului Roman este un element al acestei elenizări. A trebuit să vină anul 230 al creștinismului pentru ca la Roma slujba să se țină în latină și nu în greacă, sub conducerea Papei Victor I.

Imperiul Roman a colonizat politic și militar regiunea Mediteranei și mare parte din Europa înainte de a se prăbuși în fața altor colonizatori. În 476, Odoacru îl îndepartează de la putere pe ultimul împărat al Occidentului. Acest lucru creează condițiile apariției viitorului imperiu al lui Carol cel Mare, încoronat împărat al occidentului în anul 800. În Orient, Imperiul Roman supraviețuiește cu capitala la Constantinopol până în anul 1453. Învingătorul, sultanul Mahomed al II-lea Fatih (Cuceritorul) fondează o altă mare putere colonizatoare: Imperiul Otoman.

Noile imperii sunt create adesea de cuceritori care au reușit și care au colonizat țara învinsă.

Putem găsi exemple mai recente, într-atât însoțește toată istoria omenirii acest fenomen al colonizării.

De pildă, Statele Unite au colonizat Vestul și mai ales California datorită imigrării masive a anglo-saxonilor. Aceștia s-au plâns că au fost maltratați de guvernatorul mexican, iar trupele americane au găsit aici un pretext pentru a învinge Mexicul și a-l lăsa fără mai multe provincii, printre care și California. Imigrarea a fost încă o dată o armă politică.

Astăzi, Sud-Estul Statelor Unite redevine mexican printr-o puternică imigrare „latino”: poate că într-o zi aceste teritorii se vor întoarce la Mexic: nimeni nu poate prezice acest lucru astăzi.

Un alt exemplu al acestor du-te-vino de pe parcursul ciclurilor de colonizare: germanii sudeți. Începând cu secolul al XIII-lea, imigrația germană populează circumferința Boemiei, ale cărei provincii rămân populate de cehi. În 1939, în Boemia locuiesc 3 milioane de germani, față de 7 milioane de cehi. Germanii au fost cu toții expulzați forțat după înfrângerea celui de-al Treilea Reich în 1945. Iată o colonizare care în cele din urmă a eșuat.

În secolul al XIX-lea, Europa a colonizat o mare parte din restul lumii, în special Franța și Marea Britanie constituind mari imperii coloniale. Spre anul 1960, toate aceste imperii au dispărut. De atunci, fostele popoare colonizate s-au deversat către marile metropole: pakistanezii în Marea Britanie sau algerienii în Franța. Președintele radical Herriot se temea de acest scenariu încă din 1945. Mai recent, în 1995, președintele rus a evocat, după cum am spus, posibilitatea ca Franța să fie colonizată de fostele sale colonii.

Aici e vorba despre invazii migratoare care însoțesc fenomenele coloniale. Însă colonizarea mai are și alte aspecte: economice, politice, militare și culturale, chiar spirituale. În toate aceste domenii, vedem cum se produc fenomene de colonizare, ating un apogeu, apoi se inversează sau pur și simplu dispar.

Situația actuală a Europei depinde în continuare de sfârșitul militar al celui de-al Doilea Război Mondial.

Ocupația germană s-ar fi putut transforma în colonizare dacă Hitler ar fi câștigat războiul. Însă în 1945, Europa care își pierduse puterea militară (cu excepția, parțial, a Franței și mai ales a Marii Britanii) a fost colonizată de cele două mari puteri învingătoare care au fost Statele Unite și Uniunea Sovietică. Fiecare mare putere și-a instalat regimul politic, armata, moravurile culturale, dar nu și populația. Aceasta nu a fost o colonizare prin populare.

Ceea ce a contat pentru cele două puteri a fost controlul minților. Fiecare avea metoda proprie, autoritară în est, liberală în Vest, mai puțin formală. Însă în Occident, precum și în Orient, era interzis să-i oblige pe europeni să adopte regimuri politice diferite de modelul sovietic dictatorial în Est și de modelul american oligarhic în Vest. Spania și Portugalia și-au păstrat, desigur, regimurile autoritare conservatoare, însă asta fiindcă nu au fost ocupate de trupele americane.

Pe de altă parte, numai Elveția, care nu a fost invadată de nimeni, a putut să-și păstreze sistemul național al democrației directe, care este foarte diferit de democrațiile oligarhice care s-au implantat peste tot în jurul său. De fapt, restul Europei s-a trezit teoretic sub regimuri formal democratice (și țările comuniste pretindeau că sunt democrații), însă în realitate erau conduse de regimuri oligarhice. Sigur, nu erau aceleași oligarhii în Vest și în Est. În Est era o oligarhie centralizată în mâinile elitelor Partidului Comunist. Acolo, oligarhia era limitată, dacă am putea spune așa, de o putere executivă dictatorială foarte personalizată, de la Stalin în URSS până la Ceaușescu în România.

În Vest, sistemul este clar mai oligarhic, cu oligarhii multiple, însă care se interpenetreză: oligarhii administrative (tehnocrații!), oligarhii mediatice, oligarhii economice și sindicale, oligarhii parareligioase sau asociative. Aceste oligarhii se afirmă în spatele unei fațade democratice mincinoase.

Aceste oligarhii, după cum a înțeles de Gaulle, au fost mereu legate de un „frate mai mare” sovietic sau american. Între 1989 și 1991, blocul comunist din Est s-a prăbușit în Europa. Însă americanii au păstrat NATO, organ de integrare militară a țărilor occidentale, în timp ce omologul său estic, Pactul de la Varșovia, a dispărut.

Între timp a avut loc o „revoluție culturală” pornită din Statele Unite în anii '60! Începând cu acest deceniu, situația statelor europene se va agrava: natalitatea se prăbușește, odată cu pierderea valorilor familiale agresate de un mediu mediativ fără credință și fără lege, se dezvoltă imigrarea dinspre fostele colonii, iar criminalitatea evoluează puternic. Statele încep să se îndatoreze masiv. Clasa politică devine din ce în ce mai mediocră când nu este necinstită. Numai economia pare să fie nevătămată,

însă și ea suferă profunde mutații preocupante: „managerii”, adică administratorii, înlocuiesc adesea patronii, iar administrarea pe termen scurt este mai importantă decât îngrijorările pe termen lung. Țările europene se angajează așadar în cvadruplul proces despre care am vorbit: satelizare, alienare, invadare și exploatare (pentru a merge de la suflet la materie). Ele sunt mai colonizate ca oricând, însă e incorect să o spunem!

2

COLONIZAREA POLITICĂ A EUROPEI DE CĂTRE PUTEREA AMERICANĂ ȘI BIROCRAȚII EUROPENI

„Știți ce înseamnă supranaționalitate? Dominația americanilor. Europa supranațională este Europa sub comanda americană. (...) Pentru a o domina, ne dorim năprasnic să vrem să o facem să intre într-o mașinărie supranațională comandată de la Washington. De Gaulle nu vrea așa ceva.”

Charles de Gaulle

Situația actuală a Europei reprezintă produsul a două evenimente majore din secolul al XX-lea, și anume înfrângerea celui de-al Treilea Reich și dizolvarea Uniunii Sovietice. Anii-cheie sunt 1945 și 1991. Aceste două evenimente au dus la prăbușirea regimurilor totalitare și atee, a celui nazist și apoi a celui sovietic, însă asta nu înseamnă totuși că Europa s-a „decolonizat”.

Trebuie să facem distincția între două perioade, cea cuprinsă între 1945 și 1991, și cea care a început în 1991 și continuă până în zilele noastre, în care politica s-a structurat într-un mod foarte diferit. Rețetele politice și militare dinaintea anului 1991 nu au valoare pentru lumea de azi, însă viața politică a rămas cu mult în urma evoluției evenimentelor. Mulți politicieni europeni încă mai gândesc de parcă am fi în 1950 și ne-am confrunța cu Stalin.

Perioada 1945-1991 a fost structurată de opoziția față de comunism

Această perioadă care începe cu victoria Alianților asupra celui de-al Treilea Reich are șapte caracteristici majore: amenințarea

sovietică, dominația Statelor Unite ale Americii, construcția europeană, devalorizarea dreptei, prezența unei laicități importante în lumea musulmană, persistența coloniilor europene mai ales în Africa și marginalitatea Orientului Îndepărtat. Toate acestea sunt fie împlinite, fie puse sub semnul întrebării, cu excepția singurului fenomen care dăinuie, colonizarea Europei care și-a pierdut suveranitatea odată cu al Doilea Război Mondial.

Ocupația Aliatilor și amenințarea sovietică

În 1945, Europa este tăiată în două: partea estică e ocupată de Armata Roșie și de Uniunea Sovietică, aceasta instalând regimuri politice comuniste care să i se supună. Partea vestică este ocupată de armata americană și de aliații săi britanici și francezi, care își instalează și ei, mai ales în Germania, regimuri politice oligarhice apropiate de cel din Statele Unite. Simbol al diviziunii europene, Germania este ea însăși ruptă în două.

În Est, la fel ca în Vest, țările susțin că sunt democrații. În Est, spun că sunt democrații populare, pretins reale, în opoziție de democrația formală din Vest. În realitate, este vorba de dictatura totalitară a partidului unic. În Vest, se pretinde că sunt democrații liberale, însă regimurile occidentale sunt de fapt dominate de oligarhii partizane, cu excepția Elveției, care este o democrație autentică, în ansamblul său. În această din urmă țară, clivajul politic este mai puțin între dreapta și stânga, cât între oligarhiile care vor să înece Elveția într-un ansamblu supranațional și poporul care apără identitatea și suveranitatea țării. Este cu adevărat un caz particular care le-a scăpat atât ocupației americane, cât și cele sovietice.

Cu toate acestea, blocul din Est, care dispune de propria „piață comună”, CAER, este menținut unit în mod artificial prin prezența Armatei Roșii. El este satelizat integral de Uniunea Sovietică și reprezintă o amenințare militară la adresa Europei de Vest. Amenințarea sovietică structurează viața politică din Occident. Acesta este penetrat de o influență marxistă foarte importantă, mai ales în presă și în aparatul din învățământ.

La nivel politic, opoziția dreapta-stânga este dominată de umbra URSS-ului. În mai multe țări, printre care și Franța, stânga este împărțită între socialiștii pro-americani și comuniștii pro-sovietici. La dreapta, cazul francez este deosebit, datorită prezenței gaullismului care este fidelă independenței naționale, în timp ce centriștii și liberalii sunt în mod deschis pro-americani.

Dominația Statelor Unite ale Americii

Statele Unite nu au învins cel de-al Treilea Reich, însă au ajutat în mod semnificativ adevăratul învingător al lui Hitler: Uniunea Sovietică a lui Stalin. 70% din forțele germane se aflau pe Frontul de Est. Pierderile americane de vieți omenești au fost neglijabile spre deosebire de cele rusești. Potrivit Wikipedia, pierderile de pe Frontul de Est au fost de circa 5 milioane de oameni pentru Axă și 10 milioane pentru URSS. În Vest, Axa nu a pierdut decât 0,8 milioane de oameni, iar Aliații 1,5 milioane, dintre care 0,18 SUA și 0,22 Franța!

Totuși, este adevărat că fără Statele Unite, Europa Occidentală ar fi fost fără îndoială ocupată de Armata Roșie, iar această teamă i-a făcut pe europeni să fie „datori” Statelor Unite. America domină la nivel politic prin intermediul partidelor atlantiste și al Uniunii Europene. Domină la nivel militar, prin intermediul NATO

(Organizația Tratatului Nord-Atlantic), dar și economic, prin greutatea proprie și privilegiile dolarului ca monedă mondială.

Mai mult, America domină și cultural. Engleza devine limba internațională și dă la o parte franceza, care era odinioară limba diplomatică.

La nivel politic, marile partide ale Europei sunt pro-americane, amintind aici creștin democrații și partidele socialiste. În Franța, America ajută la crearea sindicatului FO (Force ouvrière) pentru a contracara CGT (Confédération générale du travail). Dreapta se vede mai întâi anticomunistă și antisovietică, iar stânga socialistă se ghidează în ansamblul său după aceleași direcții.

Numai de Gaulle se opune acestei situații, căutând să instaureze o axă franco-germană, cultivând relații cu „Rusia”, pe care o numește astfel pentru a evita expresia „Uniunea Sovietică”. Se opune integrării Regatului Unit în Europa și creează o forță militară nucleară independentă (spre deosebire de forța nucleară engleză). Pariază că Rusia eternă va învinge și va rezista mai mult ca regimul sovietic („Rusia va înghite comunismul așa cum sugativa înghite cerneala”, îi spune lui Alain Peyrefitte). Însă pe termen scurt, poziția sa rămâne minoritară în Europa, mai ales în rândul germanilor, care nu îl urmează până la capăt, fiind preocupați de propria reunificare.

Din punct de vedere politic, Statele Unite ale vremii sunt foarte diferite de Europa. Nu există nicio ideologie socialistă. Statele Unite sunt înainte de toate o putere conservatoare, liberală, oligarhică și rasistă. Această din urmă trăsătură nu va fi pusă sub semnul întrebării decât spre anii 1960, odată cu ascensiunea ideilor „liberale” (în sensul englezesc al termenului) și egalitariste în presă și în educație. Se elaborează o nouă sinteză ideologică: liberalism economic relativ, ascensiunea managerilor

în detrimentul patronilor, laxism al moravurilor, bazat pe un ultraindividualism dus la extrem, egalitarism juridic (banul devine singurul criteriu de discriminare permis între oameni).

Societatea rămâne formal creștină, însă ideile raționaliste ale Iluminismului și psihanaliza joacă un rol tot mai important. Ideologia drepturilor omului, instrumentalizată mai ales împotriva comunismului, capătă alura unei noi religii, care mătură rasismul instituțional. Drept urmare, această ideologie va ataca și patriotismul și va însoți gâlceava feminismului într-o radicalizare egalitaristă. Se elaborează o sinteză a freudismului și a marxismului care parcurge universitățile americane în jurul anului 1968 și care este exportată în Europa.

Construcția europeană

Această perioadă cuprinsă între anii 1945 și 1991 este dominată și de implementarea progresivă a Uniunii Europene, care este la început un proiect economic, însă devine ulterior unul politic, cu obiectivul mai mult sau mai puțin mărturisit de a crea o federație a Statelor Unite ale Europei după modelul american. Americanii au o poziție favorabilă față de acest proiect susținut mai ales de partidele cele mai pro-americane, creștin-democrației și socialiștii. De Gaulle acceptă ideea unei uniuni economice, încercând în același timp să o orienteze către un proiect al Europei Națiunilor condus de Franța și Germania, cu care insistă să se reconcilieze. Astfel este schițată o „Europă a lui Carol cel Mare”, independentă, majoritar catolică, fără Anglia.

De la bun început, proiectul Uniunii Europene este afectat de un defect politic grav: el dă puterea de fapt unei administrații europene, „înalta autoritate” care va deveni „Comisia” (sovietul în Rusia). Această Europă este produsul unei dorințe elitiste a

unor notabili politicieni creștin democrați și socialiști asociați cu anumite medii de afaceri și neîncredători cu privire la popoare. Este neîncredătoare cu privire la democrație și la popoarele bănuite de tendințe naționaliste și identitare și care vor fi chiar uneori acuzate că au stat la originea războaielor. Se pretinde că „experții” internaționali vor fi mai competenți chiar dacă sunt niște iresponsabili cu statut de protecție și chiar dacă nu dau socoteală în fața niciunui guvern național.

La vremea aceea, Statele Unite, foarte naționaliste și chiar imperialiste, fac tot ce le stă în putință pentru a împiedica existența unor forțe patriotice necontrolate în interiorul statelor europene.

Uniunea Europeană este însoțită de un mare succes economic timp de treizeci de ani (cei treizeci de ani glorioși). Însă dacă liberalizarea schimburilor a favorizat creșterea economică, aceasta nu este datorită sistemului instituțional european: țările rămase în afara Europei cunosc o creștere echivalentă, cum ar fi Elveția sau Norvegia.

Numai Europa militară (proiectul Comunității Europene de Apărare, condusă de un Stat Major american) este un eșec politic. Era vorba despre a crea o armată europeană sub supravegherea comandantului-șef al NATO, numit de președintele Statelor Unite. CEA este respinsă de Adunarea Națională franceză la 30 august 1954, cu 319 voturi față de 264. De Gaulle a fost împotriva, fiindcă America ar fi trebuit să conducă această CEA, așa cum este de altfel cazul NATO. Eșecul CEA este compensat în cele din urmă în mare măsură de existența NATO.

Dreapta este devalorizată de experiența fascistă

Experiența tragică și înfrângerea regimurilor fasciste în Europa au devalorizat dreapta politică pentru o perioadă îndelungată. Este un paradox, deoarece regimurile fasciste erau de stânga: erau sinteze între socialism și naționalism sub o formă revoluționară (sângeroasă așadar) și dictatorială. Propaganda sovietică transmisă de partidele comuniste și de intelectualii marxști a dat naștere după 1945 părerii că aceste regimuri ar fi de dreapta. Dreapta naționalistă nu mai există, în timp ce dreapta liberală abia mai e tolerată. Lupta politică devine mai ales o luptă între marxism și liberalism. Naționalismul este criminalizat, iar patriotismul marginalizat.

Odată cu ascensiunea ideilor stângiste venite dinspre universitățile americane, religia, cultura clasică, armata, familia sunt devalorizate. Europa este dominată de o ideologie social democrată care încearcă să facă să coincidă un egalitarism maniac cu economia de piață, ceea ce le convine Statelor Unite. În întreg Occidentul, tehnocrația statului („experții”) sau cea privată („managerii”) își consolidează puterea. Democrația parlamentară devine din ce în ce mai formală, fiindcă înalții funcționari sunt cei care întocmesc legile și guvernele sunt cele care decid, impunându-și voința parlamentarilor. Cât despre lumea afacerilor, patronii angajați în propriile întreprinderi lasă loc administratorilor, în marile firme, iar acționariatul este atomizat și vagabond. Puterea publică și cea privată devin așadar din ce în ce mai iresponsabile.

Lumea arabă rămâne laică

În această perioadă, lumea arabă rămâne dominată de forțe laice inspirate de Occident. Liderul acestei tendințe este colonelul

Nasser din Egipt. Forțele religioase care domină în Arabia Saudită, aliată a americanilor, nu exportă încă islamismul în lumea musulmană, care joacă un rol discret în politica mondială.

Africa rămâne colonizată de Europa

Africa este formată din colonii europene care devin treptat independente, în anii șazeci, cu susținerea comună a Statelor Unite și a Uniunii Sovietice. Criza Canalului Suez arată convergența sovieto-americană de îndată ce e vorba să împiedice statele europene, mai ales Anglia și Franța, aliante ale Israelului, să joace un rol internațional independent. URSS și SUA nu ezită să amenințe militar cele trei țări aliante, care ajung să se retragă.

Începând cu anii 1960, majoritatea țărilor Africii devin independente, însă rămân colonizate economic de fostele puteri europene. Aceste colonii nu aduc totuși putere acestor țări, și deseori presupun costuri.

Fostele puteri coloniale nu vor întârzia să fie colonizate de imigranții din fostele colonii. Astăzi, Franța, Anglia, Olanda sunt țările cele mai invadate de imigrarea non-europeană, cu complicitatea Statelor Unite, așa cum a arătat WikiLeaks cu privire la comportamentul ambasadurilor americane în Europa. În Franța, s-a arătat că ambasadorul american încuraja conducătorii asociațiilor de imigranți musulmani să joace un rol important în politica franceză. „De ce mă amestec?” ar fi spus de Gualle!

Orientul Îndepărtat rămâne marginal în politica mondială

Japonia a fost învinsă militar, iar China comunistă rămâne retrasă ca atare. Orientul Îndepărtat, la fel ca America Latină,

nu joacă niciun rol determinant în această perioadă (cu excepția războaielor din Coreea și Indochina care pun americanii și francezii față în față cu puterile comuniste).

Cum este colonizată Europa?

În perioada evocată, în urma celui de-al Doilea Război Mondial, Europa este colonizată, mai ales militar, de Statele Unite și de URSS. Cultural, însă, colonizarea americană a minților câștigă treptat teren în fața colonizării intelectuale a marxismului. Valorile materialiste prevalează în Vest și în Est deopotrivă, iar tradiția creștină își pierde din influență.

Un neomarxism (cel al Școlii de la Frankfurt) joacă un rol tot mai important în universitățile americane. Este deseori asociat cu freudismul pentru a crea o ideologie laxistă și egalitară în același timp. Însă liberalismul anglo-saxon joacă la rândul său un rol tot mai activ. Uneori, aceste două curente se amestecă.

Din 1991 și până în zilele noastre, Europa decadentă este tot mai colonizată

Trei fenomene caracterizează noua perioadă în care ne aflăm acum: inversarea polilor politici între Statele Unite și Rusia, trecerea unui adversar principal în Est și a unui adversar principal în Sud, și fenomenul îngrijorător al „depresiunii demografice europene” care cumulează ascensiunea imigrării cu scăderea dramatică a natalității populațiilor autohtone.

Inversarea polilor ideologici între SUA și Rusia. SUA virează „la stânga”

Altădată, Statele Unite încarnau o politică foarte „de dreapta”: această țară nu avea mișcări politice socialiste, era dominată de o ideologie patriotică, în care rasismul era totuși

un element important (rasismul față de negri, dar și față de non-WASP: albi protestanți anglo-saxoni), era foarte religioasă și apăra indiscutabil valorile conservatoare precum familia sau proprietatea. Sub influența unor intelectuali de la Frankfurt (Horkheimer, Adorno sau Marcuse) mai mult sau mai puțin marxști și a psihanalizei freudiene, în universitățile americane și în anumite organe de presă s-a dezvoltat un puternic curent „liberal” în sensul englezesc al termenului. Un puternic curent stângist s-a dezvoltat mai ales cu ocazia războiului din Vietnam. Acest curent stângist, anarho egalitar urma să atingă Franța în mai 1968.

Egalitarismul se traduce și prin colapsul rasismului, dar și prin revizuirea legilor cu privire la imigrație din 1924: cotele care favorizau emigrarea nordică și protestantă europeană au fost suprimate în 1965. De atunci, egalitarismul a relansat feminismul, care s-a dezvoltat ulterior, și teoria genului, conform căreia sexul ar fi cultural mai degrabă decât biologic. În ce privește educația, discriminarea pozitivă în favoarea negrilor a fost adoptată începând cu administrația Kennedy, apoi de președinții Johnson și Nixon într-un spirit egalitarist extrem. Referendumuri de inițiativă populară au dus la retragerea acesteia: propunerea 209 pune capăt discriminării „pozitive” în universitățile publice din California, apoi același lucru se petrece în Florida (2000), în Washington și Michigan (2006) și în Nebraska.

Acest lucru arată că s-a creat o prăpastie între oligarhia egalitaristă americană și popor: egalitarismul este susținut de presă, administrație, sindicate, întreprinderi foarte mari, în timp ce poporul american nu este neapărat de aceeași părere. În 2007, Curtea Supremă a Statelor Unite se aliniază la voința poporului printr-o hotărâre din 28 iunie 2007 care interzice discriminarea pozitivă la înscrierea în școlile publice. Însă și astăzi rămâne o

divizare persistent între un establishment de stânga al cărui bun exemplu este președintele Obama și populația mai de dreapta.

Democrația directă, care dă deseori majoritatea valorilor conservatoare, nu afectează în principal decât statele din Vest și este necunoscută la nivel federal.

În economie, o economie a managerilor care fac să primeze planurile pe termen scurt a apărut în anumite mari întreprinderi și în multe bănci cu proprietari care își fac mai multe griji pe termen lung.

Mai recent, sondajele arată că generațiile tinere sunt mult mai puțin religioase decât cele mai în vârstă, cu 30% atei în grupa de vârstă 18-21 ani, ceea ce este o noutate (sub 10% din populația totală). În ceea ce privește subiectele societății în care este implicată religia, cum ar fi căsătoria homosexualilor, elitele iau partea celor din urmă în defavoarea opiniei celor credincioși. Rugăciunile la școală au fost chiar interzise de Curtea Supremă în anul 1962 în școlile publice.

În materie de politică externă, Statele Unite nu susțin deloc oamenii de stat care apără identitatea țării lor: în Franța, ambasadorul actual ia în mod deschis partea imigranților musulmani în defavoarea francezilor indigeni acuzați că sunt închiși și reacționari. Pe de altă parte, americanii susțin deseori politicienii decadenți, după cum a remarcat de Gaulle la vremea sa!

Stânga europeană copiază adesea mișcările americane de stânga, iar dreapta europeană face și ea la fel destul de des.

Statele Unite exportă astăzi o politică de stânga foarte egalitaristă și apără oficial un multiculturalism care se opune total fostei identități WASP a Statelor Unite. De altfel, Statele Unite sunt colonizate din interior prin ascensiunea hispanicilor (50

milioane de locuitori), iar WASP sunt tot mai puțin majoritari. America de altădată dispare (vezi semnalul de alarmă tras de profesorul Samuel Huntington în cartea sa, Cine suntem?).

Inversarea polilor ideologici: Rusia virează „la dreapta”

URSS era polul mondial al extremei stângi comuniste și își difuza mesajul revoluționar către Vest. Astăzi, Rusia, pune în prim-plan valorile patriotice și educația militară. Este caracterizată de o renaștere foarte puternică a Bisericii Ortodoxe care contestă interpretarea occidentală a drepturilor omului, care, în opinia sa, favorizează imoralitatea și violența și distrug rădăcinile culturale ale națiunilor. Rusia practică o politică familială activă și a reușit să oprească declinul demografic. Ajută familiile să aibă copii și ia măsuri simbolice: data de 8 iulie a fost declarată Ziua Familiei, a Iubirii și a Fidelității, sub patronajul sfinților ortodocși Petru și Fevronia. Comitetul de organizare prezidat de doamna Medvedev oferă medalii unui număr de 5000 de familii exemplare. În tot acest timp, America dezbate căsătoria homosexualilor, favorizată de oligarhia conducătoare, dar respinsă în general de popor acolo unde există democrație directă.

Rusia se abține să apere islamismul radical din Orientul Mijlociu, propagat de aliații SUA, mai ales de Qatar și Arabia Saudită.

Statele Unite se tem de alianța Europei cu noua Rusie și practică o politică de propagandă sistematică pentru a o devaloriza în numele „drepturilor omului”, de parcă ar fi un model, cu închisoarea lor din Guantanamo, de pildă, în care deținuții sunt încarcerați fără proces timp de ani de zile și hrăniți forțat cu ajutorul unor furtunuri introduse în nas, în timp ce fac greva foamei!

De la adversarul din Est la adversarul din Sud!

O altă schimbare majoră pentru politica europeană este schimbarea adversarului: altădată, el era în Est, de cealaltă parte a Cortinei de fier. Astăzi, amenințarea principală este cea a terorismului islamic. Americanii îl condamnă, însă refuză să stabilească o legătură între acest terorism și islamism. Practică o politică de destabilizare a țărilor laice din Orientul Mijlociu (Libia, Tunisia, Egipt, Siria) în favoarea islamiștilor sprijiniți de Arabia Saudită și Qatar. În Europa, susțin revendicările grupurilor de imigranți politizate. Or Europa, spre deosebire de Statele Unite, se învecinează geografic cu lumea musulmană și are minorități musulmane importante în rândul cărora islamismul radical își poate găsi adepți.

Europa, colonizată politic și militar de Statele Unite, este și colonizată demografic de populațiile lumii a treia, multe dintre acestea fiind musulmane. Interesele sale sunt așadar diferite de cele ale Statelor Unite, care raționează de parcă islamismul nu ar fi o problemă (terorismul fiind considerat de aceștia o problemă distinctă de ideologia islamistă). Pentru anumiți intelectuali americani, precum profesorul Sullivan de la Harvard, islamismul este religios și favorabil economiei de piață, așadar are valori similare cu cele americane! O scurtătură îndrăzneată!

Depresia europeană

În medicină, depresia este o boală mintală care duce la pierderea energiei, la o incapacitate de a acționa și la pulsuni suicidare. Europa este lovită colectiv de un astfel de sindrom. Această depresie a fost virtuală după pierderile provocate de al Doilea Război Mondial și s-a dezvoltat odată cu reînnoirea generațiilor în anii 1960.

La nivel demografic, rata natalității a scăzut dramatic, iar populația a încetat să se mai înnoiască tocmai în clipa în care o imigrare de masă necontrolată a intrat în Europa, Franța și Regatul Unit fiind cele mai lovite de acest fenomen.

În același timp, moravurile s-au degradat, familia fiind prima afectată: creșterea ratei divorțurilor, dezvoltarea pornografiei, dezvoltarea delincvenței și a crimelor la o scară necunoscută până atunci. Numărul infracțiunilor în Franța a crescut de la 1,5 milioane pe an (medie stabilă între 1945 și 1965) la 4,5 milioane astăzi.

La nivel politic, corpul civic s-a degradat în Europa. În schimb, patriotismul rămâne puternic în SUA și astăzi reprezintă o valoare majoră în Rusia. Identitatea islamistă se dezvoltă în sudul Mediteranei. Numai Europa este indiferentă la propriile valori când nu le renegă, în special în plan religios. Acest lucru se traduce și prin reducerea bugetelor militare și diminuarea valorilor militare în cadrul societății.

Consolidarea instituțiilor supranaționale în Europa

Curtea Europeană a Drepturilor Omului are o jurisprudență din ce în ce mai autoritară: în hotărârea Lautsi, Curtea Europeană a Drepturilor Omului i-a interzis Italiei să afișeze crucifixe în sălile de clasă întrucât acestea sunt un element de discriminare față de elevii de alte religii. Din pricina indignării italienilor și a apelului formulat de statul italian, sprijinit de țările Europei de Est, Curtea a inversat hotărârea doi ani mai târziu, permițând școlilor italiene să-și păstreze crucifixe. În aceste două hotărâri vedem prea bine arbitrarul deciziilor judecătorilor europeni. La fel, Curtea i a interzis Regatului Unit să retragă dreptul de vot

deținuților de drept comun în urma scandalului uriaș stârnit în rândul populației britanice.

Uniunea Europeană devine politică după ce a fost creată ca o uniune economică: proiectul Constituției europene a fost totuși respins prin referendum în Franța și Olanda. Tratatul de la Lisabona, care o înlocuiește, a fost votat de Parlamentul francez. Integrarea politică în care deciziile sunt luate de majoritatea statelor, și nu în unanimitate, progresează.

Politica de imigrare este strâns legată de Europa. Acordurile de la Schengen obligă statele să aibă politici armonizate de primire a imigranților.

Condițiile unei decolonizări politice

- Trebuie să conștientizăm schimbarea ideologică americană: America lui Obama nu este deloc interesată de Europa decât atunci când vrea să evite constituirea unei puteri eurasiatice formate din Europa și Rusia. Noua Americă este foarte diferită de cea din anii dinainte de 1960. Răspândește acum un egalitarism și un multiculturalism periculos pentru sine și pentru aliații săi. Face un dublu joc în Orientul Mijlociu și în Europa, foarte îngrijorător în raport cu ascensiunea islamismului. Trebuie să distingem așadar între oligarhia de la putere și poporul american care rămâne legat de identitatea sa anterioară.

- Trebuie oprită colonizarea demografică masivă de către populațiile musulmane, colonizare ce poate avea într-o bună zi consecințe politice grave. În fața islamismului, laicitatea este o sabie de lemn. Întrebarea este dacă Europa, la fel ca Rusia, este gata să-și regăsească rădăcinile creștine sau nu. Dacă răspunsul este negativ, vor apărea mari pericole: scăderea demografică, prăbușirea spiritului patriotic și de apărare.

- Europa pierde teren în sudul Mediteranei, iar ascensiunea islamismului va consolida această tendință. Trebuie găsit un alt soclu continental în Est, ceea ce necesită alierea cu Rusia.

- Trebuie să se pună capăt „depresiei europene” și trebuie reformată Uniunea Europeană în profunzime, responsabilizând elitele politice prin revenirea la suveranitate și la instituția democrației directe.

- NATO trebuie înlocuit cu o organizație europeană de apărare și trebuie să încetăm să ne mai bazăm pe SUA în ce privește această sarcină esențială.

Merită să examinăm din această perspectivă temele esențiale ale independenței naționale și suveranității democratice.

Problema independenței naționale se pune mai ales în privința Statelor Unite ale Americii, după cum remarca de Gaulle:

„America, fie că vrea, fie că nu, a devenit astăzi o întreprindere hegemonică mondială (...) Asistăm acum la un fenomen fizic (...) care le scapă oarecum până și conducătorilor americani (...) Fie că vor, fie că nu, expansiunea Americii după al Doilea Război a devenit irezistibilă. Tocmai din acest motiv trebuie să îi rezistăm.”

Independența națională este deteriorată în general de puterea de tip oligarhic. Într-adevăr, oligarhii minoritari care domnesc asupra presei, sindicatelor, partidelor, asociațiilor politizate, administrațiilor își găsesc inspirația și susținerea în străinătate și sunt adesea creații ale țărilor străine. Sunt creații ale țărilor străine prin sursele lor de finanțare, prin idealurile lor, prin tipul de om cosmopolit pe care îl încarnează și prin finalitatea filosofiei lor dezrădăcinate. Trăiesc izolați de preocupările cetățeanului

mediu pe care îl disprețuiesc din tot sufletul. Suveranitatea democratică le pare un arhaism care trebuie să cedeze în fața „experților”. Tolerează alegerile fiindcă nu pot face altfel și evită orice consultare populară de tipul referendumurilor.

Anti-modelul acestora este Elveția; prin referendum, aceasta a refuzat să facă parte din Uniunea Europeană. În plus, bogăția sa este o provocare în raport cu țările Uniunii.

Un alt anti-model este Rusia: aceasta își urmează calea fără a asculta de dispozițiile Occidentului. Mai mult, este tot mai prosperă.

Modelul, chiar dacă este diminuat, vine de dincolo de Atlantic. Modelul este american. Economia americană este cea mai puternică din lume. Ea se bazează pe credit, ceea ce le dă un rol eminent băncilor. Utilitarismul comercial și materialist, ascuns sub masca drepturilor omului, trebuie să devină finalitatea politicii mondiale. Modelul cosmopolit al unei societăți diverse, adică dezrădăcinate de fapt, trebuie impus cu forța. Statele Unite practică o politică externă imperialistă pe care e deplasat să o contești: mențin o ruptură geopolitică în Europa, se asociază cu islamismul din Arabia Saudită și Qatar (alianța religiei și a pieței laudată de profesorul Sullivan de la Harvard).

Acest model s-a instalat din motive istorice, urmări îndepărtate ale colapsului puterilor europene în urma celui de-al Doilea Război Mondial.

Istoria politică a integrării economice europene

Jean Monnet, un agent de influență american, este considerat părintele Europei. Reformat în timpul războiului din 1914-1918, s-a îmbogățit datorită comerțului cu alcool în timpul prohibiției americane. A devenit președinte al „Bank of America” la San

Francisco. În timpul celui de al Doilea Război Mondial a cooperat puțin, apoi s-a îndepărtat de generalul de Gaulle. Potrivit lui Jean-Pierre Chevènement, dar și lui Marie-France Garaud, Monnet ar fi declarat: „De Gaulle este un dușman al poporului francez și al libertăților acestuia. Este un dușman al construcției europene și trebuie distrus.” Monnet voia să construiască o Europă federală distrugând Națiunile. În schimb, de Gaulle credea că Europa se va construi pornind de la un acord franco-german. „Europa înseamnă Franța și Germania, restul sunt legume!”

Monnet propune CEA respinsă de Parlamentul francez. Comisar al Planului între 1945 și 1952, pregătește tratatul CECO și prezidă „autoritatea înaltă”. Mitterand este cel care va conduce transferul trupului său neînsuflit în Panteon.

Uniunea Europeană depinde de condițiile înființării sale. A fost creată în strâns acord cu SUA, într-un spirit federal ostil exprimării popoarelor. Monnet nu s-a prezentat niciodată la vreo alegere. Neîncrezător în privința națiunilor, și-a imaginat că va crea o autoritate înaltă pentru CECO, formată din funcționari supranaționali. Această autoritate înaltă a devenit Comisia. Niciun stat liber din lume nu este guvernat de o „comisie”. Comisia are monopol asupra inițiativelor legislative, o funcție atribuită de obicei guvernului și fiecărui parlamentar. În democrația directă, o petiție a cetățenilor poate chiar sta la baza unei inițiative legislative.

Aceste legi pregătite de Comisie sunt votate de Consiliul de Miniștri. De câțiva ani, în cazul multor legi (denumite regulamente) există o decizie comună a Consiliului și a Parlamentului European.

Prezența Comisiei, organism nedemocratic, distorsionează funcționarea Parlamentului European. Avem un „triunghi

instituțional” în care Comisia și Parlamentul se aliază deseori împotriva Consiliului. În Parlament, nu există o majoritate și o opoziție, ci un cartel al celor două grupuri principale, PPE și PSE, care domină instituția. Celelalte grupuri sunt marginalizate.

Textele redactate de Comisie sunt supuse votului parlamentarilor în condiții suprarealiste. Fiecare parlamentar găsește în față o fișă de vot întocmită de grupul său, cu semnele +, - sau 0, care înseamnă „pentru”, „împotriva” sau „abținere”. Parlamentarul votează prin ridicarea mâinii, în funcție de aceste instrucțiuni, articolele și amendamentele desemnate prin cifre. El nu cunoaște conținutul a ceea ce votează și are încredere în secretariatul grupului său. Intervențiile sunt limitate la 1,30 minute sau la 3 minute dacă sunt făcute în numele unui grup. Parlamentul este o „mașină de vot” care urmează instrucțiunile funcționarilor celor două grupuri politice principale. Este o față democratică pentru un sistem profund birocratic în realitate.

Pentru a democratiza Uniunea Europeană, ar trebui abolită Comisia, însă aceasta este o vacă sfântă. Consiliul de Miniștri ar trebui să fie singurul executiv și s-ar putea constitui un nou Parlament European alcătuit din delegații ale parlamentelor naționale. De asemenea, ar trebui recomandată instituția referendumului de inițiativă populară la nivelul statelor membre.

Politica externă: o reorientare strategică

Prioritățile strategice s-au schimbat. Euro-atlantismul, vital altădată în fața URSS-ului, și a pierdut mult din interes. Este puțin probabil ca Franța să poată exporta masiv în SUA, și chiar dacă ar fi posibil, s-ar putea face fără un parteneriat inegal ca astăzi. Eurafrica produce mai puțini bani decât costă. Nu este

vorba de abandonarea unor relații privilegiate cu Maghrebul sau Africa neagră, însă nu acolo se găsește viitorul imediat al lumii. Țările musulmane și Africa neagră au cei mai slabi indici al dezvoltării umane, potrivit cifrelor ONU: starea educației și a cercetării este notoriu de proastă, or acestea reprezintă avantajul esențial în lumea de mâine.

În schimb, axa eurasiatică este cea a creșterii viitoare: partenerii noștri cei mai promițători rămân China și Rusia, chiar și India. Iată de ce ar trebui să ne gândim la o „Mare Europă” a creșterii economice de la Brest până la Vladivostok și nu la Europa limitată și cu răsuflarea tăiată care e astăzi. Această mare Europă va respecta suveranitățile naționale. Prezența Rusiei va fi o garanție împotriva oricărei tentative de federalism birocrat și va reechilibra hegemonia anglo-saxonă.

O Europă umanistă

Europa trebuie să fie europeană, așadar să nu fie o colonie americană. Europa trebuie să fie democratică, așadar nu trebuie să fie guvernată de o comisie birocratică. Europa trebuie să fie și umanistă, fiindcă poartă o moștenire comună ce pornește de la greci și de la Imperiul Roman, care a fost creștinat în urma convertirii împăratului Constantin cel Mare la începutul secolului al IV-lea. Noua Europă materialistă și utilitaristă apără aceste valori antiumaniste datorită unei interpretări falsificate a drepturilor omului care se întoarce împotriva demnității umane într-un mod îngrijorător, după cum a arătat Patriarhul Moscovei Alexei al II-lea în cartea sa, *L'Évangile et la liberté*. Prăbușirea spirituală și culturală a Europei duce la ruina demografică și culturală, iar în cele din urmă la cea economică și politică.

Această ruinare a fost prevestită de Fiodor Dostoievski în

mai multe lucrări precum Demonii, Idiotul, Adolescentul și mai ales Frații Karamazov. În această din urmă lucrare, îl face să vorbească pe stărețul Zosima pentru a se pronunța împotriva derivei ideilor de libertate, egalitate și fraternitate venite în urma Revoluției Franceze. În sine, aceste valori pot avea un conținut pozitiv: libertatea, desigur, este preferabilă sclaviei, egalitatea este preferabilă zdrobirii celor mai slabi, iar fraternitatea este preferabilă războaielor dintre oameni. Însă el observă că aceste idei izolate, care nu sunt însoțite de valorile creștine esențiale cum ar fi iubirea, pot duce la căderea în derizoriu a persoanei umane.

Libertatea fără umilință creștină duce la orgoliu și la egoism și la izolarea celor care se opun comuniunii persoanelor. Este un loc comun chiar și al gânditorilor liberali că libertatea nu poate fi separată de morală pentru a fi benefică.

Egalitatea fără iubire în sensul creștin (agapê în greacă) duce la invidie și gelozie, care pot duce, într-un context revoluționar, până la crimele în masă pe care le-am văzut în secolul XX.

Fraternitatea fără dreptate este cea a mafiei, iar rețelele mafioate nu s-au dezvoltat niciodată la fel de bine ca în epoca modernă. Americanii au reintrodus mafia în Italia de bunăvoie pentru a combate mai eficient fascismul și de atunci nu a mai putut fi eradicată total.

De ce ideile de libertate, egalitate și fraternitate pot fi deturnate atât de ușor într-un context secularizat, de ce drepturile omului pot fi deturnate la rândul lor pentru a deveni drepturile exploataților și criminalilor? Acest lucru se datorează naturii omului însuși.

Omul, după cum a observat intuitiv Platon, ale cărui idei au fost reluate ulterior de părinții Bisericii, dispune, potrivit unor cercetători precum McLean, de un creier triunic. Creierul reptilian (paleocortexul) ne comandă instinctele de bază: agresivitatea, teama, foamea, setea, instinctul sexual etc. La om, spre deosebire de animal, aceste instincte sunt puțin canalizate prin comportamente stereotipate și au așadar un potențial haotic redutabil. Creierul mamifer (mezocortexul) conduce afectivitatea și este lăcașul personalității de bază. Aici se află „inima” despre care vorbesc Părinții Bisericii. Creierul rațional (neocortex) este propriu omului și permite calculele și abstracțiunea. Este o mașină de calculat, combinat, inventat.

Comportamentul civilizat nu este de la sine înțeles. Pentru asta este necesară o alianță a creierului afectiv și a creierului calculator pentru a ține sub control haosul creierului reptilian. Lumea modernă, în ciuda lucrărilor unor frenologi precum englezul McLean popularizate de Arthur Koestler („calul din locomotivă”) are tendința de a vrea să „elibereze” creierul reptilian în numele „rațiunii” idolatrizate. Această alianță a creierului intelectual (care dă „motive bune” pentru a transgresa morala) și a creierului instinctiv creează o nouă barbarie a cărei amploare în Occident a arătat-o Jean-François Mattéi (barbaria internă) . Creierul afectiv este devalorizat, demodat, sufocat între instinctele de bază și rațiune. Secularizarea Occidentului vine din același loc, deoarece creștinismul este în primul rând o religie a inimii, ceea ce mai ales ortodoxia continuă să afirme și în ziua de azi.

Așadar, o renaștere europeană de tip umanist trebuie să țină cont de această antropologie și de tradiția spirituală a civilizației europene. Or adversarul materialist care fletează instinctele și orgoliul rațiunii atacă tradiția spirituală și culturală a Europei în

numele drepturilor omului deturnate. Această mișcare izvorăște din Statele Unite ale Americii din anii 1960, cu o puternică ștafetă în Anglia și în Europa de Nord-Vest.

În fața pericolului islamului radical, axa spirituală Roma-Moscova nu ar putea fi neglijată de politici fiindcă omul nu înseamnă doar intelect și dorințe materiale. A vrea să faci politică detașându-te complet de spiritualitatea și de cultura care decurg din aceasta duce la ignorarea omului și a existenței sale în cauza sa finală, cea a sensului vieții. În acest domeniu, Europa de Vest este cea care poate învăța de la Est, care a fost marcat de experiența totalitară care a trezit noi forțe spirituale.

Democrația directă și politica externă

În sfârșit, dacă revenim la politică și la instituții, este necesar ca marile alegeri ale politicii externe să fie făcute cu ajutorul referendumurilor populare. Elveția îi datorează democrației directe salvagardarea independenței sale naționale. Trebuie să ținem cont de această experiență elvețiană, după cum cerea Soljenițin în cartea sa, *Ca bobul între pietrele*

EUROPA ALIANȚEI NATO, O EUROPĂ COLONIZĂTĂ MILITAR

„Sabia este axa lumii, iar grandoarea nu se împarte”

Charles de Gaulle, Vers l'armée de métier

Situația militară a Europei actuale este produsul a două evenimente majore din secolul al XX-lea, înfrângerea celui de-al Treilea Reich și destrămarea Uniunii Sovietice. Ca în cazul politicii, anii-cheie sunt 1945 și 1991. Aceste două date au văzut prăbușirea succesivă a unor regimuri atee și totalitare, cel german și apoi cel sovietic, însă asta nu înseamnă totuși că Europa a fost „decolonizată”.

Trebuie să distingem între două perioade, cea din 1945-1991 și cea care a început în 1991 și continuă până în zilele noastre, când politica s-a structurat într-un mod foarte diferit. Rețetele politice și militare dinaintea anului 1991 nu au valoare pentru lumea de azi, însă viața politică și cea militară au rămas cu mult în urma evoluției evenimentelor.

Istoria organizațiilor militare în Europa începând cu anul 1945

Anul 1945 a avut o dimensiune fondatoare. Europa iese distrusă, divizată, ocupată și demoralizată din al Doilea Război Mondial. Statele Unite și Uniunea Sovietică sunt marii învingători, pe ruinele statelor fasciste și național-socialiste. În Est, se construiește o ordine internațională în jurul Pactului de la Varșovia pentru apărare și al CAER pentru cooperarea economică. În Vest, NATO

și Uniunea Europeană sunt echivalentele acestora. Forțele militare ale Pactului de la Varșovia sunt supuse înaltului comandament sovietic. Forțele militare ale NATO sunt conduse de americani. Există aici, dacă putem spune așa, un paralelism al formelor.

În afara rarelor țări neutre care au evitat al Doilea Război Mondial, două țări vor încerca să iasă din această schemă binară, și anume Iugoslavia și Franța. Iugoslavia, care s-a eliberat singură în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, apără o politică a nealinierii sub conducerea mareșalului Tito și îi scapă Pactului de la Varșovia. În Vest, mai multe țări sunt neutre din diverse motive – Austria, Suedia, Finlanda sau Elveția. În afara acestor cazuri, numai Franța generalului de Gaulle, după 1958, îndrăznește să iasă din organizația militară integrată a NATO și să construiască o forță nucleară cu adevărat autonomă (spre deosebire de forța nucleară britanică). Pe de altă parte, de Gaulle practică în Europa politica scaunului gol pentru a obține crearea unei politici agricole comune europene.

În 1989 cade Zidul Berlinului, iar în 1991 se destramă Uniunea Sovietică. Pactul de la Varșovia este dizolvat oficial la Praga la 1 iulie 1991. În 1999, Cehia, Ungaria și Polonia aderă la NATO. În 2004, țările baltice, Slovacia, Slovenia, România și Bulgaria le calcă pe urme. NATO, care fusese construit pentru a rezista în fața URSS, nu este dizolvat, ci se întinde departe către Est. Singura oprire va avea loc în Ucraina și în Georgia. La 3 iunie 2010, Parlamentul ucrainean afirmă că nu dorește aderarea la NATO; potrivit mai multor sondaje, numai între 11% și 19% dintre ucraineni sunt în favoarea aderării la NATO.

Franța, după ce ieșise din organizația integrată în 1966 sub conducerea lui de Gaulle, încearcă în vremea mai multor președinți ai Republicii să obțină unul dintre comandamentele importante

ale NATO în schimbul întoarcerii sale, însă se lovește de vetoul anglo-saxonilor. În cele din urmă, se reintegrează în organizația integrată a NATO în 1999 (după ce a reintrat în Comitetul Militar în 1995).

De atunci, NATO se implică militar împotriva Serbiei, apoi împotriva Libiei, și se arată foarte activ în plan militar, constituind brațul armat al Statelor Unite ale Americii.

De fapt, trebuie analizată însăși natura NATO pentru a înțelege cum rămâne Europa colonizată la nivel militar.

NATO, o structură colonialistă

NATO a fost creat la Washington la 4 aprilie 1949 și cuprinde, în afară de Statele Unite și Canada, Franța, Marea Britanie și cele trei state ale Benelux.

Primul Secretar General al NATO, Hastings Lionel Ismay, declară că obiectivele NATO sunt: „menținerea rușilor în exterior, a americanilor în interior și a germanilor în tutelă”. Ceea ce este uluitor e că aceste obiective sunt menținute și astăzi, în ciuda dispariției URSS și a lentei emancipări a Germaniei, teoretic suverană de la reunificarea sa (3 octombrie 1990).

NATO a fost creat în temeiul articolului 51 al Cartei ONU, care autorizează organizațiile de legitimă apărare. Cu toate acestea, țin oare războaiele recente duse de NATO, în Serbia de pildă, de legitima apărare? Ne putem îndoi de acest lucru.

Constituția americană interzicea alianțele militare pe timp de pace; a fost necesară adoptarea Rezoluției 239 pentru a ridica acest obstacol și a crea NATO. Aceasta se bazează pe solidaritate: dacă un stat membru este atacat, toate se consideră atacate!

În 1960, șapte state au focoase nucleare americane pe teritoriul

lor: Germania, Belgia, Olanda, Marea Britanie, Grecia, Italia și Turcia. Franța nu le mai are din 1959.

Spania post-franchistă aderă la NATO în 1982.

Câteva țări europene vor să rămână neutre și sunt în afara NATO, însă îi adoptă normele militare: Austria, Elveția, Suedia, Finlanda și Irlanda.

De Gaulle și Franța

În 1958, de Gaulle a cerut o conducere tripartită a NATO a celor trei învingători ai celui de-al Doilea Război Mondial: Statele Unite, Franța și Regatul Unit. Președintele Eisenhower și primul-ministrul britanic McMillan au refuzat. În 1959 Franța își retrage flota. În 1967, ultima bază aeriană a Statelor Unite în Franța este evacuată. În 1962, de Gaulle a refuzat acordurile de la Nassau (Marea Britanie/SUA) care pun forțele nucleare britanice sub tutela americanilor. În 1966, Franța se retrage din organizație (dar nu și din tratat). O moțiune de cenzură socialistă a fost depusă atunci de Guy Mollet.

În 1980, Mitterrand ajută americanii să introducă rachetele Pershing în Europa discutând în secret cu americanii. În 1993, Franța se alătură operațiunilor din Bosnia. Cu toate acestea, potrivit fostului ministru al afacerilor externe Roland Dumas, Franța refuză atunci o propunere americană de a intra în război în Libia. La nivel global, însă, socialiștii se aliniază după Statele Unite.

În 1996, Franța reintră în Comitetul Militar al NATO. Președintele Chirac acceptă reintegrarea în NATO în schimbul unor compensații, printre care se numără atribuirea Statului Major al NATO din Malta unui francez (există șase State-Majore). Americanii refuză.

La 4 aprilie 2009, Franța reintră în NATO în urma declarației președintelui Sarkozy din 2007 de la Washington. Acesta consideră că Franța face parte din „familie”. Mai mulți politicieni se pronunță împotriva, cum ar fi Védrine, Dupont-Aignan, Bayrou sau FN. Franța aderă din nou la NATO fără compensații din moment ce americanii nu doresc acest lucru (nu au oferit compensații lui de Gaulle, Mitterand și Chirac).

Noul NATO

După 2001, păstrarea NATO în ciuda dispariției Pactului de la Varșovia și a URSS-ului este justificată de „caracterul instabil al lumii”. În 2007, negocierile de reducere a forțelor convenționale cu Rusia sunt oprite din cauza instalării rachetelor antibalistice ale americanilor în Europa de Est: oficial, aceasta are loc împotriva Iranului!

NATO se desfășoară în Europa de Est în ciuda promisiunilor făcute lui Gorbaciov. Cu toate acestea, Ucraina refuză prin referendum aderarea la NATO la 3 iunie 2010, iar în 2008 NATO a refuzat să integreze Moldova.

În 2010, rămân 200 focoașe nucleare americane în Europa.

NATO este condus de Consiliul Nord-Atlantic prezidat de Secretarul General. Militar, există un singur Stat-Major suprem, și anume SHAPE (Supreme Headquarters Allied Powers Europe), situat la Mons (Belgia) de când de Gaulle l-a alungat din Rocquencourt, din apropierea Parisului. Statele Unite finanțează un sfert din bugetul NATO, Germania contribuind cu 19%, Regatul Unit cu 11,2%, Italia cu 7,7% și Franța cu 7,5%.

Principalele operațiuni din 1995 înapoi sunt următoarele:

1995-2004: bombardamentele din Bosnia

1999: 7000 soldați în Albania pentru a ajuta refugiații kosovari

2001: operațiuni în Macedonia

2003: războiul din Afganistan, primul război din afara Europei

2003-2010: sprijin logistic în Irak

2011: războiul din Libia

Conform Wikipedia, rolul NATO este astăzi dificil de interpretat (sic). În realitate, NATO este un braț armat al diplomației americane. Servește mai ales la ajutarea minorităților musulmane din Europa (Bosnia, Kosovo) și la răsturnarea regimurilor laice din Orientul Mijlociu. NATO iese așadar din misiunea sa inițială pur defensivă, ceea ce nu e prea liniștitor. NATO i-a cerut fiecărui stat membru să acorde 2% din PNB pentru apărare, însă singurele țări care au făcut acest lucru sunt Statele Unite, Franța, Regatul Unit, Grecia și Turcia. Multe state renunță la cheltuielile militare considerând că rolul Statelor Unite este de a le proteja. Această deresponsabilizare este nesănătoasă și reflectă starea de spirit a politicienilor colonizați.

Europa își reduce cheltuielile militare

Evoluția recentă a cheltuielilor militare arată că Europa este colonizată militar și că nu mai face aproape niciun efort propriu. Statele Unite rămân în fruntea cheltuielilor militare, cu 42% din cheltuielile lumii. China este a doua la nivel global, urmată de Rusia cu o creștere puternică. Apoi urmează Regatul Unit și Franța, cu cheltuieli în scădere.

Între 1999 și 2008 (sursa L'Expansion), cheltuielile Franței au crescut cu 3,5%, ale Regatului Unit cu 20,7%, ale Germaniei au scăzut cu 11%, iar ale Japoniei cu 1,7%; în Italia, creșterea a fost de 0,4%.

În fața acestor cifre, SUA și-au sporit cheltuielile militare cu 66%, China cu 194%, Rusia cu 173%, Arabia Saudită cu 81% și India cu 44%.

Pe cap de locuitor, vedem efortul impus de fiecare țară. Pe primele locuri nu găsim decât țări musulmane: primele trei state din clasamentul mondial sunt Oman, Qatar și Arabia Saudită cu peste 10% din PNB. Israelul este al șaselea pe listă, cu 7,3% din PIB. Siria este pe locul 10, Turcia pe 15, Marocul pe 16, China pe 21, SUA pe 23, cu 4% din PIB, iar Rusia este imediat după americani, cu 3,9% din PIB. În schimb, Regatul Unit ocupă locul 51 cu 2,7%, Franța locul 55 cu 2,6% și Germania locul 98 cu 1,5!

Statele europene membre NATO își reduc din ce în ce mai mult potențialul militar fiindcă sunt deresponsabilizate. Evoluția recentă a cheltuielilor militare este următoarea în perioada 2002 2011 (sursa SIPRI):

SUA de la 432 miliarde de dolari la 690 miliarde în 2011: creștere puternică

China de la 47,8 la 129 miliarde de dolari: creștere foarte puternică

Rusia de la 35,8 la 64,1: creștere foarte puternică; Rusia ocupă locul al treilea din 2011.

Marea Britanie a pierdut locul al patrulea în favoarea Rusiei, însă cheltuielile sale au crescut totuși de la 49,1 la 58,2 miliarde de dolari.

Franța este a cincea cu cheltuieli în scădere: de la 55,9 la 54,5.

Al șaselea loc este ocupat de Japonia, cu o scădere de la 55,9 la 54,5 miliarde.

Germania ocupă locul al nouălea cu un buget în puternică scădere: de la 46,6 la 43,5.

Arabia Saudită este a șaptea cu cheltuieli aproape dublate (de la 24,3 la 46,2).

India ocupă locul al optulea cu o creștere foarte puternică.

În Europa, reducerea cheltuielilor afectează Franța, Germania, dar și Belgia, Elveția, Danemarca, Suedia. În afara Spaniei, a Portugaliei și a Insulelor Britanice, creșterea vizează țările din Est și mai ales țările care nu fac parte din NATO: Belarus, Ucraina și Rusia, precum și republicile din Caucaz. Franța riscă să fie depășită curând de Arabia Saudită!

Un clasament pe efective militare arată și mai rău pentru Europa. Prima țară europeană este Franța, care nu ocupă decât locul 13 pe plan mondial, cu 352.000 active. Primele cinci țări sunt China, Statele Unite, India, Coreea de Nord și Rusia.

Apartenența la NATO pare să fi făcut europenii să renunțe la a mai face eforturi importante de apărare națională, cu excepția Regatului Unit și a Poloniei.

Cât despre armamentul nuclear, acesta este limitat oficial la cinci membri ai Consiliului de Securitate al ONU. Rusia este prima, cu 11.000 focoase, urmată de Statele Unite cu 8.500 și Franța cu 3.000, Regatul Unit cu 225 și China cu 240. Însă trebuie remarcat că potențialul britanic este supus codeciziei americane (acordurile de la Nassau). Franța, singura putere nucleară a Europei, îi datorează acest statut generalului de Gaulle. Și alte puteri au mai obținut arme atomice, cum ar fi India, Pakistan sau Israel.

Este evident că există o disproporție anormală între puterea economică a Europei celor 28 de state și forța sa militară. Europa are un produs intern brut de 16.634 miliarde de dolari în 2012, față de Statele Unite, cu 15.064 miliarde de dolari. În schimb, SUA aveau în 2010 (sursa SIPRI) cheltuieli militare în valoare

de 698 miliarde de dolari spre deosebire de Uniunea Europeană, cu numai 299 miliarde. Această situație de inferioritate militară vine din al Doilea Război Mondial și a fost susținută de NATO, care i-a făcut pe europeni să creadă că nu au nevoie să se apere singuri. Toate tentativele de a organiza o apărare europeană proprie au eșuat.

Către o Europă a apărării?

Este de dorit ca în Europa să existe o organizație comună de apărare, însă aceasta nu poate fi NATO, al cărui Stat-Major real este în afara Europei și care are interese geostrategice diferite. Ar fi fost logic ca NATO să fie dizolvat, fiind un reziduu al Războiului Rece, și să se fi constituit o Uniune Europeană a Apărării (UEA) în jurul Franței și Germaniei.

În schimb, în 2011 a fost dizolvată Uniunea Europei Occidentale (UEO), care a fost o organizație europeană de apărare, fără un conținut real după 1954.

Regatul Unit nu ar putea face parte dintr-o organizație europeană independentă de apărare atâta timp cât componenta sa militară nucleară rămâne legată de comandamentul american, așa cum se întâmplă astăzi. În schimb, ar trebui asociată Rusia, o putere europeană care poate aduce o contribuție majoră, în special în ceea ce privește lupta antiteroristă împotriva islamului radical. Americanii se opun însă oricărei apropieri a Europei de Rusia în acest domeniu.

Este totuși dificil ca europenii să aibă încredere în NATO în această luptă, fiindcă NATO este condusă de fapt de Statele Unite, care au un parteneriat strategic prioritar cu Arabia Saudită și Qatar, puteri care finanțează islamul radical cam peste tot.

NATO contribuie la divizarea Europei între Vest și Est și

perpetuează în felul său vechea situație creată odinioară de Cortina de fier.

Trebuie să adaptăm organizația europeană de apărare la noua situație geostrategică. Dușmanul eventual nu se mai află în Est, ci în Sud. Rusia este solidară cu Europa de Vest în fața acestei noi amenințări foarte apropiate. Statele Unite sunt foarte departe de lumea islamică și gestionează islamul radical în principal în funcție de interesele lor petroliere. De asemenea, sunt tot mai întorși către Oceanul Pacific din pricina provocării reprezentate de dezvoltarea Chinei. Prioritățile lor sunt așadar în mod necesar diferite de cele ale europenilor.

Cu siguranță însă, vor spune ei, europenii și americanii trebuie să apere împreună „drepturile omului”. Putem răspunde că drepturile omului sunt universale și că apărarea lor este așadar responsabilitatea ONU și nu a unei agenții regionale. Pe de altă parte, drepturile omului au fost și încă sunt instrumentalizate în favoarea intereselor americane. Drepturile omului nu trebuie folosite împotriva valorilor tradiționale ale religiei, națiunii sau familiei, ceea ce se întâmplă destul de des în ziua de azi.

Dacă justificăm apărarea prin apărarea „valorilor”, constatăm o divizare Est-Vest tot mai mare.

Dacă privim, de exemplu, o hartă europeană a legislațiilor care iau în considerare homosexualitatea, observăm că aceasta dispune de privilegii tot mai mari în vestul Europei: căsătoriile între homosexuali sunt recunoscute în Marea Britanie, Olanda și Belgia și deja și în Franța, în Portugalia și Spania. Mai la Est, există numai legislații tip „pacte civile de solidaritate”. În Polonia, în țările baltice și în toate țările ortodoxe, homosexualii nu au privilegii legale instituite. Președintele Obama și secretarul său, Hillary Clinton, au indicat că statutul homosexualilor ține de

drepturile omului nenegociabile. Deja se prevede suspendarea ajutorului pentru dezvoltarea țărilor africane recalitrante. Pe când intervenția armată ca în Kosovo?

NATO este astăzi în plină derivă în raport cu misiunea sa inițială. Aceasta era de a rezista în fața URSS și de a apăra democrațiile. Or URSS a dispărut, iar elitele oligarhice din Occident sunt din ce în ce mai neîncrezătoare la adresa democrației, suspectată de „populism”. În prezent, NATO pretinde a fi o organizație însărcinată cu apărarea valorilor politice mai degrabă decât o organizație de apărare militară împotriva unei agresiuni de același tip. Cu toate acestea, în 1994 a stabilit un parteneriat pentru pace cu Rusia și celelalte țări din fosta Uniune Sovietică, limitată mai ales la schimburi de informații. Summiturile de la Washington (1999) și Praga (2002) au definit misiunea NATO de prevenirea și administrarea crizelor și de menținere a păcii. Aceasta este detaliată în conceptul strategic din 2010 care precizează: „Statele membre NATO formează o comunitate de valori unică în genul său” (sic) bazată pe libertate, democrație și drepturile omului. Acest document mai afirmă: „Securitatea statelor membre NATO de pe cele două țărmuri ale Atlanticului este indivizibilă”. În numele gestionării crizei și a „securității cooperative”, NATO își dă dreptul de a interveni dincolo de frontierele sale. Textul capătă și o conotație cvasireligioasă afirmând: „aceste valori și obiective sunt universale și perpetue”. Euro-atlantismul este o valoare perpetuă? Așa cum bunele relații trebuie menținute dincolo de Atlantic, tot astfel Europa are nevoie de o organizație proprie pentru a-și apăra securitatea, organizație inexistentă deocamdată.

Astăzi, o Uniune Europeană de Apărare ar putea fi instituită pentru a reunifica Europa în jurul intereselor sale strategice comune, în fața islamismului radical mai ales, iar în această

privință Rusia are aceleași interese ca Europa Occidentală. Așadar, ar trebui asociată acestei noi UEA.

Starea de spirit a apărării slăbește în Europa

Dincolo de cheltuieli, starea de spirit a populațiilor europene este cea care devine tot mai demilitarizată. Franța a renunțat la înrolare. Influența mediului militar asupra politicii este extrem de redusă. În afara Statelor Unite, țările occidentale au devenit oligarhii comerciale, cu toată slăbiciunea pe care acest lucru o presupune, în fața unei amenințări militare importante. Din contra, Rusia cunoaște un echilibru în mediile conducătoare între celebrii „oligarhi” care domneau pe vremea lui Elțin și mediul ofițerilor al căror exponent este și Putin.

Condițiile unei decolonizări politice și militare

- Trebuie să conștientizăm schimbarea ideologică americană: America lui Obama nu este deloc interesată de Europa decât dacă vrea să evite constituirea unei puteri eurasiatice formate din Europa și Rusia. Noua Americă este foarte diferită de cea din anii dinainte de 1960. Acum răspândește un egalitarism și un multiculturalism periculos pentru sine și pentru aliații săi. Face un joc dublu în Orientul Mijlociu și în Europa, foarte îngrijorător în fața ascensiunii islamismului. Trebuie să distingem, acestea fiind spuse, între oligarhia de la putere și poporul american care rămâne atașat de identitatea sa anterioară.

- Trebuie oprită colonizarea demografică de către populațiile din alte arii culturale, o colonizare ce va avea într-o bună zi consecințe politice grave. În fața islamismului, laicitatea este o sabie de lemn. Întrebarea este dacă Europa, la fel ca Rusia, e gata să-și regăsească rădăcinile creștine sau nu. Dacă răspunsul este negativ, vor apărea mari pericole: scăderea demografică, prăbușirea spiritului patriotic și de apărare.

- Europa pierde teren în sudul Mediteranei, iar ascensiunea islamismului va consolida această tendință. Trebuie găsit un alt soclu continental în est, ceea ce necesită alierea cu Rusia.

- Trebuie să se pună capăt „depresiei europene” și trebuie reformată Uniunea Europeană în profunzime, responsabilizând elitele politice prin revenirea la suveranitate și la instituția democrației directe.

- NATO trebuie înlocuit cu o organizație europeană de apărare și trebuie să încetăm să ne mai bazăm pe SUA în ce privește această sarcină esențială. Cele două organizații ar putea cel puțin să coexiste la început și să facă treptat un transfer de putere către noua organizație.

De asemenea, responsabilii politici trebuie să își dorească această decolonizare militară a Europei. Situația actuală pare să le convină. Încă o dată, va fi nevoie de evenimente grave pentru a ieși din ceea ce laureatul Nobel Milton Friedman numea pe bună dreptate „tirania statu-quoului”!

EUROPENII COLONIZAȚI ECONOMIC ȘI FINANCIAR

Charles de Gaulle: „Piața are lucruri bune, ea obligă oamenii să învețe câte ceva, le dă o primă celor mai buni, îi încurajează să-i depășească pe ceilalți și să se depășească pe sine. Însă (...) nu trebuie să ne imaginăm că va rezolva singură toate problemele (...) Dacă ar domina, atunci americanii ar fi cei care ar domina-o, precum și multinaționalele, care nu sunt mai multinaționale decât NATO. Toate acestea nu sunt decât un simplu camuflaj al hegemoniei americane. Dacă am urma piața cu ochii închiși, am ajunge să fim colonizați de americani. Noi, europenii, nu am mai exista.”

Alain Peyrefitte: „Mai presus de toate, nu puneți sub semnul întrebării economia de piață? De Gaulle: evident!”

De Gaulle era în favoarea economiei de piață, însă fără naivitate. El știa că structura piețelor este influențată istoric de relațiile de putere și că „spontaneitatea” acestor relații este o iluzie. Concurența economică nu exclude războiul economic și relațiile asimetrice. Intervenția puterilor publice este uneori necesară pentru a pune în aplicare regulile „fairplay” care să restabilească o concurență echilibrată.

Colonizarea economică și financiară a țării noastre este astăzi o temă de actualitate; L'Expansion a publicat în noiembrie 2012 un dosar referitor la „adevărul despre independența Franței”, cu umbra generalului de Gaulle pe copertă. Nu declarase acesta în 1948: „regimul partidelor conduce Franța către anarhie, faliment și servitudine”? „Fiindcă înspre faliment ne îndreptăm când statul cheltuie dublul resurselor sale, când nu putem exporta decât

jumătate din ceea ce importăm, când nu putem nici măcar vorbi de credit public.” Astăzi regăsim o situație destul de asemănătoare.

O analiză „materialistă” și reduționistă

Acestea fiind spuse, dosarul din L’Expansion are o abordare mult prea materialistă și superficială asupra lucrurilor. Insistă asupra faptului că Franța este dependentă de furnizorii străini. De pildă, ziarul amintește că pentru a ne evacua trupele din Afganistan, a trebuit să închiriem avioane cargo ucrainene la prețul lor în aur fiindcă noi nu mai avem așa ceva! Un alt exemplu, ne credem independenți din punct de vedere energetic datorită energiei nucleare, însă 100% din uraniu este importat. Dezindustrializarea țării a agravat acest fenomen de dependență. Toate aceste lucruri sunt adevărate, însă foarte superficiale. Întrebarea nu este dacă furnizorii sunt străini. În secolul al XIX-lea, Anglia domina economia mondială deși avea furnizori nebritanici, mai ales pentru produsele alimentare. Era ea dependentă, colonizată economic? Din contra, era un imperiu care își impunea deciziile asupra multor țări din lume.

Cele patru cauze

Trebuie așadar să facem o analiză a celor patru cauze ale dependenței noastre economice, în maniera lui Aristotel. Să încercăm acest exercițiu. Din punctul de vedere al soclului, al cauzei materiale, merită să examinăm chestiunea patrimoniului. Unde este patrimoniul francezilor? Este el suficient? Se găsește cumva în mâinile străinilor? De ce nu progresează? Deciziile economice sunt luate de patroni, cu tot ceea ce presupune acest lucru pe termen lung, sau de manageri interesați de rezultatele pe termen scurt?

Cât despre cauza formală, este vorba de reglementări interne sau externe care ne apasă și care ne reduc marja de manevră: chestiunea monedei euro și a constrângerilor datorate prezenței noastre în Uniunea Europeană este centrală. Însă nu există doar obligații externe. Statul ne împovărează la rândul său economia, prin excesul de taxe fiscale și sociale.

În același domeniu, trebuie să analizăm datoria publică, dar și pe cea privată, a francezilor. Această datorie apare în mare parte din cauza comportamentului iresponsabil al politicienilor și al consilierilor acestora din funcții publice. Aici este vorba de oameni care nu cunosc angoasa sfârșiturilor de lună pe care o simt șefii de IMM-uri, artizanii sau comercianții și care iau decizii legate de cheltuieli „cu banii altora”.

Cauza „motrice”, scria Aristotel, o reprezintă oamenii. Or Franța care îi lasă să intre pe teritoriul ei pe cei „fără documente” trebuie să scoată portofelele. Mulți tineri specialiști părăsesc țara noastră. Există 200.000 tineri francezi expatriați la Londra. În schimb, Franța atrage o populație necalificată din lumea a treia. După cum spunea bancherul socialist german Thilo Sarrazin, „imigrația face să scadă nivelul intelectual mediu în Germania”. Putem fără îndoială să spunem același lucru despre Franța.

Formarea prin educația națională, această mare operă „laică”, se dovedește a fi un eșec indiscutabil, prin comparații internaționale (studiu PISA în principal): costuri considerabile și un randament scăzut. Franța ocupă locul 22 la matematică, 27 la științe și 22 la citit, din nou în urma Germaniei, Finlanda și China fiind în fruntea listei. Educația noastră laică este ultima mare întreprindere de tip sovietic din Europa. Oamenii sunt factorul esențial al inovării, care depinde și de formare: independența unei economii se măsoară în rata sa de inovare.

Dimensiunea țării nu înseamnă totul: Elveția sau Suedia, unde populația este înalt calificată, o arată din plin.

Educația (și nu numai învățământul) este așadar esențială.

Cât despre cauza finală a dependenței noastre, trebuie să remarcăm efectele de dominare exercitate asupra țării noastre și care sunt datorate faptului că piețele mondiale sunt oligopoliste și foarte îndepărtate de idealul concurenței pure și perfecte. Fenomenele puterii influențează economia, iar Franța, la fel ca Europa, de altfel, este foarte slăbită în fața superputerii americane și a puterilor în ascensiune care sunt Rusia, China sau India.

Chestiunea patrimoniului

Patrimoniul este elementul esențial a unei economii. El este soclul pe care se sprijină totul. Dispariția patrimoniilor private a fost cauza substanțială a prăbușirii Uniunii Sovietice și a statelor comuniste. Dreptul de proprietate justifică investirea oamenilor în munca lor. Franța, prin egalitarismul său maniac și prin regimul de opresiune fiscală, nu a făcut nimic pentru a permite creșterea patrimoniilor publice sau private.

L'Expansion notează că întreprinderile noastre nu au o pondere prea mare în contextul mondial. Valorizarea France Télécom (26 miliarde) este echivalentul a 1/6 din China Mobile (170 miliarde). Valorizarea Total (92 miliarde) este echivalentul a o treime din cea a Exxon (322 miliarde). Valorizarea CAC 40 în ansamblul său este echivalentul a o treime din sumele deținute de cel mai mare administrator de fonduri din lume, gigantul american Black Rock!

Potrivit studiilor efectuate de Banque de France, firmele străine reprezentau în 2011 43,4% din CAC 40, respectiv 404 miliarde dintr-un capital de 955 miliarde. Potrivit Le Figaro

Bourse, această situație se datorează faptului că „economia franceză suferă de o slăbiciune în materie de economii pe termen lung investite în acțiuni”. Nu este vina fiscalității franceze. Multe întreprinderi franceze celebre sunt deținute majoritar de străini: capitalul Lafarge este deținut în proporție de 70% de străini. La Schneider Electric proporția deținută de acționarii străini este de 58%, la Michelin de 56% și la Sanofi de 55%!

Acest lucru are avantaje și dezavantaje. Avantajul este creșterea capitalului investit în Franța. Inconvenientul este că centrele de decizie se află din ce în ce mai puțin pe teritoriul nostru.

În cartea sa excelentă, *Révenir au capitalisme*, economistul Pascal Salin arată că în Franța, ca în tot Occidentul, capitalismul patronilor responsabili a fost înlocuit de un sistem managerial; „în lumea modernă”, scrie el, „nu mai există o lume capitalistă, ci un pseudocapitalism, un capitalism fără capitaliști”, mai ales în domeniul financiar. Acționariatul este dispersat și poate lua decizii. „În fața acestui vid decizional, administratorii salariați sunt cei care își vor atribui puterea de decizie. (...) Or sistemul stimulentei este foarte diferit pentru unii și pentru ceilalți. Spre deosebire de patronii care au o viziune pe termen lung, salariații administratori au o viziune mai degrabă pe termen scurt” fiindcă își doresc randamente rapide și pot părăsi întreprinderea dacă aceasta face afaceri proaste! Administrația pierde din calitate și poate chiar deveni suicidară dacă riscurile asumate sunt excesive, cum am văzut la criza bancară din 2008 din SUA. Cu toate acestea, toată vina în această criză așa-zis a împrumuturilor „subprime” nu este în comportamentul actorilor privați. De fapt, guvernul american a făcut presiuni pentru a fi acordate credite imobiliare persoanelor insolvabile numai fiindcă acestea făceau parte din „minoritățile etnice” (acestea reprezentând totuși o treime din populația Statelor Unite). Ideologia așa-zis „antirasistă” aplicată

economiei a fost așadar cea care a agravat criza și care s-a întors împotriva membrilor minorităților incapabili să-și plătească împrumuturile și dați afară din case!

Statul nu prea înțelege logica patrimonială; raportul Gallois recent comandat de guvernul socialist ignoră această problematică: tot ceea ce își imaginează redactorul, de pildă, este punerea salariaților în consiliile de administrație! Gallois este un funcționar, un inspector de finanțe, nu încape îndoială, și nu un antreprenor self-made man!

O țară nu este independentă în interdependența mondială decât dacă economia sa se bazează pe decizii luate de adevărați „capitaliști”. Chestiunea nu este atât de a „liberaliza” economia, cât de a o „patrimonializa”. Statul, însă, condus de o castă de salariați scutiți de riscuri la adresa averii lor personale, ignoră această viziune. Neglijează IMM-urile care sunt în multe țări, mai ales în Elveția și Germania, factorii esențiali ai inovării. Știm că întreprinderile de familie (există numeroase în Germania) sunt adesea cel mai bine administrate. Dar climatul cultural în care trăiește oligarhia noastră este ostil familiei, precum și proprietății: acest lucru are un parfum de vechi regim care nu convine deloc moștenitorilor Revoluției și ai etatismului!

Cauzele formale ale „colonizării” noastre, externe și interne

Aici e vorba de a vedea obligațiile care apasă asupra economiei noastre și care ne reduc marja de manevră și libertatea de decizie. Putem menționa moneda euro, Uniunea Europeană în general, îndatorarea, presiunea fiscală abuzivă.

Moneda euro pune din ce în ce mai multe probleme. Franța a adoptat de fapt moneda euro fără să adopte disciplinele bugetare

care trebuiau să o însoțească. Țara are un deficit de competitivitate care face din moneda euro un lux. Sigur, euro a permis să nu ne mai devalorizăm ca altădată. Însă dacă zona euro nu constituie, așa cum spun economiștii, o zonă monetară optimă, economia noastră va fi condamnată la rate slabe ale creșterii și la un șomaj tot mai mare. Țările care au refuzat moneda euro, Regatul Unit, Danemarca și Suedia, Republica Cehă (datorită președintelui Klaus) și, evident, Elveția, se felicită astăzi pentru această decizie.

Ar trebui să ieșim din zona euro? Întrebarea care se pune e mai degrabă de a ști dacă euro va supraviețui ca atare sau dacă Europa de Nord și cea de Sud se vor separa în această privință. În acest caz, Franța va rămâne cu Germania, în nordul Europei așadar, sau nu? Geopolitic vorbind, Germania și Franța sunt inima Europei așa cum a înțeles-o de Gaulle; ar fi păcat ca aceste două țări să aibă opinii diferite. Unii economiști prevăd două Europe, una în jurul Germaniei cu Europa de Nord, cealaltă în jurul Franței cu țările mediteraneene. Ar fi un scenariu regretabil pentru Franța!

Ceea ce este mai grav decât moneda euro este îndatorarea noastră, și mai ales îndatorarea noastră publică. Totuși, dacă însumăm datoria publică și cea privată, Franța ocupă o poziție mai bună decât Statele Unite!

Revista britanică The Economist a afirmat recent că economia franceză este o bombă cu efect întârziat, mai gravă decât Grecia! Revista ne critică stagnarea, ponderea exagerată a statului (56% din PIB pentru cheltuielile publice), faptul că presiunea fiscală este prea mare asupra salariaților, datoria publică depășește 90% din PNB, iar deficitul public este permanent și prea mare. Pe de altă parte, cota Franței în comerțul mondial a ajuns de la 6,3% în 1990 la 3,3% în 2011.

Datoria publică a devenit o problemă cumplită. Ea reprezintă 1600 miliarde de euro, respectiv 85% din PIB în 2011. În 1995 reprezenta 55% din PIB și 64% în 1977. Curba este în creștere fie că guvernele sunt de stânga sau de dreapta, cel puțin de la Mitterrand și Chirac încoace. Totul se petrece de parcă guvernele și-ar bate jos de situația pe care o lasă generațiilor viitoare!

Nu respectăm criteriile de la Maastricht (deficit sub 3% din produsul intern brut, datorie publică sub 60% din PIB). Conform raportului Curții de Conturi cu privire la situația și perspectivele finanțelor publice, din iunie 2009, la sfârșitul anului 2008 datoria era de 20.600 euro pe cap de locuitor și de 47.400 euro pe activ. Sarcina dobânzilor datoriei publice era de 850 euro pe cap de locuitor și 1950 euro pe activ. Legătura dintre deficitul public și datoria publică este determinantă.

Ansamblul datoriei brute a administrațiilor publice, de 1.842 miliarde la sfârșitul anului 2009, valorează 442% din patrimoniul acestora. Datoria netă de 968 miliarde valorează 61% din bogăția produsă în Franța. Pentru a plăti sarcinile datoriei, ne îndatorăm!

Sarcina dobânzilor era în anul 2005 al doilea post bugetar al statului, după cel al Educației sovietice, pardon! naționale, și înaintea bugetului pentru Apărare! În 2006, numai pentru stat, sarcina dobânzilor datoriei este de 39 miliarde de euro, respectiv 14,6% din buget. În 2012, această sarcină va fi de 48,8 miliarde. Sarcina datoriei, inclusiv rambursarea capitalului, corespunde încasărilor din TVA (120 miliarde).

Datoria externă brută este de 3.000 miliarde, însă datoria netă este mai scăzută având în vedere creanțele Franței.

În 2010, datoria statului reprezintă 64% din produsul intern brut, cea a colectivităților teritoriale 8% și cea a securității sociale 11%.

În 2010, cota datoriei deținute de nerezidenți este de 71%. Cei mai mari trei deținători ai datoriei franceze sunt Insulele Cayman, Luxemburg și Regatul Unit. Banca Reglementelor Internaționale indică mai degrabă Regatul Unit, Japonia și Statele Unite. În mare, un sfert din datoria noastră este deținută de anglo-saxoni. Țările emergente au un rol slab.

La nivel intern, ceea ce limitează marja de manevră a statului ca agenți economici este nivelul foarte ridicat al contribuțiilor obligatorii. În acest domeniu raportul Gallois face câteva propuneri pentru a nu suprataxa excesiv întreprinderile.

Egalitarismul și risipa în administrarea „banilor altora” explică această situație. Ca regulă generală, regimurile parlamentare pure sunt neputincioase în a limita cheltuielile publice și impozitele. Iată de ce de Gaulle a introdus articolul 40 în Constituție (interdicția ca parlamentarii să propună cheltuieli negarantate de încasări). Țările care au ca regim democrația directă au cheltuieli publice și venituri fiscale cu 30% mai mici decât celelalte și îndatorarea cu 50% mai redusă (vezi *La démocratie directe, une chance pour la France* de Yvan Blot).

Franța este așadar dependentă de datoria sa, mai ales de cea externă, iar economia franceză este dependentă de ponderea sectorului public și de impozitele care apasă asupra economiei și împiedică formarea de patrimonii mai importante pentru francezi.

Cu alte cuvinte, economia franceză este colonizată de străinătate prin datoria sa și suferă un fel de colonizare internă din partea statului: oligarhia administrativă a colonizat țara în propriul beneficiu!

Cauza motrice sunt oamenii (și cultura lor)

Franța are o tradiție culturală de formare a inginerilor de o foarte bună calitate. De asemenea, are o mare tradiție juridică. În schimb, țara suferă de o cultură economică insuficientă pe care marxismul postbelic a deformat-o profund. Așadar, nu este prea bine înarmată din acest punct de vedere în lupta economică mondială.

Clasa politică franceză este deosebit de incultă din acest punct de vedere. Nu că n-ar avea în cadrul său diplomați, însă materiile studiate nu sunt deloc adaptate la starea științelor sociale: economia este predată pornind de la principiile depășite ale keynesianismului și școala austriacă de economie este ignorată aproape în totalitate. Înalții funcționari publici, formați în drept și în macroeconomie, neglijează cauzele motrice (omenești) și finale (sensul) fenomenelor pe care pretind că le administrează.

Ar fi necesară o reformă a predării științelor sociale, însă acest lucru nu se poate realiza decât într-o mare schimbare culturală în urma căreia Franța și-ar părăsi mai ales cultul arhaic al Revoluției și al etatismului. Este nevoie de evenimente grave pentru a se putea întâmpla așa ceva.

Cauza finală: libertatea, adică autonomia puterii de decizie

Nu trebuie să fim naivi. Economia depinde de raporturile de forțe, și mai ales de raporturile de forțe dintre state. Un stat de mari dimensiuni are mai multe atuuri. Franța, cu 64 milioane de locuitori și al optulea PNB al lumii (estimare PPC), este o putere medie. În fața sa sunt SUA (14 miliarde de dolari), China (8), Japonia (4,2), India (3,5), Germania (2,8), prinsă din urmă puțin câte puțin de Rusia (2,2), apoi Marea Britanie. Apoi este Franța (2,1), urmată de Brazilia și Italia. Vedem că rangurile sunt

cucerite de țările emergente.

Cu toate acestea, SUA beneficiază de privilegiile dolarului în fața unui euro instabil. Însă economia lor este fragilă și pot apărea crize, ca în 1928 sau 2008. O criză americană repercutează mai mult sau mai puțin asupra Europei.

Franța depinde mult mai puțin decât credem de țările emergente sau din lumea a treia. Ea depinde mai degrabă de vecinii săi și de Statele Unite. Germania este primul său partener, cu exporturi în valoare de 70 miliarde de euro în 2011; al doilea partener este Italia, cu numai 34 miliarde. Apoi urmează Belgia și Spania cu 31 miliarde. După aceea vin Marea Britanie cu 28 și SUA cu 23. Germania este de trei ori mai importantă pentru noi decât SUA. China este al nouălea partener al nostru cu 13 miliarde (însă este al treilea partener pentru Germania!). Rusia este pe locul 11, iar Algeria pe 15.

În ce privește importurile, Germania este primul nostru partener cu 88 miliarde de euro. Apoi vine China cu 42 miliarde. Belgia, Italia, Spania și SUA sunt în jur de 30 miliarde. Rusia are 14 miliarde și ocupă locul al nouălea. Vedem că avem un comerț dezechilibrat cu China (și Germania), în timp ce Germania exportă mult mai mult decât noi către China și Rusia.

Franța nu prea are avantaje comerciale de pe urma relațiilor sale cu Africa sau cu țările musulmane (Maroc: locul 19 în ce privește exporturile noastre). Viitorul, în termeni de creștere, se află în Orient, iar Germania a înțeles acest lucru mai bine ca noi. Viitorul piețelor de desfacere este în China, în India, în Rusia și în Uniunea Eurasiatică pe care Rusia o constituie puțin câte puțin. Principalii noștri clienți vor rămâne mult timp vecinii noștri apropiați.

Franța, dacă vrea să-și manifeste influența și să aibă profit, are mai mult de câștigat de pe urma schimburilor mai intense cu Rusia, China sau India decât cu SUA, Algeria sau Africa!

Cum să ne regăsim independența economică și financiară?

Această independență nu poate fi regăsită dacă ne izolăm. Trebuie să urmăm modelele rusești, germane, elvețiene sau suedeze.

- Prima cerință: trebuie să nu mai avem datorii și să ne reformăm fiscalitatea și finanțele publice. Un ministru canadian a spus acum trei ani, pe când autorul cărții de față se ocupa de RGPP (revizuirea generală a politicilor publice) pentru Quai d'Orsay: „Cu RGPP folosești rindeaua și abia zgârii micile economii. În Canada suntem un popor de tăietori de lemne și folosim toporul! Am suprimat ministere, iar acum, finanțele noastre sunt redresate!”

- A doua cerință: trebuie să favorizăm IMM-urile și întreprinderile de familie și să le permitem francezilor să aibă un patrimoniu de administrat. Trebuie să facem „patrimonialism” și asta presupune să nu mai folosim impozitele în scopul nivelării. În Rusia, există ca impozit pe venit o flat tax (la o rată) de 15%. La noi, aceasta ar putea depăși 60% (fat tax!). Trebuie să creăm un climat favorabil inovării și nu să înființăm bănci sau alte organisme publice ineficiente.

- A treia cerință: să revedem regulile Uniunii Europene cum se pregătește Anglia să o facă și să vedem în ce condiții rămânem în zona euro.

- A patra cerință: să ne gândim pe termen mai lung la

înfăptuirea proiectului rusesc al Uniunii Eurasiatice care cuprinde deocamdată Rusia, Belarus și Kazahstan, cu Ucraina ca observator. Germania, Franța și aliații lor apropiați ar putea forma aripa de vest a acestei Uniuni. Într-o a doua etapă, am armoniza regulile pentru a dezvolta comerțul între aripile de Vest și de Est ale Uniunii. Până atunci, poate Marea Britanie va fi ales „marile întinderi”, părăsind Uniunea Europeană birocratizată.

Viitorul american a fost întotdeauna în Vest („Go west, young man!”). Viitorul nostru, geopolitic același ca în vremea vechiului imperiu al lui Carol cel Mare, e mai degrabă în Est, pe o axă Paris-Berlin-Moscova. Ar fi marea Europă a Națiunilor, de la Brest la Vladivostok!

Cele două capitalisme: patrimonial și managerial

În materie de economie, din secolul al XIX-lea punem în opoziție în mod tradițional liberalismul și socialismul. Socialismul, mai ales sub forma sa comunistă, nu a dat deloc rezultatele scontate și a sărăcit țările care l-au practicat.

Asta nu înseamnă însă că „liberalismul” practicat astăzi nu are defecte. De pildă, țările occidentale sunt subminate de cheltuielile publice excesive hotărâte de clasa conducătoare. Pentru a acoperi aceste cheltuieli, e necesară creșterea impozitelor și a îndatorării, ceea ce duce țara în faliment la termen și perturbă creșterea economică. În această privință ne putem întreba dacă democrațiile liberale fac cinste numelui lor și dacă nu sunt mai degrabă oligarhii intervenționiste, chiar iresponsabile pe termen lung.

Întrebarea esențială în economie este cea a calității deciziilor. Aceasta a permis preferarea economiei de piață în defavoarea economiei planificate. Aceasta ar trebui să ne facă să preferăm

și o economie bazată pe deciziile proprietarilor în defavoarea celor bazate pe deciziile administratorilor. Administratorul nu se implică pe termen lung. El nu e înrădăcinat. E mai puțin responsabil și mai orientat către soluțiile pe termen scurt.

Adevărata distincție ce trebuie făcută în acest domeniu este, prin urmare, mai puțin între liberalism și socialism decât între patrimonialism și sistemul managerial. În patrimonialism, proprietarii iau deciziile cu banii lor. Acesta a fost cazul bancherilor secolului trecut. În managerialism, angajații cu funcții de conducere care nu sunt însă proprietari sunt cei care decid. Faptul că acești manageri sunt publici sau privați nu schimbă situația. În orice caz, ei lucrează cu banii altora, au o administrare pe termen scurt și pun în pericol creșterea economică forțată de la bun început. Sistemul managerilor este un socialism care nu-și respectă numele. Disocierea dintre libertate și proprietate este viciul esențial al sistemului. Este disocierea dintre libertate și responsabilitate.

Ar trebui găsit un cuvânt nou, responsabilism sau patrimonialism, pentru a defini forma economiei de dorit.

În economie, francezii sunt colonizați de propriul stat care le impune cheltuieli ce corespund logicii oligarhiei și care sunt finanțate prin impozite, așadar prin banii celor care nu au niciun drept în domeniu. Apoi sunt colonizați de managerii neproprietari care impun alegeri pe termen scurt ce nu urmăresc interesul pe termen lung al națiunii. Deficitul de cultură și morală al clasei conducătoare precipită declinul țării. În sfârșit, dorința de putere dominantă mondială de a nu avea concurenți a dus la formarea unei Europe trunchiate, private de spațiile sale din Est și guvernate de tehnocrați care îi sunt devotați. Toată această problemă economică, dar și politică în același timp, trebuie

înțeleasă pentru ca să putem discuta din nou despre puterea oligarhică asupra economiei noastre.

Colonizarea francezilor de către stat

Colonizarea este definită prin ocuparea unui teritoriu și controlarea populației vizate. Când un stat oligarhic deține puterea, acesta face lucruri care corespund intereselor sale și le finanțează prin intermediul populației locale. Este o situație pe care o cunoaștem în multe privințe.

Cetățeanul nu are o putere fiscală reală. Articolul 14 al Declarației drepturilor omului și ale cetățeanului precizează că impozitul poate fi stabilit de cetățeni ei înșiși sau de reprezentanții lor, adică parlamentarii. În practică, însă, numai Elveția, Liechtenstein și Statele Unite (în jumătate din state) autorizează referendumul fiscal. Rezultatele sunt clare: în SUA, impozitele sunt cu 30% mai mici acolo unde referendumul fiscal este posibil!

În general, cheltuielile sunt din ce în ce mai semnificative și sunt finanțate de impozite sau îndatoriri (care reprezintă un impozit amânat).

Cei care determină deciziile sunt clasa înalților funcționari alături de mass-media, de mediile financiare, de sindicate și de anumite asociații. Politicienii, ei înșiși deseori foști funcționari, dau orientări generale, însă ponderea administrației în deciziile concrete este decisivă.

Cum să eliberăm Franța de acest exces al statului?

În situația actuală, cea mai bună armă ar fi fără îndoială democrația directă. Ea permite într-adevăr eludarea monopolului funcției publice și scurtcircuitarea lobby-urilor. Experiența

istorică arată de asemenea incapacitatea mass-media de a scoate în relief opțiunea populară în așa fel încât această opțiune să exercite o influență eficientă asupra clasei politice.

Democrația directă permite ca experiența cetățenilor să fie luată în considerare în deciziile politice. Mecanismul birocratic nu dispăre (este prezent, chiar dacă numai în faza de punere în aplicare a deciziilor luate prin referendum), însă nu mai are monopol asupra luării deciziilor.

Colonizarea economiei de către manageri

Sistemul nostru venerează talentele, cel puțin așa afirmă, însă condamnă proprietatea la fel cum condamnă familia. Tot ceea ce responsabilizează omul este resimțit ca o constrângere inadmisibilă. Or omul fără rădăcini este un iresponsabil și devine cu ușurință imoral sau chiar criminal. Sistemul fiscal atacă din plin proprietatea. Într-o astfel de țară, proprietarul este dat la o parte în favoarea administratorilor, a „managerilor”. Devii președintele unei mari bănci nu deoarece deții capitalul majoritar ci pentru că ai studiat la Școala Națională de Administrație (ENA), iar apoi ai făcut inspecții financiare. Rețelele create de contactele profesionale îi asigură managerului promovare și durabilitate. Când situația se înrăutățește, pe manager îl protejează casta.

Exemplu: Jean-Yves Haberer. Absolvent al Școlii Naționale de Administrație, devine directorul Trezoreriei în 1978. În 1981, face un pact cu socialiștii: devine președintele Paribas în 1982, dar Balladur îl concediază în 1986. Potrivit Wikipedia, „când stânga revine la putere, în 1988, e numit președinte al Crédit Lyonnais de către Pierre Bérégovoy.” El înmulțește achizițiile bancare riscante, cu atât mai îndrăzneț cu cât lucrează „cu banii altora”. Potrivit Wikipedia, „cele mai rele surprize apar repede, cu dosarele de

finanțare ale lui Bernard Tapie și ale societății financiare Sasea, de pildă, sau cel al preluării Metro Goldwyn Meyer, care se încheie în 1992 cu pierderi abisale.” În noiembrie 1993 este concediat, însă e numit președinte al Crédit National. Potrivit Wikipedia, „Crédit Lyonnais nu va înceta să apară pe prima pagină a ziarelor, între falimentul propriu-zis, afacerea Adidas cu Bernard Tapie și afacerea «executive life» care a absorbit circa 15 miliarde de euro în ajutoare de stat.” Haberer este condamnat în 2005 la 18 luni de închisoare cu suspendare și daune-interese în valoare de 1 euro pentru Crédit Lyonnais pentru conturi inexacte, diseminarea de informații înșelătoare și distribuire de dividende fictive.

Un alt exemplu francez (dar asemenea aventuri similare au loc și în SUA la o scară mai mare): Jean Marie Messier, politehnician, absolvent ENA și inspector de finanțe, director al cabinetului ministrului Camille Cabana, devine bancher de afaceri la Lazard. Apoi a devenit președinte-director general al Générale des Eaux, pe care a redenumit-o Vivendi. A preluat mai ales Seagram de la David Bronfman. Potrivit Wikipedia, „Trebuie să demisioneze în 2002. În 2004, a fost condamnat la plata unor amenzi de 1 milion de euro pentru difuzarea de informații false optimiste când conducea Vivendi Universal. În 2011, este condamnat la 3 ani de închisoare cu suspendare. În același an, pierde procesul împotriva jurnalistului Jean Montaldo, semnatar al cărții *Lettre ouverte aux bandits de la finance*.”

În SUA avem situații similare cu Enron, societățile mixte Freddy Mac și Fanny Mae cu ocazia spargerii bulei imobiliare și a împrumuturilor iresponsabile acordate membrilor minorităților etnice din „antirasism”.

Cel mai interesant este cazul Goldman Sachs. În 2008, această bancă e salvată de o schimbare de statut (devine holding), care

ii permite să obțină ajutoare din Sistemul Federal de Rezerve. Secretarul Trezoreriei este Henry Paulson, fostul președinte al Goldman Sachs. Acesta e acuzat că ar fi ajutat Grecia să-și ascundă datoria și să obțină beneficii de pe urma ei. În 2011, prim ministrul grec este Papadimos, fost angajat al Goldman Sachs. În Italia, noul prim ministru Mario Monto este un fost angajat al Goldman Sachs. Și Mario Draghi, președintele Băncii Centrale Europene, a lucrat acolo. În 2011, FBI îl închide pe Rajat Gupta, fost administrator al GS, în afacerea Galleon. Foștii comisari europeni Karel van Miert și Peter Sutherland sunt din aceeași casă. Suntem în plină oligarhie. Greg Smith, fost angajat care a părăsit banca, o acuză că acționează împotriva propriilor săi clienți.

Întoarcerea la patrimonialism

Trebuie fără îndoială să creăm condițiile juridice ale acestei reforme: unii juriști preconizează înlocuirea societății pe acțiuni cu societatea în comandită pe acțiuni. Societatea de familie Michelin are un astfel de statut. Subiectul ar merita măcar un grup de lucru parlamentar.

Există și condiții fiscale de îndeplinit: trebuie să punem capăt politicii de redistribuire a veniturilor care împiedică formarea de noi averi și care le interzice directorilor să devină proprietari importanți. Această redistribuire sub pretextul dreptății sociale le permite managerilor să eludeze patronii. Acționariatul este divizat și controlează prost directorii executivi. Când acționariatul este format din fonduri de pensii, e reprezentat de managerii acestor fonduri. Nu scăpăm atunci de administrarea pe termen scurt a acestor manageri. Urgența este așadar de a recrea o clasă a proprietarilor.

Ne trebuie mai ales condiții politice pentru a face o astfel

de reformă: e greu, fiindcă oligarhii nu au interesul să schimbe acum regulile jocului. Unul dintre adevăratele motive ale ostilității Occidentului față de președintele Putin este faptul că a limitat puterea oligarhilor din vremea lui Elțin. Întrebarea este dacă i se va permite puterii politice să se emancipeze de marile întreprinderi și bănci conduse de salariați privilegiați. Este important să deschidem clasa politică unor profesii diferite și să nu o lăsăm să devină un monopol al funcționarilor legați de finanțele superioare, cum e cazul Franței.

Calitatea oamenilor

Iată un subiect tabu și totuși esențial pentru forța economiei noastre și calitatea vieții concetățenilor noștri.

Chestiunea oamenilor, resursă majoră a economiei, este cea a numărului, a formării și a moralității acestora. Trebuie revăzut tot sistemul nostru al educației naționale și formării.

Geopolitica

Acest dosar cuprinde numeroase aspecte politice și militare. Să evocăm deocamdată subiectul numai pe terenul economiei.

Să observăm mai întâi că și țările mici pot avea performanțe excelente fără a face parte din Uniunea Europeană, cum e cazul Elveției și al Norvegiei. Aceste țări exportă produse de înaltă tehnologie în lumea întreagă.

Să comparăm exporturile franceze și germane:

Franța are exporturi în valoare de 441.000 milioane de euro în 2012. Are importuri în valoare de 508.000, cu un sold negativ de 67.000 milioane de euro. Germania exportă în valoare de 1.100.000 milioane de euro și are un excedent de 174.000 milioane de euro.

Pare necesar să ne reorientăm către Est, unde se găsesc cele mai importante piețe emergente. Europa de Vest e formată din 362 milioane de locuitori, dintre care 173 de limbi romanice și 189 de limbi germanice (inclusiv engleză). Europa de Est, însă, are 118 milioane de locuitori la care trebuie să adăugăm lumea rusă în sens larg (Rusia, Belarus, Ucraina și Kazahstan), respectiv 213 milioane de persoane. În total, Europa de Est are așadar 330 milioane de locuitori, adică un ordin de mărime comparabil cu Europa de Vest. Mai departe, Orientul are populațiile cele mai numeroase de pe glob, în special India (1,2 miliarde de locuitori) și China (1,5 miliarde).

Ratele creșterii economice dau semnale asemănătoare.

SUA: 2,2%. UE: - 0,2%

Germania: + 0,7%

Polonia: + 2,5%

Rusia: 3,7% (4,3 în 2011)

China: 7,4%

India: 6,7%

În schimb, zonele de influență franceză sunt mai puțin populate și mai puțin dinamice.

Maroc: 3%

Algeria: 2,7%

Tunisia: 2,2%

Africa de Sud: 2,8%

Gabon: 5%

Trebuie așadar să facilităm schimburile și mai ales să eliminăm vizele pentru Rusia, așa cum am făcut-o pentru Ucraina. Se pune și întrebarea referitoare la viitorul monedei euro.

Micile țări competitive sunt în primul rând un exemplu pentru noi. Caut cifre pe Internet cu privire la Elveția și citește: „Pentru industria elvețiană, soarele strălucește în Est” (swissinfo.ch). Elveția își dezvoltă într-adevăr afacerile cu Rusia, China și cu Estul în general.

Într-un an, exporturile au crescut cu 19% către China, cu 15% către India și cu 13% către Rusia. Cota europeană a scăzut în comerțul elvețian de la 67% la 60%.

Elveția este o țară a întreprinderilor mici și mijlocii, iar rata șomajului este de 2,9% (10% în Franța și 5% în Rusia).

Cadrul internațional nu poate fi neglijat. Cum rămâne cu orientările noastre geografice în economie? Franța ar trebui să se întoarcă mai mult spre țările emergente cu o creștere puternică, așa cum o face Germania.

Decolonizarea în economie presupune așadar cel puțin orientările următoare:

- Consolidarea proprietății familiale și a capitalismului patrimonial în raport cu capitalismul managerial;

- Reformarea fiscalității pentru a permite constituirea unor noi averi ce ar putea fi investite în economie;

- Dezvoltarea expansiunii noastre economice alături de profesioniști, către țările din Est, de la Polonia și Rusia până la China și Japonia.

COLONIZAREA PRIN ÎMIGRARE NECONTROLATĂ

„Dacă am înfăptui integrarea, dacă toți arabii și berberii din Algeria ar fi considerați francezi, cum i-am împiedica să vină să se stabilească în metropole, unde nivelul de trai este atât de ridicat? Satul meu nu s-ar mai numi Colombey-les-deux-Eglises ci Colombey-les-deux-Mosquées!”

Charles de Gaulle

Pentru a studia probleme complexe cum este imigrația, e util să folosim instrumente care permit clarificarea unor aspecte ale realității pe care abordările tradiționale le ocultează. Astfel, e interesant să utilizăm schemele organizării sociale puse în lumină de Georges Dumézil.

Potrivit acestui academician, divinitatea la indo-europeni trebuia să protejeze poporul de trei rele:

- Recoltele proaste (ce puteau duce până la foamete);
- Invazia dușmanilor (ce putea duce până la dispariția poporului);
- Minciuna.

Aceste trei rele sunt combătute de cele trei funcții ale societăților indo-europene arhaice, funcția producției și a reproducerii, funcția războinică și funcția suveranității.

În societățile indo-europene tradiționale, din care provenim și noi, funcția sacră (a suveranității) domină: ea privește politica și religia, care trebuie practicate într-un anumit cadru moral definit de aceeași dublă funcție. Funcția războinică este supusă primei funcții pentru ca utilizarea violenței, indispensabilă

sarcinilor de protecție, să nu fie deviată în scopuri criminale. A treia funcție (producție și reproducere), care cuprinde activitățile economice și familiale, este exercitată în mod liber, dar trebuie subordonată funcțiilor precedente. Inversarea funcțiilor produce ghinion, după cum o arată mitul războiului troian. Paris troianul vede apărând trei zeițe care reprezintă cele trei funcții: Hera, Atena și Afrodita. El îi oferă măruș (premiul întâi) Afroditei, care îi promite cea mai frumoasă femeie. Acest lucru va declanșa războiul troian în urma căruia orașul va fi distrus.

Generalizând lecția mitului și aplicând-o la epoca noastră, dacă am face să treacă prosperitatea economică înaintea protecției militare și înaintea moralei, legate de funcția suverană, vom ajunge la o imigrare și o criminalitate scăpată de sub control și ne vom pierde suveranitatea națională.

Tocmai astăzi, ierarhia acestor trei funcții s-a inversat, ceea ce explică multe dintre dificultățile noastre. Funcția suveranității a fost privată treptat de ramura sa religioasă începând cu secolul al XVIII-lea. Funcția războinică în Europa și-a pierdut tot prestigiul după al Doilea Război Mondial; și-a păstrat importanța în Rusia și în Statele Unite, care au fost puterile victorioase. În Statele Unite, însă, ea nu mai participă direct la putere din vremea generalului Eisenhower. Continuă însă să joace un rol major datorită influenței sale asupra mecanismelor deciziilor politice.

Funcția economică și socială a preluat puterea în țările occidentale și mai ales ea stă la baza colonizării țărilor noastre prin imigrare. Într-adevăr, imigrarea masivă nu ține astăzi de o invazie militară, ci de fenomene economice și de diferențe ale nivelului de trai.

Din această inversare a ierarhiei funcțiilor culegem cele trei rele: natalitatea (reproducerea poporului) este insuficientă, imigrarea capătă alura unor invazii, pentru a folosi cuvântul utilizat de președintele Giscard d'Estaing, iar minciuna domnește în mass-media din cauza constrângerilor „corectitudinii politice”.

Totul se petrece de parcă ne-am confrunta cu un proces de autodistrugere a popoarelor noastre: Papa Ioan Paul al II-lea vorbea în enciclica sa „Evangelium Vitae” din 2008 despre „cultura morții” cu privire la avorturi și la promovarea de către stat a comportamentelor ostile familiei și natalității. Dacă am cumula cultura antifamilie, promovarea contracepției și a avorturilor, valorizarea homosexualității, dezvoltarea unei imigrări masive a populațiilor eterogene din punct de vedere etnic, totul se petrece de parcă ar fi înfăptuit un genocid ascuns împotriva popoarelor europene, un fel de rasism împotriva albilor.

Rezultatul este mai ales colonizarea Europei printr-o imigrare eterogenă din punct de vedere cultural, însă deocamdată fenomenul nu are aceeași amploare în toate țările, Franța, Benelux și Regatul Unit fiind mult mai afectate decât celelalte țări. În Europa de Est mai ales, fenomenul este foarte redus, chiar dacă autoritățile ruse îl consideră preocupant din cauza afluxului de caucazieni și locuitori ai Asiei Centrale către Moscova.

Cifre îngrijorătoare

În Franța, 5,3 milioane de persoane s-au născut în străinătate, respectiv 8,4% din populație. 43% vin din Africa, dintre care 700.000 algerieni și 650.000 marocani, 240.000 turci și 235.000 tunisieni (circa 2 milioane).

Numărăm 580.000 portughezi, 320.000 italieni și 260.000 spanioli (1.160.000 în total).

Descendenții imigranților sunt mai numeroși: 6,7 milioane de persoane, adică în jur de 10% din populație. 640.000 sunt de descendență algeriană, 310.000 din Maroc, 180.000 din Tunisia și 80.000 din Turcia (circa 1,2 milioane).

Pe de altă parte, avem 880.000 persoane cu părinți născuți în Italia, 580.000 în Spania, 450.000 în Portugalia (adică în jur de 2 milioane).

Imigrarea din Europa de Sud este aproape de același ordin de mărime ca imigrarea din lumea musulmană.

40% dintre imigranți și 25% dintre copiii imigranților se află în regiunea Île-de-France.

Cele patru cauze ale imigrării

Greșeala statelor occidentale și a Franței este de a nu vedea imigrarea decât sub aspectele sale economice și juridice. Aspectele cu adevărat umane (culturale) și care afectează finalitatea societății nu sunt luate în considerare într-o societate puternic materialistă. Gândirea provenită din cultura clasică (greco-romană) și gândirea creștină strâns legată de aceasta nu aveau aceste defecte ale materialismului contemporan.

Să ne amintim că Aristotel arată în Metafizica sa că există patru cauze ale oricărui fenomen omenesc: cauza materială (aspectele tehnice și economice), cauza formală (juridică, morală, normele), cauza motrice (oamenii și cultura, sufletul lor) și cauza finală (transcendența, spiritualitatea și religia).

Administrația noastră nu vrea să vadă decât aspectele materiale (geografia) și juridice (naționalitatea) acestei imigrări. Celelalte subiecte sunt tabu. Statisticile discută despre aceste criterii materiale și formale care nu sunt cele mai importante.

Problema nu e de a ști dacă un om vine de pe un continent sau altul, ci care îi sunt caracteristicile umane și dacă prezintă un interes sau un dezavantaj pentru țara noastră. Ignorăm cauza eficientă (cultura) și cea finală (religia), care sunt esențiale. Această viziune dezumanizantă și materialistă refuză să vadă oamenii așa cum sunt cu adevărat.

Sufletul unui om este mai important decât statutul său juridic sau proveniența geografică, însă filosofia egalitară și materialistă a Occidentului din ziua de azi își bate joc de acest lucru. Astfel, se întrevide un viitor îngrijorător, după cum observăm deja în cazul terorismului islamic sau al delincvenței supradimensionate a anumitor etnii. A nega legătura dintre etnie (cultură) și delincvență este absurd: cum am putea înțelege mafia în contextul său italian, de pildă? Religia imigranților nu este nici ea un factor de neluat în seamă când vedem numărul conflictelor din lume produse acolo unde islamul radical are un rol important (spre deosebire de budism în cele mai multe cazuri).

Care este cauza materială (economică) a acestei imigrări?

Este în principal economică și socială. O parte a imigrării este legată de ocuparea forței de muncă în economiile în creștere. Cealaltă parte, cea mai importantă în Franța, se datorează atracției exercitate de bugetele sociale ale statului providențial. Costul acestei imigrări nu este neglijabil din acest motiv. Imigrarea mâinii de lucru slab calificate este un factor care încetinește productivitatea. Potrivit germanului Thilo Sarrazin, socialist ales la Berlin și fost membru al Consiliului de Supraveghere al Bundesbank, este chiar și un factor al scăderii nivelului intelectual mediu al țării.

„Contribuables Associés” a evaluat costul anual al imigrării la

30 miliarde de euro. Este cert că atâta timp cât mulți imigranți beneficiază de ajutor de șomaj, trăiesc din ajutoare sociale, creează enclave ale lumii a treia în suburbii și pun probleme de ordine publică, situația devine costisitoare în definitiv pentru contribuabil. Problema este așadar a calității imigrării: o țară ca Australia nu acceptă, de pildă, decât imigranți calificați și relativ tineri. Europa nu are această practică. Volumul lui François Héran (*La documentation française*), deși politic corectă, recunoaște că populațiile imigrante din Franța au un slab nivel al formării, o rată a șomajului crescută și un risc crescut de încarcerare. Bilanțul economic al imigrării nu arată așadar prea bine.

Cum să oprim această invazie migratoare? Tehnologia permite reducerea nevoii de mână de lucru imigrantă: Japonia rămâne un exemplu al creșterii economice fără imigrare, China la fel, însă din alte motive (încă nu este pe deplin dezvoltată). Interdicția muncii la negru este o altă pistă. Însă ea trebuie asociată cu o reducere a contribuțiilor sociale și a impozitelor care stimulează munca la negru.

Economistul Gary Becker, laureat al Premiului Nobel, își imaginează noi reguli ale imigrării în care persoana care intră în țară trebuie să plătească o taxă pentru a beneficia de capitalul acumulat al țării-gazdă, capital la formarea căruia nu a contribuit.

Economistul Hans-Hermann Hoppe precizează la rândul său că nu există o analogie între liberul schimb și libera imigrare. Oamenii pot să circule și să migreze, ceea ce bunurile și serviciile nu pot face singure. În acest din urmă caz, este nevoie de un acord explicit între vânzător și cumpărător.

Protecționismul vizează bunurile și serviciile și constă în limitarea libertății de a contracta și creează costuri suplimentare. În schimb, imigrarea liberă nu este o invitație a persoanelor

private de a veni pe teritoriu și trebuie, din contră, să protejăm cetățenii privați de o invazie nedorită și de ceea ce Hoppe numește „integrarea forțată”. Pentru Hoppe, imigrarea nu poate exista în mod valabil decât dacă este invitată în mod explicit. Guvernul nu trebuie să se substituie cetățenilor pentru a autoriza sosirea unor străini fiindcă nu este proprietarul bunurilor publice comune. Protejarea libertății și a proprietății cetățenilor constă așadar în respingerea unei imigrări care se autoinvită în țară.

Hans-Hermann Hoppe mai explică în cartea sa, *Democracy, the God that Failed: the Economics and Politics of Monarchy, Democracy and Natural Order*, că imigrantul trebuie să facă obiectul unui contract de primire: el nu trebuie să poată avea acces la spațiul public fără consimțământul cetățenilor.

În cartea sa (vezi paginile 142 și următoarele), constată că „dacă guvernul primește o persoană pe teritoriul francez când niciun cetățean nu vrea să vadă persoana respectivă pe proprietatea sa privată, rezultatul reprezintă „integrare forțată”. Un rege proprietar al regatului său are interesul de a-i îmbunătăți valoarea din punctul de vedere al capitalului, așadar de a importa talente străine și de a evita plecarea subiecților productivi. Acesta a fost cazul regelui Prusiei când a primit hughenoții. A avut interesul de a-i expulza pe cei neproductivi sau distrugători (criminali etc.), ceea ce a făcut Anglia față de Australia în secolul al XIX-lea.

În democrația reprezentativă, însă, explică Hoppe, guvernul nu este proprietarul capitalului național, ci îl folosește în mod temporar ca un administrator. El caută așadar să-și maximizeze profitul pe termen scurt în detrimentul valorii capitalului care nu depinde de el. Are interesul de a fi egalitarist pentru a fi pe placul alegătorilor și a favoriza orice imigrare fără criterii calitative. În schimb, imigranții de calitate mai puțin bună pot să-l voteze.

Guvernul are chiar interesul, adaugă Hoppe, să existe probleme sociale pentru a-și da ceva de făcut. Rezultatul, potrivit lui Hoppe: avem o politică a nediscriminării și a integrării forțate. În 1965, în Statele Unite, președinții de stânga Kennedy și mai ales Lyndon Johnson au suprimat cotele de imigrări care asigurau o imigrare de origine europeană în proporție de 90%. Criteriile au devenit reîntregirea familiei, diversitatea și azilul, așadar lumea a treia a început să invadeze Statele Unite. Iată de ce Hoppe adaugă: „Situția actuală din SUA și din Europa Occidentală nu are nicio legătură cu «libertatea de a imigra». Este pur și simplu o «integrare forțată» provocată de democrația parlamentară și de guvernarea care sunt administratori pe termen scurt. Oprirea acestora presupune eliminarea regimului actual. Mai precis, puterea de a primi sau de a exclude nu ar trebui să fie monopolizată de guvernul central, ci încredințată statelor, provinciilor, orașelor și satelor și chiar proprietarilor privați și asociațiilor acestora. (...)

Altădată, satele puneau afișe la intrare pe care scria „Interzis vagabonzilor” sau oricărei alte categorii de indivizi. (...) Pentru naturalizări, ar trebui să urmărim modelul elvețian, în care adunările locale decid în primă instanță și nu doar guvernul central. (...) Ne trebuie o politică de discriminare strictă în favoarea calităților umane ale talentului, caracterului și compatibilității culturale. (...) Un rezident străin ar trebui să-și găsească un „naș” care să răspundă de el cu un contract de angajare.” „În America, acest lucru ar duce la favorizarea imigrării europene, ca altădată.”

Pentru toate aceste motive, democrația directă este un mijloc de a reglementa imigrarea când sistemul politic actual este incapabil să o facă. În Statele Unite, referendumurile organizate la nivelul statelor federale au avut drept scop limitarea imigrării, însă au rămas fără efecte, întrucât Guvernul Federal sau Curtea Supremă le-a dezavuat.

Întrebarea importantă este cea a normelor, a regulilor colective de joc. Într-adevăr, presiunea economică și socială în favoarea imigrării este reală și se poate cumula cu norme ce favorizează invadarea țării noastre.

Care este cauza formală a imigrării (sunt adaptate normele juridice și morale)?

Aceste cauze joacă un rol major împreună cu cauzele economice și sunt de două tipuri: cauzele juridice și cele morale.

Patru teme sunt esențiale: mecanismul de elaborare a legilor, modul în care legile sunt aplicate de judecători și poliție, rolul tratatelor internaționale care limitează suveranitatea statelor și absența sau prezența referendumurilor care îi permit poporului să se exprime în mod direct.

Actualmente, sistemul normelor este de așa natură încât politicile de restricționare a imigrării sunt foarte limitate ca efect de tot felul de constrângeri juridice interne, dar și internaționale.

Din punct de vedere moral, statele ezită să se apere din cauza corectitudinii politice care împiedică orice dezbatere liberă pe această temă.

Din punct de vedere juridic, ar trebui revăzute clauzele de aderare la Tratatul de la Schengen și Touquet. Tratatul de la Schengen creează un spațiu al circulației libere în Europa și interzice controalele la frontieră fără excepții. Această interdicție a controalelor vizează cetățenii țărilor membre, ceea ce e logic, dar și cetățenii din țări terțe care dețin o „viză Schengen”.

Trebuie să putem restabili controalele naționale dacă fluxurile de imigranți, legali sau nu, sunt prea semnificative. De altfel, acest lucru este prevăzut în texte. Pe de altă parte, nu putem menține sistemul vizelor Schengen actual dacă vrem să ducem o

politică a cotelor, care este cu totul indispensabilă. Acordurile de la Schengen nu prevăd astfel de cote.

Cât despre Tratatul de la Touquet, acesta e o bizarerie care obligă Franța să supravegheze frontiera britanică la costuri ridicate pentru a împiedica imigranții clandestini să treacă în Regatul Unit. Acest flux este creat de lipsa unor represiuni serioase ale muncii clandestine în Anglia, care este conformă tradiției istorice „sclavagiste”, dacă putem spune asta despre anglo-saxoni, chiar dacă acest cuvânt este abolit.

Cu siguranță, sclavia în sens formal este interzisă, dar ea rămâne într-o oarecare măsură în sensul material, economic al termenului. Atâta timp cât Regatul Unit nu își va modifica legislația referitoare la munca clandestină, va trebui să revizuiem Tratatul de la Touquet, care e un tratat „inegal”, semnat inițial din motive mediatice pe termen scurt (închiderea taberei de la Sangatte cu ajutorul englezilor, care au luat înapoi persoanele din tabără). Acest tratat paradoxal obligă Franța să protejeze Anglia de imigranții veniți din Franța!

De altfel, legislatorul parlamentar a refuzat întotdeauna să transcrie în lege principiul „preferinței naționale”, fie ea pentru ocuparea forței de muncă sau pentru alocațiile familiale. De fapt, dreptul, sub pretextul nediscriminării, tinde să nege națiunea pentru a face oamenii cât mai interșanjabili ca materie primă a economiei (este sistemul Gestell, al încadrării utilitare a oamenilor, atât de bine descris de filosoful Heidegger).

O lacună a legislației noastre este lipsa unui registru al străinilor. După cum indică micul volum „corect politic” al lui François Héran, „să vorbim despre imigrare în 30 de întrebări” (La documentation française); „alături de SUA și Marea Britanie, Franța face parte dintre țările fără un registru al populației. În

restul Europei, orice locuitor își declară sosirea și plecarea într-un registru municipal care îi dă acces la serviciile sociale. Norvegia a dezvoltat acest sistem tocmai pentru a le atribui străinilor locuințe sociale, inclusiv la nord de Cercul Polar; vrei sau nu vrei!

Să vedem acum atitudinea tribunalelor.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului înmulțește obstacolele din calea politicii de returnare a imigranților clandestini în țara de origine. Trebuie să amintim că generalul de Gaulle a refuzat întotdeauna să ratifice competența acestei Curți care se amestecă în dreptul francez. Franța a ratificat Convenția abia în 1974 sub conducerea președintelui Valéry Giscard d'Estaing. Semnarea Convenției Europene a Drepturilor Omului a fost acceptată și ratificată fără o consultare populară. Președintele Giscard d'Estaing a fost, de asemenea, instigatorul „reîntregirii familiei”, o politică plină de calamități, pentru a le face pe plac la tot felul de grupuri de presiune oligarhice fără a ține cont de sentimentul popular.

Lovitura cea mai dură dată în ultimul timp politicii noastre de protecție împotriva imigrării ilegale a fost dată totuși de Curtea de Casație franceză la 4 iulie 2012. Nu se mai poate reține un străin pentru singurul fapt că se află în sejur ilegal. Această decizie este inspirată de 2 hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene din 2011 prin care s-a decis că nu se poate încarcera o persoană pentru simplul fapt că nu are documente, chiar dacă persoana respectivă nu și-a respectat obligația de a părăsi teritoriul. CJUE consideră că acest lucru este contrar directivei privind „returnarea” din 2008, inspirată de Comisia Europeană. Poliția nemaiputând reține persoanele timp de 24 sau 48 ore, va trebui să utilizeze verificarea identității care permite plasarea sub control a unei persoane numai timp de 4 ore. Asociațiile așa-zis

pentru drepturile omului estimează că procesul care va ajunge la dezincriminarea dreptului de ședere este deja consacrat (art. L 621-1 din Codul Penal).

Ar trebui așadar să reformăm Constituția prin referendum pentru a ocoli Curtea de Casație și a denunța competența Curții de Justiție europene asupra unor astfel de subiecte. Acest lucru este exclus în momentul de față întrucât democrația directă nu este autorizată de puterea oligarhică actuală.

Cum rămâne cu efectele practice ale acestei legislații, așa-zis a drepturilor omului?

Adevărul e că drepturile omului sunt deseori drepturile criminalului și ale delincventului. Imigrarea clandestină este deseori astăzi în mâinile rețelelor infracționale de contrabandiști. Un exemplu este prostituția internațională: unei românce care nu vorbește franceza i se oferă un post de actriță la cinema. I se plătește biletul de avion. După ce ajunge la Paris, rețeaua infracțională îi confiscă actele de identitate și o răpește; femeia e obligată să se prostitueze. Laxismul judiciar favorizează acest tip de activități.

Imigrarea este un factor al sclaviei, iar drepturile omului servesc în mod paradoxal ca paravan pentru a împiedica lupta împotriva acestei activități criminale.

Întreg sistemul nostru juridic trebuie regândit în această privință pentru a corespunde nevoilor francezilor și pentru a nu mai fi manipulat de oligarhii de la putere, îngrijorați să le facă pe plac unor grupuri de presiune în rețea.

Care este cauza motrice a imigrării?

Oamenii înșiși. Or, oamenii, în ciuda „corectitudinii politice”, nu sunt toți la fel. Iar valorile lor se pot dovedi incompatibile și pot crea tulburări sociale.

Câteva cifre arată amploarea problemei. Imigrarea în masă creează un risc specific la adresa ordinii publice sau a menținerii democrației și a libertăților. Există o legătură puternică între imigrare și insecuritate: anumite infracțiuni sunt săvârșite în majoritatea lor de străini sau de francezi de origine străină; acesta e cazul traficului de droguri sau al rețelelor de prostituție internaționale, de pildă. De asemenea, observăm o corelare cu criminalitatea organizată și terorismul.

Într-adevăr, în Occident trăim într-o lume în care omul, mai ales străin, este perceput ca un „ursuleț inimos”, unul dintre acei ursuleți de pluș din desenele animate pentru copii care sunt foarte grijulii și foarte diferiți de urșii adevărați.

Omul, contrar a ceea ce spune Rousseau, nu este „bun de la natură”!

Într-o situație normală, comportamentul omului e condus de reguli culturale (vezi Arnold Gehlen, *L'homme est par nature un être de culture*). Însă atunci când e deznăscut, creierul instinctiv preia uneori controlul și apare comportamentul delinvent. De exemplu, imigranții din Africa de Nord sau regiunea Subsahariană sunt deseori deznăscuți, familiile lor sunt destrămate și mulți copii devin așadar delinvenți. La chinezi, deznăscutarea este parțială fiindcă structura familială este foarte solidă; copiii muncesc cu zel și au o probabilitate mai redusă de a cădea în capcana delinvenței.

O situație mai gravă este cea în care creierul instinctiv, agresiv se conectează la creierul calculator: astfel apare teroristul rece,

capabil să-i ucidă pe ceilalți sau pe sine. Astfel a învățat Pol Pot marxism-leninismul la Sorbona, care i-a dat acestui om motivele pentru a deveni un criminal în masă. Forța creierului său afectiv a fost atrofiată de ideologia provenită din creierul calculator.

Omul, după cum o arată istoria, e o ființă periculoasă, iar imigrarea în masă creează uneori oameni agresivi din cauza deznădăcinării. Foarte numeroși, imigranții pot dori să preia puterea, iar atunci apare războiul civil, cum s-a întâmplat, de pildă, în Ceylon, între tamiile imigranți și singalezii de baștină!

De asemenea, există o legătură între imigrarea în masă și securitatea externă și independența națională. Dacă ar izbucni un război în Franța pe teritoriul național, cum a fost cazul Ceceniei în Rusia, trupele de origine musulmană și-ar păstra toate loialitatea?

Nu e un caz de manual. În Austro-Ungaria, cehii au dezertat în masă din armata austriacă în timpul Primului Război Mondial.

În cazul sudeților, populațiile germane au votat pentru partidul autonomist al nazistului Henlein și au favorizat destrămarea Cehoslovaciei prin Acordurile de la München.

În California spaniolă, apoi mexicană, coloniștii americani anglo-saxoni și-au dorit puterea și au făcut apel la Washington în fața rezistenței guvernatorului local. Statele Unite au intervenit pentru a-și apăra imigranții și au ajuns să anexeze California în detrimentul Mexicului. Putem înmulți la nesfârșit aceste exemple istorice în care populațiile prost integrate joacă împotriva suveranității țării-gazdă!

Problema natalității se suprapune peste cea a imigrării: nu există nicio soluție pentru problema imigrării fără o redresare semnificativă a natalității. Rusia a reușit să-și redreseze natalitatea de doi ani prin măsuri materiale, dar și simbolice. Primele la naștere și ajutoarele pentru locuințe sunt considerabile

În Occident, hiperindividualismul care inspiră legislația nu este favorabil acestui tip de legislație.

Care este cauza finală?

Orice societate evidențiază o cauză finală, legată în definitiv de religie. Răspunsul laic sau agnostic este în sine una dintre formele răspunsului la provocarea religioasă a sensului vieții și a transcendenței.

Situația actuală din Franța se caracterizează prin prezența simultană a două fenomene al căror cumul creează un mare pericol: islamismul și laicitatea.

Islamismul este periculos prin prisma principiilor sale ostile față de liniștea publică și democrație.

În cartea *La documentation française* deja citată (p. 21), putem citi: „În domeniul valorilor, au apărut semne îngrijorătoare de izolare.” Cercetarea Cevipof (centrul de cercetări politice al Facultății de Științe Politice) din 2005 cu privire la francezii de origine imigrantă atestă o „viguroasă mișcare de reislamizare la cei cu vârstele cuprinse între 18 și 24 de ani. Aceasta accentuează intoleranța: refuzul de a căsători ficele cu un bărbat care nu este musulman, respingerea homosexualității, antisemitism; tendința de a-și căuta partenerul sau partenera în țara de origine, deși fac parte din a doua generație naturalizată, nu poate decât să încetinească procesul de integrare. Provocările ce pot fi evidențiate nu lipsesc așadar (sic).”

Mai serios, un studiu al ideologiei islamiste provoacă efectiv îngrijorare. A fost publicată o culegere de texte de către islamologul Gilles Kepel (*Al-Qaïda dans le texte*).

Iată câteva fragmente din cei mai buni autori; să-i dăm

Cezarului ce-i al Cezarului, răposatul Osama bin Laden: „Dacă nu vă aruncați în luptă, Allah vă va pedepsi cu o pedeapsă zdravănă; vă va înlocui cu un alt popor.” Arată o opoziție radicală între islamul în opinia sa și democrație: „Din pricina supunerii regimului saudit Statelor Unite și alianței cu americanii, a fost săvârșit un mare păcat, fiindcă guvernul oamenilor a înlocuit împărăția lui Allah, în timp ce trebuia să conducem numai conform legii revelate.” Bin Laden mai sfătuieste oamenii să „disimuleze” atunci când raportul de forțe este nefavorabil. Pentru el, „Parlamentele sunt o religie păgână care săvârșește păcatul de a-și asuma rolul de conducători suverani în locul lui Allah (...) Jihadul trebuie să continue până când guvernul islamic va conduce potrivit legii revelate.”

Abdullah Azzam (1941-1989) a fost numit imamul Jihadului. A scris mai bine de 100 de cărți și e considerat primul teoretician al Jihadului mondial. El afirmă că islamul este teritorial: nu este o simplă religie individuală, ci teritoriile devenite musulmane trebuie să-l urmeze. E nevoie de o avangardă a islamului care „trebuie să crească în încercări și calamități, ai cărei învățători împărtășesc încercările; această avangardă trebuie să se ridice deasupra vanităților lumii acesteia, să se distingă prin ascetismul și frugalitatea sa. Trebuie să mai fie convinsă de doctrina sa plină de speranță cu privire la victorie.”

Doctorul Ayman Al Zawahiri le reproșează musulmanilor moderați că au pactizat cu tiranii laici. Acești „tirani” sunt cei alungați de revoluțiile așa-zisei Primăveri Arabe. Pentru el, legile parlamentelor autorizează ilicitul (alcoolul, depravarea, homosexualitatea etc.) și interzic licitul (legea lui Allah). Democrațiile, la fel ca dictaturile, sunt profane fiindcă le dau oamenilor o putere care nu îi aparține decât lui Allah. Democrația e un idol păgân. Franța este amintită mai ales ca dușman pentru ajutarea guvernului algerian și pentru legea sa privind vâlul. Există

dușmanul intern și cel extern, unul dintre aceștia din urmă fiind ONU deoarece e docil cu criminalii din Consiliul de Securitate (sic).

„Religia lui Allah trece înaintea persoanelor, a bunurilor și a copiilor”, a scris Zarkaoui, care conducea Al-Qaida în Irak înainte de a fi ucis de americani. Teroarea este așadar justificată, potrivit lui Al Zawahiri: „Poți urmări oricând un american sau un evreu pe stradă și apoi să-l ucizi cu un revolver sau cu un cuțit sau cu un exploziv artizanal sau cu o bară de fier; să i dai foc la proprietate cu un cocktail Molotov nu e dificil. Cu mijloacele disponibile, grupuri mici pot semăna teroarea.”

Cum putem combate această ideologie religioasă extremă? Răspunsul este naiv: prin laicitate. Această celebră laicitate a fost definită mai ales de Lenin, Jules Ferry, Combes și Clémenceau în termeni similari. De fiecare dată, obiectivul, în general nemărturisit în mod explicit, este de a înăbuși creștinismul printr-un lanț de interdicții sociale.

Laicitatea nu corespunde niciunei tradiții străvechi. La indo-europeni, funcția suveranității e alcătuită din două ramuri, suveranitatea magică și suveranitatea politică. Acest lucru a dat în context creștin Biserica și statul care trăiesc în „simfonie”, după cum se spunea în Bizanț. Până la Revoluția Franceză, și anume timp de 1200 de ani din istoria noastră, nu a existat niciun zid al Berlinului, nicio separare între Biserică și stat. Aceste două instituții au fost întotdeauna separate, dar complementare.

Introducerea laicității în Franța este de altfel o momeală. În realitate, francmasoneria, de exemplu, este o religie în felul său, iar separarea Bisericii de stat le oferă un privilegiu de fapt lojelor masonice fiindcă nu există nicio lege care să impună separarea Lojelor de stat.

Separarea Bisericii de stat îi retrage Bisericii puterea de moderare a statului și consolidează în cele din urmă absolutismul acestuia din urmă. Cel mai bun teoretician al laicității a fost Lenin, cu celebrul său articol din 1905, în care explica faptul că scopul său ascuns e de a extermina religia. Într-adevăr, religia este o instituție, și nu un fenomen pur individual. Din acest punct de vedere, ea poate fi comparată cu limbajul. Dacă excludeți o limbă sau o religie din spațiul public, mai devreme sau mai târziu o faceți să dispară. Acesta este scopul nemărturisit al laicarzilor care pretind neutralitatea spațiului public, dar care vor să facă astfel să dispară religia cantonând-o numai în sfera privată.

În Statele Unite, laicitatea statului (nu și „separarea” în stil francez) a fost introdusă din pricina destrămării obediențelor protestante. Această laicitate a jucat un rol important, dar puțin glorios, permițând mai ales statului să susțină sclavia fără a fi contrazis de Biserici care militau împotriva acesteia în numele carității.

Câștigul acesta de putere de către stat este însă iluzoriu pe termen lung fiindcă statul este slăbit de dezagregarea țesăturii sociale: declinul familiei, al natalității, al moralei, toate acestea fiind legate mai mult sau mai puțin de religie. Iată de ce laicitatea, în opinia noastră, trebuie să conștie în distincția necesară dintre stat și organizațiile religioase în interesul (independența) celor două părți, dar nu în separarea etanșă dintre cele două domenii.

Coexistența laicității și a islamismului într-o țară favorizează de fapt propaganda religioasă extremistă. Fiindcă islamismul, ca orice fenomen religios, poate fi și un factor de moralizare; vedem acest lucru în localitățile din suburbii unde reduce delincvența în blocurile de locuințe pe care le controlează. Favorizează, de

asemenea, o natalitate puternică. Potrivit tezelor lui Hayek referitoare la rolul religiilor în stabilitatea și continuitatea socială, acestea ar fi un câștig pe termen lung din punct de vedere demografic.

Christopher Caldwell explică în cartea sa, *Une révolution sous nos yeux: comment l'islam va transformer la France et l'Europe*, că imigrarea islamică poate ajunge să facă să dispară cultura europeană așa cum o cunoaștem. Laicitatea este incapabilă să oprească o astfel de mișcare. Islamiștii sunt gata să moară pentru credința lor, ceea ce nu e cazul laicarzilor.

Cel mai rău este atunci când creierul calculator, eliberat de tutela morală a creierului afectiv legat de religie, se pune în slujba instinctelor; acest lucru dă regimurile politice criminale, cu siguranță „laice”, precum ale lui Stalin, Hitler sau Pol Pot. Aceste regimuri laice totalitare au ucis mult mai mulți oameni decât cele teocratice.

Ce legătură este între toate acestea și problema imigrării? Rușii au înțeles acest lucru reabilitând factorul puternic al identității naționale ruse care este Biserica Ortodoxă respectând în același timp celelalte religii tradiționale (islamul, iudaismul și budismul).

Astăzi, cele mai laicizate țări, precum Franța, Anglia (nu juridic, ci în practică) sau Statele Unite, sunt amenințate în însăși identitatea lor. Primele două sunt amenințate însă în identitatea lor religioasă, ceea ce este fără îndoială mai grav: amenințarea etnică și cea religioasă se cumulează. De Gaulle spunea că etniile diferite de cea franceză locală trebuie să rămână minoritare, altfel Franța însăși e cea care va dispărea!

Democrația directă în fața colonizării migratorii

Nu e normal ca poporul să nu fie consultat niciodată cu privire la chestiunile legate de migrație. Migrarea schimbă cadrul vieții locuitorilor care nu sunt consultați. Unde e democrația?

Țările care autorizează referendumurile pe teme migratorii sunt puține; este vorba în principal de Elveția și Liechtenstein, și de Coasta de Vest a Statelor Unite (26 state din 50). Alte state care practică referendumul de inițiativă populară au exclus imigrarea dintre subiectele cu privire la care poate fi consultat poporul (Italia și Germania, în special).

Pe de altă parte, în Statele Unite, rezultatul unui referendum de inițiativă populară poate fi contestat pe cale judiciară. Astfel, Curtea Supremă a anulat un referendum din California care suprima ajutoarele sociale pentru imigranții clandestini.

În Elveția, guvernul a dat aviz negativ sau nuanțat unor referendumuri precum cel prin care se interzicea construirea de minarete sau cel care solicita expulzarea străinilor criminali. În aceste două cazuri, a fost vorba de referendumuri declanșate de o petiție populară cu 100.000 de semnături. Mediile oligarhice de la putere s-au opus textelor propuse de popor, însă acesta a adoptat totuși aceste texte. În Elveția au avut loc alte referendumuri pentru a stabili plafoane severe pentru imigrare, însă în general acestea au eșuat la mustață. Acest lucru a făcut însă guvernul să și modeleze politica într-un mod mai responsabil.

În măsura în care experiența arată că mai degrabă cetățenii modești sunt cei care au de suferit de pe urma imigrării și care sunt așadar împotriva, în timp ce aceia mai privilegiați adoptă o poziție mai favorabilă, morala democratică ar vrea să facem referendumuri pe aceste teme. Totuși oligarhiile de la putere se opun în general; oligarhia ia rareori democrația în serios!

O problemă de responsabilitate politică

Problema țărilor europene colonizate prin imigrare este o problemă de responsabilitate politică. Decidenții nu sunt cei care plătesc și nu ei suferă consecințele politicilor pe care le laudă. Ei neglijează situația pe termen lung și nu acționează decât în funcție de cerințe imediate. Un exemplu al acestei iresponsabilități este politica aberantă a Franței cu privire la insula africană Mayotte. Această insulă, care ține de Arhipelagul Comorelor, a cărui populație nu vorbește franceza și e musulmană în proporție de 95%, costă extrem de mult Franța. Insula a fost inclusă în lista departamentelor printr-un referendum limitat la insula însăși, disprețuind opinia restului poporului francez. Se pare că Republica e „indivizibilă”; dacă e așa, atunci referendumul ar fi trebuit să vizeze toți francezii. Scandalul maternității din Mayotte la care vin cei din Insulele Comore pentru ca bebelușii lor să fie francezi (ius soli) este bine cunoscut. Mai puțin cunoscut este faptul că unii învățători fac adesea stagii în țările islamiste unde beneficiază de formare. Într-o zi, trezirea riscă să fie dureroasă.

Clasa politică nu va lua decizii mai bune decât în ziua în care va fi responsabilizată, adică obligată să dea socoteală pentru deciziile sale în fața poporului. Numai democrația directă va putea permite să se facă un pas important în acest sens. Însă, ca întotdeauna, răspunsul nu e numai instituțional. Trebuie să luăm în considerare și factorii economici, culturali și religioși. Ultimii doi factori sunt oculțați sistematic de o tehnocrație formată în logica Gestell (ignorarea oamenilor așa cum sunt pentru a-i face intersanjabili). Politica disprețului față de cetățeni și față de natura umană trebuie criticată pentru ceea ce este. Persoana umană e ridiculizată de ideologia drepturilor omului. Iată paradoxul la care am ajuns astăzi. Ideologia drepturilor omului nu vrea să vadă decât aspectul formal al lucrurilor (drepturile juridice). Ea ignoră faptul că omul este o

ființă a culturii și nu doar o persoană juridică. „Summum jus, summa injuria” (aplicarea excesivă a legii duce la nedreptate), scriau romanii (Cicero, în speță) încă de acum două mii de ani. Ideologia drepturilor omului placată pe tradiții și o morală veche poate duce la pagube omenеști considerabile. Acesta este cazul mai ales în materie de imigrare, fiindcă duce la a-i interzice unui stat, unui popor, să-și salvgardeze teritoriul în fața oricărei forme de invazii.

Politicile migratorii și familiale

După cum spunea Charles de Gaulle, „putem integra indivizi, familii, grupuri mici; și asta numai într-o oarecare măsură și durează generații întregi. Nu integrăm popoare cu trecutul lor, cu tradițiile lor, cu amintirile lor comune din luptele câștigate sau pierdute, cu eroii lor.”

Ce este identitatea demografică franceză? Este poporul francez care se reproduce în așa fel încât să-și asigure continuitatea istoriei. Străinii nu își aduc contribuția la această identitate decât dacă sunt asimilați, un proces fizic, economic și politic, cu siguranță, însă mai ales cultural, fiindcă omul e mai ales o „ființă a culturii”, după cum a scris Arnold Gehlen.

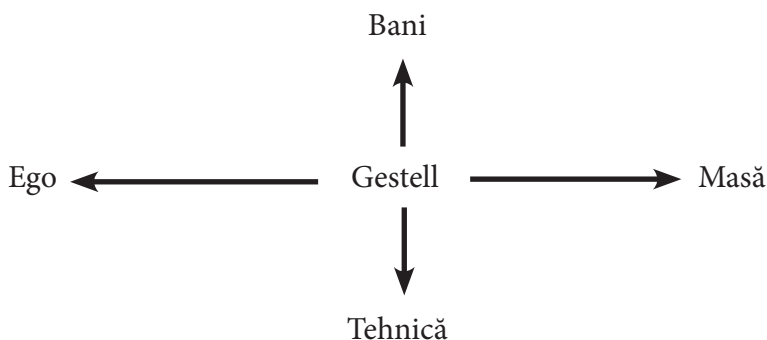
Majoritatea francezilor se tem că identitatea națională va fi înecată sub fluxurile unei imigrări necontrolate. Această amenințare e reală. Însă emigrarea averilor și a talentelor este un alt pericol la adresa țării noastre. Trebuie așadar instituită o politică globală a migrațiilor.

Cu toate acestea, orice efort în acest domeniu nu folosește la nimic dacă democrația franceză, care se bazează pe natalitatea familială, se arată deficitară. Trebuie deci instituită și o politică familială. Aproximarea politicii familiale și a politicii migratorii ar fi o inovație în jurul ideii de identitate demografică a Franței.

Până acum, imigrarea era văzută într-un mod simplist din perspectiva poliției sau a afacerilor așa-zis sociale. Or această dimensiune nu este suficientă. Trebuie să luăm în considerare cele patru dimensiuni ale identității propuse de Heidegger, cei patru poli care ne constituie existența: pământul (și economia), cerul (normele), oamenii (respectiv cultura națională) și raportul cu Divinitatea.

Pericolul migrator

Mecanismele migratoare sunt cele ale unei societăți dominate de logica Gestell.

Migrațiile sunt posibile datorită mijloacelor tehnice moderne (mai ales avioanele). Sunt motivate de bani. Au un caracter de masă, oamenii fiind deșradăcinați (deșradăcinarea migranților și deșradăcinarea corelativă a populațiilor de baștină). Corespunde unei lumi materialiste în care primează numai egoul personal.

Astfel, migrațiile sunt factori ai deșradăcinării și ai conflictelor religioase, chiar ai terorismului, sunt factori ai depersonalizării și pot fi utilizate în acest scop ca mână de lucru electorală, sunt profitabile pentru grupările oligarhice particulare și dăunează

cetățeanului contribuabil, sunt legate de tehnica transporturilor, care nu e compensată de o creștere echivalentă a puterii tehnicilor de securitate. Într-o societate care ar forma o „lume”, care ar rămâne umană, migrațiile nu ar avea acest aspect distrugător. Economistul Hoppe consideră că migrația nu e justificată decât dacă o persoană privată ia în grijă sau îi oferă de lucru unui migrant.

Ce politică ar trebui să adopte Franța în domeniul migrației?

Trebuie să acționăm asupra celor patru cauze care ne constituie „lumea”, pentru a vorbi ca Heidegger: cauza economică, cauza juridică, cauza umană (culturală) și cauza religioasă.

Cauza economică

În această privință, s-au scris multe lucruri în cartea editată de Club de l'Horloge (Jean Yves Le Gallou, autor principal) apărută la Albin Michel încă din 1985: *La préférence nationale, réponse à l'immigration*. A treia parte a acestei cărți este consacrată „preferinței naționale, în ce privește munca, prestațiile sociale, locuințele” și vizează o politică a întoarcerii la demnitate.

Începând cu 1984, nu prea mai există diferențe între francezi și străini la angajare. Cu toate acestea, cu o rată a șomajului de 10% și 25% în rândul tinerilor, nu ne putem preface că nu există o problemă. În cazul candidaților cu calificări egale, trebuie să se dea prioritate francezilor și candidaților din țările UE. Ar trebui avută în vedere impozitarea angajării străinilor pentru a evita dumping-ul. Ar trebui cerut un capital minim de la străini pentru a ține cont de faptul că aceștia vor profita de activele Franței (echipamente publice, de pildă) fără a le fi finanțat: această idee a fost exprimată mai ales de laureatul Premiului Nobel pentru Economie Gary Becker. În sfârșit, trebuie să punem capăt

impunității muncitorului străin clandestin care beneficiază de dreptul nostru social în timp ce încalcă teritoriul național.

În speță, înșelarea națiunii este remunerată prin dobândirea unor drepturi sociale: s-a întors lumea cu susul în jos!

E curios să vedem stânga opunându-se acestor măsuri în timp ce în 1932 Frontul Popular a luat măsuri mult mai restrictive (în special politica cotelor).

Prezența unei mâini de lucru necalificate încetinește de altfel progresul tehnic. Astfel, Japonia a robotizat numeroase munci deoarece această țară nu tolerează decât un procentaj foarte redus de imigranți.

Frauda (mai ales cea cu carduri de sănătate) trebuie reprimată și, în orice caz, prestațiile familiale trebuie rezervate pentru cetățenii țării deoarece scopul acestora nu este de a favoriza natalitatea străină.

Locuințele sociale trebuie revizuite. În prezent acestea sunt pline cu imigranții care nu își plătesc întotdeauna chiria. Nicio locuință socială nu trebuie construită într-o comună fără un referendum la care să răspundă locuitorii acesteia.

Club de l'Horloge, sub impulsul lui Jean-Yves Le Gallou, avea în vedere ajutorul pentru întoarcerea în țara de origine, fără a-și face de altfel prea multe iluzii, în trei cazuri:

Pentru a favoriza întoarcerea anticipată a străinilor fără un loc de muncă; pentru a eficientiza ajutoarele oferite lumii a treia (crearea de întreprinderi în aceste țări); pentru a repara greșelile trecutului care au lăsat să se dezvolte o imigrație de masă a populațiilor puțin asimilabile și deșezădăcinate, ceea ce creează o dublă deșezădăcinare pentru ele însele și pentru francezi.

Teza potrivit căreia imigrarea este inevitabilă din punct de vedere economic este contestată de cazul Japoniei. Chestiunea economică este de fapt cea a calității imigranților. Acest lucru ține de aspectul cultural tratat mai jos.

Imigrarea nu este însă singura care pune probleme; mai există și emigranții de calitate care slăbesc potențialul Franței. Trebuie așadar să ne interesăm de emigrarea talentelor care afectează Franța, adoptând o politică economică ce încetează să mai afecteze talentele, munca și creatorii de întreprinderi. Trebuie să renunțăm la principiul actual: „a scoate portofelele și a-i lăsa să intre pe cei fără documente.” Acest principiu nu este afirmat ca atare, însă faptele arată că asta este ceea ce se întâmplă.

Cauza juridică

Aceasta este fundamentală. Mai întâi, principiile noastre constituționale refuză preferința națională și aparatul judiciar reprezintă deseori un obstacol în calea oricărei politici care ar dori limitarea imigrării în Franța. Astfel, într-o hotărâre din 5 iulie 2012, Curtea de Casație consideră că șederea ilegală nu ar justifica reținerea. Șederea ilegală nu mai este considerată o infracțiune!

Apoi, dreptul internațional, mai ales cel european, ne-a retras suveranitatea în materie de imigrare. Anecdota următoare arată rolul nefast al Curții Europene a Drepturilor Omului. (Sursa: *Le Monde du Droit*, 28 decembrie 2012).

„Un resortisant brazilian este prins la 25 ianuarie 2007 în timpul unui control rutier. Pentru incapacitatea de a prezenta acte doveditoare ale caracterului legal al șederii sale, acesta face obiectul unui ordin de expulzare pronunțat de prefect și al detenției administrative. A doua zi face recurs pentru abuz de

putere în fața Tribunalului Administrativ din Cayenne. Solicită suspendarea pentru a nu fi expulzat. Este trimis înapoi în Brazilia în aceeași seară, iar cererea sa de suspendare este declarată nefondată de către judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii al Tribunalului Administrativ. Recurentul sesizează Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care îi dă dreptate deoarece mama sa este rezidentă a țării. CEDO acuză Franța de utilizarea unei proceduri accelerate care nu îi permite examinarea aprofundată a situației.”

CEDO nu încetează să condamne statele membre care încearcă să lupte împotriva imigrării clandestine.

Cazul Elveției este interesant: un referendum din 28 noiembrie 2010 adoptă o lege prin care cere expulzarea autorilor unor infracțiuni grave (viol, crimă, jaf armat, trafic de persoane, trafic de stupefiante, fraudă cu prestațiile sociale). Expulzarea este administrativă și nu este pronunțată de un judecător. Elveția este criticată pentru că a îndrăznit să pună în aplicare această decizie democratică. Totuși, a semnat Acordurile de la Schengen care elimină controalele la frontieră. Logic ar fi ca Elveția să denunțe Acordul de la Schengen care contrazice această nouă lege adoptată de popor.

Problema e că judecătorii internaționali sunt numiți de guverne, dar sunt cooptați de fapt din mediile profesionale restrânse la înaltele funcții publice europene: suntem așadar în prezența unor jurisdicții oligarhice.

Mai general, imigrarea este un subiect care pune adesea în opoziție deciziile autorităților oligarhice și cele ale popoarelor. Soluția constă în adoptarea referendumului de inițiativă populară pentru a evita ca imigrarea să aibă loc împotriva voinței cetățenilor.

Cauza culturală (umană)

Politica actuală a Occidentului este inspirată de Gestell, ideea că oamenii trebuie să devină materii prime interșanjabile pentru economie. Refuzăm așadar să privim oamenii în dimensiunea lor umană veritabilă, respectiv că sunt ființe ale culturii (Gehlen), așadar sunt diferiți în esența lor. Konrad Lorenz vorbea despre pseudomorfoză: ființele omenești sunt atât de diferite încât uneori parcă sunt specii diferite. Ce au în comun un samurai și un notar francez de provincie? Nu doar că această recunoaștere a diversității nu aduce atingere demnității umane, ci este mai degrabă soclul acestei recunoașteri. Pornind de aici, nu putem fi indiferenți la o imigrare de masă a populațiilor diferite din punct de vedere cultural într-o măsură semnificativă. Cei care refuză această idee sunt ipocriți, fiindcă ar fi acceptat ei oare, de pildă, să vadă înaintea războiului trei milioane de germani naziști instalându-se în Franța? Istoria arată că grupurile neasimilate stau la originea conflictelor dintre state și a divergențelor naționale. Sunt imigranții anglo-saxoni care le-au permis Statelor Unite să găsească un pretext pentru a declara război Mexicului și a anexa California. Sunt germanii sudeți care au fost pretextul utilizat de Hitler la Acordurile de la München pentru dezmembrarea Cehoslovaciei.

Americanii vor de mult să-și păstreze identitatea majoritar nordică, anglo-saxonă și protestantă prin legea federală cu privire la cotele de imigranți, Legea din 16 martie 1924, sau Legea Johnson-Reed, votată la vremea aceea în unanimitate mai puțin 6 voturi în Senat. Această lege stabilea cotele în funcție de naționalitate. Astfel, italienii, care avuseseră 200.000 de imigranți în anul anterior, nu mai beneficiau decât de o cotă de 4000! Dinamica individualistă și materialistă a Gestell-ului dezumanizează America și o împinge la sinuciderea identitară).

Pe de altă parte, o societate cunoaște armonia socială cu atât mai bine cu cât populația sa este omogenă din punct de vedere cultural. Rolul educației naționale este unul capital aici. Este vorba despre punerea în valoare a cetățeniei și despre difuzarea sentimentului patriotic. A vrea să trăiești împreună nu are o bază intelectuală, ci una afectivă (teoria celor trei creiere). În consecință, integrarea Națiunii nu se bazează numai pe factori materiali (economia), juridici sau intelectuali. Renan a spus-o deja. O Națiune este dorința de a trăi în comun: este o realitate în care aspectul afectiv (*affectio societatis*, am putea spune) este esențial.

Străinii trebuie așadar să se asimileze culturii franceze. Pentru unii oameni e ușor. Pentru alții e greu, chiar imposibil, dacă au venit din motive pur economice, detestându-ne cultura, pe de altă parte. Aici trebuie luat în considerare și factorul religios, care nu trebuie să fie un subiect tabu.

Cauza religioasă

Este o eroare gravă să credem că religia e un fenomen pur individual (care e credința) și să-i negăm importanța colectivă. Sociologic vorbind, religia este, precum limba sau cultura, un fenomen colectiv teritorializat. Religia este adesea legată de etnie, adică de grupul care împarte aceeași cultură. Religia dă sens vieții și poate transforma comportamentul, întrucât e un factor care acționează mult asupra moralei, care ține de creierul afectiv mai mult decât de creierul intelectual, care e o mașină de calculat (și de inventat calcule).

Din punct de vedere istoric, multe țări au cunoscut „războaie ale religiei” care au dus uneori la destrămarea unor state importante. Ultimul război civil din Elveția a fost războiul din

Sonderbund dintre catolici și protestanți din 1847. Protestanții au câștigat, dar statul nu s-a destrămat. În schimb, cantonul Jura s-a desprins de Berna (prin referendum pașnic) în funcție de frontiera religioasă și nu de cea lingvistică. Irlanda de Nord se confruntă cu un război religios, iar independența irlandeză s-a bazat pe catolicism ca marcă identitară națională.

India și Pakistan s-au separat în 1947 și au avut deja trei războaie (pentru Cașmir) de atunci. Iugoslavia s-a destrămat din motive parțial religioase, croații fiind catolici, bosniacii musulmani și sârbii ortodocși, cu toții vorbind aceeași limbă!

Polonia își datorează supraviețuirea între Germania și Rusia limbii și religiei catolice. Preoții sunt cei care au apărut cel mai mult limba polonă în timpul dispariției statului polonez împărțit între ruși, germani și austrieci.

Observarea lumii arată că frecvența războaielor peste tot unde este prezent islamul este ridicată din cauza ascensiunii islamismului în cadrul islamului.

Iată o listă obținută de pe internet:

Din 1947, război civil în Birmania între budiști și separatiștii musulmani (400.000 morți)

Din 1960, război în Papua Occidentală împotriva indonezienilor musulmani (400.000 morți)

Din 1991, război civil în Somalia musulmană (500.000 morți)

Din 2001, război în Afganistan

Din 2004, război în nordul Pakistanului

Din 2005, insurecție în Yemen

Din 2006, război împotriva traficului de droguri în Mexic (60.000 morți)

Din 2011, război civil în Siria între guvernul laic și opoziția islamistă

Din 1964, conflict comunist în Columbia

Din 1969, insurecție islamistă în Filipine

Din 1978, conflict Turcia/PKK

Din 1987, conflict israelo-palestinian

Din 1989, insurecție în Cașmir (conflict între musulmani și hinduși)

Din 1995, conflict în Ogaden (Etiopia)

Din 2000, două războaie în Cecenia

Din 2001, revoltă musulmană în sudul Thailandei

Din 2003, război islamic în Darfur (300.000 morți)

Din 2012, război în Mali cu musulmanii.

Putem adăuga și altele, cum ar fi cel din Iugoslavia sau atentatele Al-Qaida.

Nu putem așadar ignora componenta religioasă a populației în menținerea păcii sociale. Aceasta este tema cărții lui Christopher Caldwell, *Comment l'Islam va transformer la France et l'Europe*.

Pe de altă parte, constatăm că religia este mai eficace decât asistenții sociali în ce privește lupta împotriva criminalității. Rusia a ales o colaborare între stat și Biserică pentru a combate delinvența și relele sociale, ceea ce dovedește că vechiul sistem laic sovietic a eșuat în această privință.

Islamul poate exista în Franța fără a amenința prea mult coexistența socială cu două condiții:

- formele sale extremiste trebuie interzise
- volumul său trebuie să rămână minoritar (dixit de Gaulle)

După cum spune Patriarhul Moscovei și al Întregii Rusii în cartea sa *L'Évangile et la liberté*, libertatea individuală este un bun, dar trebuie să se armonizeze cu nevoia comuniunii sociale. Libertatea fără considerație față de binele comun, adică în slujba unui orgoliu egoist, este autodistructivă.

Este evident că laxismul față de imigrarea islamistă este iresponsabil. Germania a dus recent o campanie pentru atragerea lucrătorilor străini: statisticile arată că e vorba în principal de europeni calificați. Acestea fiind zise, ar fi mai bine să aibă o politică familială, subiect tabu din cauza politicii familiale duse de Hitler, ceea ce e absurd.

Nu putem separa identitatea franceză de cei 1500 de ani de creștinism care au format mentalitățile, dreptul, morala (morală laică clasică nu face decât să copieze morală catolică). Trebuie așadar să adoptăm o politică limitativă în ceea ce privește imigrarea și să dezvoltăm o laicitate pozitivă, care să le permită Bisericilor să colaboreze cu statul în plan moral și social. Această politică își găsește aplicarea și în domeniul familial. Se spune că popoarele mor de moartea zeilor lor. Europa riscă să moară de moartea creștinismului. Simbolul cel mai limpede este criza familiei în Occident.

Criza familiei în Occident

Dintotdeauna, societatea s-a bazat pe celula familială. Familia cuprinde părinții și copiii și este locul privilegiat în care sunt exercitate cele patru funcții sociale: sexualitatea (cauză materială a familiei în terminologia lui Aristotel), iubirea (cauza motrice), căsătoria care are efecte juridice (cauza formală) și continuitatea descendenței prin reproducere (cauza finală).

Orice reflecție asupra iubirii și a familiei nu poate ignora cauza finală, datorită căreia celelalte trei cauze își găsesc sensul.

Criza Occidentului a apărut în secolul al XVIII-lea, când rațiunea și instinctele („natura”) au fost supraevaluate în raport cu inima, care, cu toate acestea, reprezintă identitatea psihologică și morală a persoanei.

În societatea occidentală modernă, supusă Gestell-ului (încadrarea utilitară a oamenilor), familia se descompune, iar funcțiile sale se confruntă cu disfuncționalități grave. Sexualitatea e dezorientată. Iubirea e dezordonată (deconectată de la ordinea lumii), căsătoria e degradată (redușă la dimensiunile sale juridice și financiare materiale), iar descendența e distrusă (psihologic și fizic).

Familia face parte din instituțiile fundamentale, pe aceeași treaptă ca proprietatea, armata sau religia. Aceste instituții care încadrează comportamentul omului (Gehlen) nu au fost „dorite” de cineva. Pe o bază instinctivă, au fost create printr-un proces de filtrare a comportamentelor care i-a permis grupului social să supraviețuiască. Grupurile care au avut instituții familiale deficiente nu s-au mai reprodus, iar cele care ignorau proprietatea au vegetat în sărăcie. Se crede că Grecia Antică a murit din cauza natalității extrem de reduse. Amerindienii au cunoscut un fenomen similar după cucerirea de către spanioli.

Astăzi, ofensiva împotriva familiei este dusă de o alianță a instinctelor și a rațiunii împotriva creierului afectiv. Elita conducătoare occidentală este hiperrationalistă și nu înțelege de ce ar trebui menținute structurile care nu sunt raționale în abstract. Ea favorizează în inconștiența sa eliberarea de instinctele haotice ale omului. „Valorile” pe care le proclamă în numele drepturilor omului sunt eliberarea de haos a instinctelor („animalul tehnicizat” al lui Heidegger), cultul exacerbant al banului în care omul devine materie primă pentru finanțe, un

egalitarism maniac, și un cult al ego-ului individual fără nicio transcendență. Acest sistem denumit Gestell de către Heidegger reduce omul la dimensiunea sa animală și îi atrofiază viața afectivă.

Familia ca instituție care canalizează instinctele și care este în esență mai afectivă decât rațională este așadar combătută, chiar dacă această luptă la termen va face să dispară societatea în special prin prăbușirea natalității. Bunurile de consum au o valoare mai mare decât copiii, iar cariera profesională cu scop lucrativ trece înaintea vieții de familie.

Denaturarea familiei în Occident

Ideologia genului și egalitarismul au făcut ca, în timpul revoluției culturale a anilor '60, Occidentul să respingă modelul tradițional al familiei creștine în favoarea noțiunii de diversitate familială. Familia se detașează de realitățile reproducerii și de descendență în favoarea unei concepții pur idealiste și subiective. O importanță deosebită, susținută de lobby-uri puternice, este dată homosexualității. Aceasta nu e doar tolerată, ceea ce e de înțeles, ci devine un model la fel de puternic precum familia heterosexuală.

Căsătoria pentru toți devine o revendicare tot mai frecventă. Căsătoria între doi homosexuali este admisă în dreptul pozitiv în Olanda, Belgia, în țările scandinave, în Franța, Spania. Este recunoscută și în Mexic, Argentina, Uruguay, Brazilia și Canada, în ciuda opoziției din partea Bisericii Catolice. Este recunoscută într-un singur stat din Africa, în Africa de Sud, unde Biserica Anglicană și cea Reformată Olandeză au apărut-o. Și Noua Zeelandă a adoptat căsătoriile homosexuale.

În Statele Unite, Curtea Supremă locală a fost cea care a

adoptat-o în Massachusetts. După aceea au adoptat-o 11 state federale, în general de pe Coasta de Est și care nu acceptă democrația directă.

În Europa, pacte precum PACS (Pactul Civil de Solidaritate) sunt posibile în Anglia, Irlanda, Finlanda, Germania, Austria, Elveția, Republica Cehă, Slovenia și Ungaria. În schimb, Constituția prevede căsătoria numai între un bărbat și o femeie în Polonia, Letonia, Lituania, Belarus, Ucraina, Moldova, Serbia, Muntenegru, Bulgaria. În Croația, un referendum a dovedit majoritatea celor care vor să înscrie în Constituție că nu poate exista căsătorie decât între un bărbat și o femeie. Guvernul socialist caută să evite să aplice această decizie a poporului.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului este de o altă opinie. Parlamentul European recomandă din 1994 autorizarea căsătoriilor între persoanele de același sex, dar în Rusia, de pildă, numai 14% din populație este în favoarea acestora. Cine ar trebui să câștige, Parlamentul sau poporul?

Politica pro-familie a guvernului rus

O politică familială pentru salvarea viitorului trebuie să cuprindă aspecte materiale, dar și simbolice. Țara care pare să fi făcut cel mai mare efort în Europa este Federația Rusă. Potrivit agenției de presă Ria Novosti, „3.240 de femei ruse și-au depus deja cererile pentru ceea ce numim «capitalul de maternitate» acordat pentru nașterea unui al doilea copil sau a mai multora. Legea a intrat în vigoare anul acesta. În ceea ce privește importanța primei acordate la nașterea celui de-al doilea copil (respectiv 7.700 euro indexați în funcție de inflație), Rusia este acum în fruntea hit parade-ului mondial. Însă această mobilizare demografică decretată de stat va ridica maternitatea la rang de modă?

Aspectul simbolic este important. În Occident, unde familia nu este neapărat onorată, s-a răspândit practica gay pride, sărbătoarea mândriei homosexuale. Nu există nicio sărbătoare pentru familiile heterosexuale sau care au mulți copii. Primele gay prides au avut loc la New York și Londra în 1970.

În Rusia, 77% din populație este în favoarea interzicerii acestei sărbători care etalează „moravurile netradiționale”. Primarii ruși interzic aceste defilări. De altfel, o lege recentă interzice propaganda homosexuală în rândul minorilor. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a condamnat Rusia în 21 octombrie 2010 pentru interzicerea gay prides din Moscova între anii 2006 și 2008. La Sankt Petersburg, gay pride autorizată de primar la 4 iulie 2012 a fost interzisă a doua zi din cauza protestelor populației.

În schimb, Rusia a instituit o nouă sărbătoare la 8 iulie, „Ziua Familiei, a Iubirii și a Fidelității”. Această sărbătoare este prezentată drept o alternativă la Valentine’s Day, considerată occidentală și comercială. În Japonia, Valentine’s Day a fost introdusă de producătorii de ciocolată!

Un fond al inițiativelor socio-culturale care susțin această zi a lansat și o campanie împotriva avortului, intitulată „Dă-mi viață”. Este vorba despre combaterea atitudinii „childfree” (liber de copii, adică fără copii) din mentalitățile oamenilor. Childfree este un termen care a luat naștere în SUA și se opune celui de childless (fără copii), pentru a marca libertatea de a alege să nu faci copii, libertate care se încearcă a fi valorificată din punct de vedere moral. În Occident, 30% dintre femeii spun că nu vor copii. Această cifră ar fi de două ori mai mică în Rusia.

La data de 12 iunie, ziua națională a Rusiei a fost declarată Ziua „Bebelușilor Patrioti”, iar femeile care au născut în ziua

aceea au primit din partea anumitor guvernatori un frigider sau un 4x4!

Politica rusă dă rezultate, iar scăderea demografică a încetat de trei ani. După cum precizează „Vocea Rusiei”, „în ultimii cinci ani, numărul total al copiilor născuți în Rusia a crescut cu un sfert.” Directorul Departamentului de Demografie al Universității din Moscova, Anatoli Antonov, explică: „Din punctul de vedere al științei, familia ideală are patru copii.” Institutul său compara Rusia și Occidentul și observă că infertilitatea voluntară este mai rară în Rusia decât în Germania, Scandinavia, Franța sau Marea Britanie. „În aceste țări atitudinea față de infertilitatea voluntară este binevoitoare.”

Populația rusă a atins cel mai scăzut nivel în 2008, cu 142.742.000 locuitori față de 143.213.000 în 2012. Rata natalității a crescut de la 8,27 nașteri la 1000 de locuitori la 13,3 în 2012. Între 1990 și 2006 rata avorturilor a scăzut de la 3,4 la 1,2 per femeie. Între 2005 și 2010 speranța de viață a crescut cu patru ani, ajungând la 69 de ani în cazul bărbaților. În 2012, natalitatea a crescut cu 7% și mortalitatea a scăzut cu 2%.

Așadar, în Rusia ne aflăm într-un context financiar, dar și moral, foarte diferit de cel din Occident. Recent, președintele Putin a evocat în fața Dumei sinuciderea Statelor Unite, a Olandei, a Marii Britanii și a Franței, precizând că în Rusia minoritățile au trebuit să se adapteze la cultura rusă și că noțiunea de discriminare este greșită în acest caz.

O politică a inimii și a intelectului

Politica familială și politica migrațiilor trebuie revizuite printr-o ruptură de logica pur individualistă a Gestell-ului, care ajunge să distrugă omul în numele drepturilor omului. Nu putem

reduce omul doar la dimensiunea sa individuală, materială, alcătuită din instincte ce trebuie satisfăcute și din calcule raționale puse în slujba acestor instincte. Omul are instincte haotice: în el se află un balaur ce trebuie disciplinat. Teoria celor trei creiere, care se alătură celei a Părinților Bisericii, arată necesitatea unei alianțe a inimii și a intelectului pentru controlarea instinctelor. Dacă omul nu este un individ alcătuit din instincte și calcule raționale (cum este un criminal!), trebuie să luăm în considerare dimensiunea sa comunitară națională și religioasă pe care trebuie să și-o păstreze. Luarea în considerare a acestei dimensiuni și armonizarea sa cu libertățile ar fi scopul unei politici a identității demografice naționale, care lipsește dureros în ziua de azi, nu doar în Franța, ci în tot Occidentul.

ANEXĂ

E interesant să cunoaștem numărul persoanelor de etnii diferite din Franța, adică de culturi diferite, pentru a măsura rata de colonizare fizică a țării noastre. Din acest punct de vedere, statisticile statului sunt foarte lacunare, întrucât acesta refuză să ia în considerare diversitatea oamenilor făcând referire obsesiv la utilizarea unor fișiere etnice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Țări mai îngrijorate în ceea ce privește libertatea de exprimare, cum ar fi țările anglo-saxone, nu suferă de aceste pudori.

Un document interesant provine de la Joshua Project, cu sediul în Colorado Springs (SUA), sub egida US Center for World Mission. Organizația întocmește statistici în funcție de etnie și religie pentru a vedea care sunt etniile ce ar putea reprezenta grupuri-țintă pentru eforturile de convertire ale bisericilor protestante americane. Rezultatul arată, chiar dacă nu acesta a fost obiectivul, că etnia și religia sunt strâns legate una de alta. Din punct de vedere sociologic, religia nu este un fenomen individual, așa cum cred mulți occidentali formați de protestantism și de curentul iluminist, ci un fenomen colectiv. Coeziunea națională este legată, fie că ne place, fie că nu, de coeziunea religioasă. Stalin însuși, pe care nu îl putem acuza de favorizarea religiilor, a estimat că trebuie folosită influența Bisericii Ortodoxe în timpul războiului patriotic împotriva naziștilor. El știa că soldatul obișnuit poate nu ar fi destul de motivat să-și dea viața pentru ideologia comunistă și că apărarea patriei rusești și a religiei ortodoxe ar fi foarte motivantă.

Am reluat așadar statisticile realizate de Joshua Project în funcție de etnie și religie pentru Franța din data de 8 februarie 2013.

Potrivit acestor statistici, în Franța există 11.736.000 persoane de etnie străină, naturalizate sau nu, din 65 milioane de locuitori, adică mai bine de 17% din populație.

Din această cifră, 5.210.000 persoane sunt de religie creștină, 5.415.000 de religie musulmană, 843.000 de religie budistă și 280.000 hinduși.

Etniile musulmane contabilizate sunt următoarele:

Marocani: 812.000

Sirieni: 265.000

Tunisieni: 464.000

Bambara: 133.000

Bengalezi: 33.000

Berberi: 165.000

Berberi arabizați (algerieni): 1.323.000

Berberi kabili: 724.000

Berberi rifei (marocani): 133.000

Chaouia: 198.000

Fulani: 33.000

Kurzi: 86.000

Maninka: 66.000

Mauri albi: 20.000

Persani: 66.000

Paștuni: 40.000

Soninke: 42.000

Tuaregi: 27.000

Turci: 689.000

Ulufi: 42.000

TOTAL: 5.415.000

Etniile creștine reprezentate pe teritoriul francez sunt următoarele:

Germani: 661.000

Americani: 66.000

Armeni: 484.000

Britanici: 219.000

Spanioli: 794.000

Italieni: 1.245.000

Greci: 66.000

Olandezi: 90.000

Luxemburghezi: 45.000

Mossi: 66.000

Polonezi: 132.000

Portughezi: 992.000

Români: 13.000

Suedezi: 13.000

Ruși: 132.000

Elvețieni germani: 40.000

Elvețieni francofoni: 33.000

Cehi: 13.000

Ucraineni: 23.000

Valoni: 66.000

Sârbi: 27.000

TOTAL: 5.210.000

Mai trebuie să adăugăm 280.000 hinduși și 843.000 budiști (dintre care 661.000 sunt vietnamezi).

În funcție de cultura lor, aceste etnii se integrează mai bine sau mai puțin bine în țesătura socială franceză. Este evident că apropierea culturală este mult mai puternică în cazul creștinilor.

6

EUROPA COLONIZATĂ ÎN CULTURA ȘI SPIRITUL EI

„Ceea ce își doresc anglo-saxonii este o Europă fără țărmuri, o Europă care nu ar mai avea ambiția de a fi ea însăși. Europa fără frontiere. (...) O Europă în care fiecare țară europeană, începând cu a noastră, și-ar pierde spiritul.”

Charles de Gaulle

Am văzut că țara noastră și Europa au fost colonizate din punct de vedere politic, militar și economic. Sunt, de asemenea, colonizate cultural și spiritual, ceea ce este deosebit de grav.

E grav, fiindcă Occidentul este influențat de o Americă intrată într-un proces de decădere accentuat pe planul moralei, al culturii și al moravurilor începând cu anii '60. De atunci, Statele Unite sunt împărțite în două: între conservatorii valorilor tradiționale și mediile așa-zis „progresiste”. Această divizare nu este cu adevărat o divizare de clasă, cum este cea dintre liberali și socialiști în Europa. Ea opune mai degrabă o fracțiune stângistă a unei oligarhii puternice majorității poporului format din simpli cetățeni.

America nu mai este refugiul valorilor „de dreapta”, cum se credea în perioada postbelică, în fața Uniunii Sovietice. Statele Unite trec printr-o criză de identitate, în parte, ca urmare a unor factori demografici. „Albii”, conform statisticilor oficiale americane, nu mai reprezintă decât două treimi din populația de 310 milioane de locuitori. Treimea rămasă este alcătuită din 44 milioane de hispanici (provenind mai ales din Mexic), 40 milioane de negri, 15 milioane de asiatici și 6 milioane de amerindieni.

America începe să fie afectată în plan cultural de această schimbare a populației care atrage după sine o creștere a puterii limbii spaniole. America mai este afectată și de influența școlilor marxiste și freudiene implantate în universități și mass-media încă dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial, însă al căror triumf datează din anii șazeci.

Ne confruntăm cu trei fenomene concomitente, dintre care numai primul este pur american:

- efectele dominării provenind în principal din Statele Unite;
- supunerea față de Gestell-ul mondial;
- declinul religios din Occident.

Engleza, limba mondială dominantă

Efectele dominației culturii americane în calitate de cultură anglo-saxonă (rol tot mai important al limbii engleze chiar și în Franța) se exercită prin limbă, dar și ca o cultură de masă (non-elitistă și puțin rafinată). Acest efect al dominației se exercită pe plan lingvistic, pe plan ideologic și juridic, cultural și uman și pe plan religios. Din punct de vedere lingvistic, engleza a devenit limba mondială, loc ocupat altădată în parte de limba franceză. În 1539, François I a semnat ordonanța de la Villers-Cotterêts prin care impunea franceza ca limbă oficială. În Anglia, după victoria lui William Cuceritorul din 1066 și până în 1480, franceza a fost limba conducătorilor și a statului. Engleza a devenit limba Camerei Comunelor abia în anul 1480.

Odată cu Tratatul de la Rastatt (1714), franceza a devenit treptat limba diplomatică și limba aristocrației europene, așadar și

a curților regale și imperiale. Tratatul era întocmit în franceză și nu în latină (limba preferată a casei imperiale a Austriei). Această dominație a limbii franceze a durat până în anul 1919. Această poziție a fost pierdută din cauza americanilor care au cerut limba engleză pentru negocierea tratatelor de pace cu Germania și Austro-Ungaria. Aceștia au invocat un protocol din Washington din 1783. Prin Tratatul de la Versailles, președintele american Wilson, urmat de englezul Lloyd George, i-a impus limba engleză lui Clemenceau, care o vorbea deja și a capitulat așadar din motive „practice”. Academia Franceză și președintele Republicii Franceze au protestat în zadar.

La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, conferința de la San Francisco a păstrat cinci limbi pentru viitoarea Organizație a Națiunilor Unite: franceza, engleza, rusa, spaniola și chineza. Ca limbă de lucru, SUA a propus engleza, dar a fost acceptată și franceza cu un vot majoritar datorită Americii Latine, Orientului Apropiat și URSS. În 1966, 43 delegații din 112 preferau să se exprime în franceză.

Papii primiți la ONU, precum Paul al VI-lea și Ioan Paul al II-lea, vorbeau franceza, limba diplomatică a Vaticanului.

În ciuda tuturor acestor lucruri, franceza cedează în fața presiunii americane. În Uniunea Europeană, toate limbile naționale sunt oficiale. La Comisie, există trei limbi de lucru oficiale, engleza, franceza și germana, însă engleza a devenit limba unică a documentelor de lucru și a reuniunilor informale.

Engleza devine și limba de lucru a consiliilor de administrație ale marilor întreprinderi, chiar și în Franța. Germania, Olanda și Scandinavia susțin engleza. Noile țări ale Europei Centrale, altădată țări estice, fac același lucru. Chiar și România, francofonă prin tradiție, trece la limba engleză. Liderii multor țări europene

vorbesc franceza. Astăzi, cei sub 40 de ani vorbesc engleza. Engleza servește drept limbă comună Belgiei și Elveției, țări multilingve.

Pe scurt, e vorba de un tsunami al anglofoniei. În publicațiile științifice, engleza este obligatorie. E greu să faci cercetări avansate fără a recurge la limba engleză.

Limbă diplomatică, limbă a NATO, limbă comercială și științifică internațională, engleza a înlocuit franceza, care își mai păstrează pozițiile doar în Liban sau în Africa de Nord sau neagră, colonizată odinioară de Franța.

În Canada, limba franceză duce o luptă dificilă. La Montréal, turiștii care vorbesc franceza au auzit deseori replica „speak white” (a vorbi limba albilor!) în unele restaurante.

Dacă engleza devine limba elitelor internaționale, ea devine și limba suburbiilor prin intermediul mass-media, în special al canalelor de muzică rap americane. Uniforma suburbiilor este americană (șapcă de golf, tricouri cu inscripții de genul: „University of Los Angeles” sau „I love New York”). Nivelul cultural foarte scăzut al acestei culturi pop americane, deseori de origine afro-americană, nu reprezintă un obstacol în calea răspândirii sale, ci din contra Muzica „reptiliană” pe bază de percuții mai degrabă decât de melodii, cucerește tot. Ea se adresează creierului reptilian, care este cel al instinctelor de bază.

Cinematografia europeană e dominată de producțiile americane. Spre deosebire de ce credem adesea, Hollywood nu este cel mai mare producător de filme la nivel mondial. India, de pildă, produce mai multe filme ca SUA. Însă filmele indiene nu intră pe piața europeană; poate nu sunt adaptate la această piață. Piața e dominată de forțe care merg întotdeauna în aceeași direcție.

Iată cum, de pildă, cultura rusă este evacuată de pe piața culturală într-o măsură mai mare decât în vremea sovietelor. Muzica rusă, filmele rusești sunt complet marginalizate în Occident. Cu toate acestea, produc filme de calitate înaltă, cum ar fi „Nunta” și „Insula” de Pavel Lungin.

În general, cultura este foarte influențată de Statele Unite. Mai ales romancierul Houellebecq spune că modele americane ating întotdeauna Europa cu câțiva ani întârziere. Astfel, mișcarea din mai '68 din Franța a apărut în campusurile americane, iar revoltații francezi au fost inspirați de Marcuse și de filosofii marxști ai Școlii de la Frankfurt refugiați în SUA în timpul celui de-al Treilea Reich. Mișcarea feministă americană s-a propagat în Europa. Freudismul, asociat deseori cu marxismul, s-a extins enorm în Statele Unite înainte de a influența Europa. Am avut adevărate mișcări de du-te-vino, fiindcă Statele Unite nu sunt și nu au fost niciodată un mare centru de producție filosofică. Multe idei ale stângii europene își au originea în Europa. Fascismul a făcut mulți ideologi europeni de stânga, marxști sau freudieni mai ales, să emigreze în SUA unde au dat naștere unei linii de descendenți. Ideile lor au revenit în Europa mai ales începând cu anii '60.

Influența ideologică a Statelor Unite asupra Europei este puternică, însă e mai diversificată decât credem. SUA și-au exportat liberalismul economic și juridic, anumite aspecte ale acestuia fiind indiscutabil pozitive. Însă reversul medaliei este cultul banului și materialismul exacerbant de consumism. Exportă și forme extreme ale egalitarismului, cu antirasismul obsesiv, feminismul, ostilitatea față de orice formă de aristocrație culturală în numele unei culturi industriale de masă. Statele Unite laudă în același timp primatul individului și a masei. Orice criteriu de distincție între oameni, denumit discriminare, este interzis, mai

puțin banul. Egalitarismul servește așadar dominației banului asupra societății. Între cele două există o complicitate.

Astfel își impun judiciarizarea societății. Viziunea lor, potrivit căreia un dușman este neapărat un criminal, s-a impus în conflictele internaționale. Statele Unite sunt în favoarea tribunalelor internaționale, cu condiția ca acestea să nu se lege de cetățenii americani.

Datorită mijloacelor financiare considerabile, americanii impun în religie, precum și în artă, o viziune protestantă asupra societății. Religia nu este pentru ei decât o afacere privată și nicio biserică nu trebuie să intre în concurență cu statul, la școala publică de pildă, ceea ce consolidează în mod paradoxal ponderea acesteia din urmă asupra societății. În tradiția catolică, ortodoxă, luterană sau anglicană, religia nu este exclusă din sfera publică. În Anglia, Regina este și conducătoarea Bisericii! Viziunea americană este contrară acesteia.

Fără îndoială, viziunea individualistă legată de protestantismul disident nu e străină de declinul recent al religiei în rândul tinerilor și de prăbușirea moralei clasice în Statele Unite, alături de o creștere excepțională a numărului crimelor din anii '60 și până acum.

Cât despre artă, SUA impun absența decorului și abstracțiunea, adică un fel de întoarcere a iconoclasmului. Chipul omului și descrierea lumii sunt excluse din arta oficială, în opoziție cu circa 2600 ani de civilizație artistică greco-romană, apoi creștină.

Influența culturală americană trebuie legată de faptul că americanii reprezintă centrul a ceea ce Heidegger a numit Gestell. Heidegger a avut originalitatea de a arăta că fascismul, comunismul și democrația în stil american au câteva puncte comune, în ciuda aparențelor: cultul exagerat al tehnicii, al creșterii cantitative,

al maselor, eradicarea tradițiilor în favoarea cultului exclusiv al banului, aprobarea cultului ego-ului. Aceste fenomene au condus Occidentul la un fel de barbarizare interioară.

Efectele barbarizării interioare

Potrivit filosofului Jean-François Mattéi, barbarizarea interioară joacă un rol important. Această barbarizare se datorează Gestell-ului: acest cuvânt descrie o situație în care omul este supus „încadrării sale utilitare”, provocate de esența tehnicii.

Acest lucru duce la declinul artei în beneficiul exclusiv al tehnicii, al persoanei și al culturii generale care a format-o, al valorilor non-monetare (simțul onoarei, de pildă) și al devotamentului față de o cauză finală superioară individului. Nivelul cultural se prăbușește, iar criminalitatea crește îngrijorător (Statele Unite deținând recordul mondial, cu peste 2,2 milioane de persoane încarcerate).

Lupta justificată împotriva totalitarismului ne-a orbit mass-media la viciile lumii, sau mai degrabă ale „imundului” modern occidental. De pildă, căderea Germaniei de Est, o binefacere în sine, a fost însoțită de jefuirea operelor de artă ale Bisericilor de către gaști venite din Vest, unde bisericile au trebuit închise sau securizate, problemă care nu se pusese niciodată până atunci.

Gestell-ul se caracterizează printr-o ascensiune a subiectivismului, bine descrisă de profesorul Jean-François Mattéi în cartea sa, *La barbarie intérieure*, care arată că subiectul modern este narcisic și se disociază de lumea exterioară pentru a se închide în sine. Arta contemporană reflectă aceste dispoziții; ea nu mai reprezintă „lumea” care dă un sens existenței, ci o „lume imundă” interioară subiectului. Acest subiect nu admite nicio obligație de a trăi pentru altceva decât pentru sine. Inima este secătuită și domnesc oamenii găunoși.

Filosoful și antropologul german Arnold Gehlen arată că „dreptul, familia monogamă, proprietatea nu sunt deloc «naturale», drept urmare sunt și foarte fragile. La fel de puțin naturală este cultura instinctelor și a gândurilor noastre, care trebuie să fie mai degrabă rigidizată, susținută și trasă în sus de acțiunea externă a instituțiilor. Iar dacă îi retragem aceste sprijine, revenim foarte rapid la primitivitate. (...) Când siguranțele, stabilizatorii care conțin tradițiile statornicite, se prăbușesc sau sunt distruse, comportamentul nostru își pierde orice formă, e determinat de afecte, devine impulsiv, imprevizibil, și nu ne putem baza pe el. Iar în măsura în care progresul exercită o acțiune distructivă, adică erodează tradițiile, drepturile, instituțiile, acesta face omul natural, primitiv, și îl respinge în instabilitatea naturală a vieții sale instinctive. Mișcarea ce duce la decadență este întotdeauna naturală și probabilă, mișcarea către grandoare, exigență și categoric este întotdeauna impusă, dificilă și improbabilă. (...) Punctul de vedere pe care îl apăr este exact opus celui din secolul al XVIII-lea; a sosit clipa unui anti-Rousseau, a unei filosofii a tragediei și seriozității existenței.” (...) Într-o cultură decadentă, „dreptul devine elastic, arta nervozitate, religia sentimentalitate. Atunci ochiul experimentat vede sub spumă capul Meduzei, omul devine natural și totul devine posibil (Dostoievski scrie: fără Dumnezeu, totul e permis). Trebuie așadar să spunem: „să ne întoarcem la cultură”, fiindcă mersul înainte ne duce cu pași mari către natura haotică a omului, (...) progresul ne demonstrează toată slăbiciunea naturii umane, care nu e protejată de forme stricte.”

Nenorocul nostru nu e atât faptul de a fi dominați de America în sine, ci de a fi dominați de o cultură americană în decădere accelerată, cea a Gestell-ului care secretă în numele „eliberării” o societate inumană, utilitaristă, în care creierul calculator se

asociază cu creierul instinctiv dezlănțuit în detrimentul creierului afectiv. Cinismul și materialismul, lipsa onoarei și a carității, acesta este rezultatul. Un exemplu al acestui tip uman, inteligent, cu afectivitatea atrofiată și instinctele incontroabile, a fost ilustrat mai ales de un fost director al FMI, care a ținut prima pagină a ziarelor cu un scandal judiciar și sexual.

În sfârșit, societatea Gestell-ului repune în discuție valorile tradiționale care și-au dovedit utilitatea, dar pe care oligarhia aflată la putere vrea să le „mediocrizeze” pentru propriile sale nevoi, care sunt de a face din oameni roboți producători și consumatori.

Istoria politică a întărit uneori această evoluție regretabilă. După cum a spus de Gaulle: „Una dintre insultele de la Vichy este faptul de a fi discreditat ideile bune. Nu mai îndrăznim să sărbătorim munca, familia, și nici patria. Cu toate acestea, credeți că o țară poate trăi fără a cinsti aceste valori? Ele sunt perfect compatibile cu „libertatea, egalitatea, fraternitatea”. Chiar și deviza noastră nu capătă sens decât prin intermediul acestora.”

Al treilea efect este declinul religios

Acesta a început în Europa și nu în Statele Unite, însă începe să atingă și generațiile americane noi.

Hărțile geografice ale evoluției culturale și juridice în Occident arată o separare între Est și Vest, în care Estul este astăzi conservatorul tradițiilor culturale, morale și religioase.

Civilizația noastră este strâns legată de creștinism, care ne-a transmis multe valori culturale ale Antichității greco-romane. În cartea sa despre „fatala îngâmfare”, Hayek a arătat că morala nu este o creație a rațiunii noastre, ci rezultatul unui proces de selecție prin încercări și erori pe o perioadă îndelungată de timp. În acest proces, estimează că religiile au jucat un rol primordial.

Într-adevăr, acestea fac apel la creierul afectiv, precum și la creierul calculator. Declinul religiilor în Occident și în mod singular al instituției care este Biserica se traduce în plan antropologic printr-o supraestimare a rațiunii și o subestimare a creierului afectiv în procesul social. De atunci, atrofia afectivă eliberează instinctele primitive care își găsesc un aliat în creierul calculator. Acest lucru explică atât crimele ideologice din secolul al XX-lea, cât și ascensiunea infracțiunilor de drept comun.

Nietzsche și Dostoievski au fost în această privință profetii viitorului Gestell (încadrarea utilitară a omului). În Așa grăit-a Zarathustra, Nietzsche descrie „ultimul om”, acest nou barbar secretat de alianța rațiunii și a instinctelor într-o profundă atrofie afectivă.

„Vai! vine timpul celui mai de dispreț dintre toți oamenii, cel ce nu mai poate-a se disprețui pe sine. (din cauza orgoliului său). Iată, vă arăt ultimul om. Ce e iubirea? Ce-i creația? Ce e dorința? Ce este-o stea? – așa se întreabă cel din urmă om, făcându-ne cu ochiul (fiindcă se crede mai inteligent decât ceilalți) (...) noi, zice-va ultimul om, făcându-ne cu ochiul, suntem inventatorii fericirii. (...) Își vor iubi încă aproapele, frecându-se de el, căci lor le trebuie căldură. (...) cască bine ochii unde calci (...) din când în când oleacă de otravă: te-ajută să visezi frumos. Până la urmă, foarte multă otravă, care să facă moartea mai plăcută (drog și eutanasiere). Și nimeni – mai bogat sau mai sărac: acestea, amândouă, sunt prea grele. Cine-ar mai vrea să guverneze? Și cine ar vrea să se supună? Acestea, amândouă, sunt prea grele. Nici un păstor, ci doar o turmă! Toți fiind la fel, ei vor fi cu toți la fel: căci cine simte altfel, de bunăvoie se va duce la azilul de nebuni. Cândva, era smintită toată lumea, vor murmura cei mai deștepți, făcându-ne cu ochiul.” (disprețul față de tradiție) Iar Zarathustra declară: „Sinistră-i existența omenească, și pururi fără sens.”

De ce nu mai are sens? Pentru că l-am ucis pe Dumnezeu. Nietzsche caută așadar un succesor al lui Dumnezeu, care să împingă oamenii să se depășească din nou: pe acesta îl va numi Supraom. Însă e o greșală să credem că ne putem inventa un ideal disprețuind întreaga tradiție.

În „Frații Karamazov”, Dostoievski critică și această lume modernă, dar dintr-o perspectivă creștin-ortodoxă. Prin intermediul vorbelor starețului Zosima, pune sub semnul întrebării abuzul de libertate lăudat de Occident: „Aceia au știința de partea lor, dar știința se bizuie pe simțuri, iar sufletul – pe jumătatea mai aleasă a ființei omenești – este pus la popreală și năpăstuit cu o aprigă mulțumire, aproape cu ură.” Acest lucru e foarte limpede la socialiștii noștri sau la burghezii noștri ate!

„În vremea din urmă tot mai mult proslăvesc libertatea, dar ce înseamnă, de fapt, această libertate a lor? Robia și pieirea lor sufletească. „De ai nevoi, zic ei, îndestulează-le, căci deopotrivă ești în drepturi cu puternicii lumii și cu cei mai avuți bogătași. Nu te sfi să ți le îndestulezi, dimpotrivă, caută să le sporești”, iată învățătura vremurilor de azi. Și în ochii lor ea înseamnă libertatea. Dar unde duce până la urmă dreptul acesta de a-ți spori nevoile? Cei bogați ajung niște însingurați și-și lasă sufletul să se păraginească, iar cei săraci sunt cuprinși de zavistie șiucid, fiindcă li s-a dat dreptul, dar nu li s-a arătat în același timp mijlocul de a-și îndestula nevoile.

Se vorbește că oamenii se unesc tot mai strâns, între ei s-au împletit legături de frățietate, căci au biruit depărtările, împărtășindu-și unii altora gândurile pe căile văzduhului (astăzi prin internet!). Să nu dați, vai, crezământ acestei uniri! Înțelegând prin libertate sporirea și grabnica îndestulare a nevoilor, ei își strică firea, făcând să se nască în sufletul lor puderie de pofte

zănatică și fără de rost, însușindu-și cele mai deșarte deprinderi și năravuri. Și nu mai trăiesc decât pentru a se pizmui, a-și îndestula pânțele și a se făli. (...) Așa că dacă oamenii au ajuns să agonisească o mulțime de bunuri, în schimb li s-au împuținat bucuriile.” Iar Dostoievski schițează opoziția dintre materialistul aservit nevoilor sale și credinciosul stăpân pe sine, așadar liber și fericit! „Cine este, așadar, mai vrednic să înalțe în lumină marea ta idee (eliberarea omului) și s-o slujească: bogatul zăvorât în singurătatea lui sau omul eliberat de tirania agoniselilor și a năravurilor?”

Pentru Dostoievski, cei trei frați Karamazov întrupează trei tipuri ale vieții: Dmitri este rusul fundamental, care are suflet bun, dar care se gândește puțin și este prea adesea dominat de instincte. Aparențele fiind împotriva sa, va fi condamnat pe nedrept pentru paricid. Ivan este un strălucit intelectual ateu, influențat de raționalismul occidental și, potrivit lui Dostoievski, probabil francmason. El va fi cel care va inspira paricidul ce reprezintă țesătura romanului. Aleoșa este discipolul starețului și la ordinul acestuia renunță să se călugărească pentru a crea împreună cu tinerele generații un sentiment comunitar care împacă oamenii între ei și cu ei înșiși după modelul iubirii rusești de Hristos!

Regăsim analize similare la actualul patriarh al Rusiei, Kiril I, în cartea sa, *L'Évangile et la liberté*. El crede, la fel ca Dostoievski, că libertatea este deturnată de îndată ce e separată de sentimentul de responsabilitate morală. Demnitatea omului este o idee creștină deturnată în ideologia drepturilor omului. Potrivit acestuia, „tradiția religioasă cuprinde criterii de distincție între bine și rău. Nu am putea recunoaște ca normă faptul de a lua în derădere ceea ce este sacru, avortul, homosexualitatea, eutanasia și alte tipuri de comportamente protejate astăzi de drepturile omului. Din păcate, astăzi asistăm la absolutizarea suveranității individului asupra

drepturilor și libertăților sale independent de responsabilitatea sa etică. Acest lucru succedă absolutizării statului care caracteriza secolul precedent. O astfel de absolutizare poate aneantiza fundamentele civilizației. (...) Drepturile omului ar prevala asupra intereselor societății (...) Acest lucru stimulează egoismul și individualismul. Iar ortodoxismul a salutat întotdeauna iubirea față de aproapele, așadar față de familie, comunitatea locală, de patrie. Omul trebuie să renunțe la egoism pentru binele celuilalt. Iată de ce, în opinia noastră, ar fi just să contrabalansăm libertățile și drepturile omului cu o solidaritate responsabilă. Ortodocșii sunt gata să accepte alegerea de viață făcută de celelalte popoare. Însă nu pot păstra tăcerea când normele străine care contrazic fundamentele credinței ortodoxe le sunt impuse (...) trebuie asociate drepturile omului și etica.”

E adevărat că Rusia post-comunistă încearcă o nouă cale în care puterea politică și biserica au o colaborare strânsă, așa cum se întâmpla altădată în Europa sub vechiul regim, sau sub Imperiul Roman creștin. Această colaborare ține de tradiții europene foarte vechi, amintite de lucrările marelui savant francez Georges Dumézil. Pentru acesta, societatea indo-europeană originară asigura supremația dublei funcții suverane (politică și religioasă) asupra funcției războinice, aceasta din urmă fiind la rândul său superioară ierarhic funcțiilor economice ale producției și reproducerii și sănătății. Societatea modernă de tip american pune funcția comercială în vârf, având ca valori supreme drepturile și banul. Această concepție face ravagii etice: societatea americană e prima din lume după numărul de persoane încarcerate (2,3 milioane). Occidentul e prosper, dar cangrenat moral. Din punct de vedere cultural, estul și vestul Europei sunt în opoziție, nu ca altădată (democrație contra comunism), ci în plan moral și spiritual.

Vestul este tot mai dominat de Gestell-ul american. Este utilitarist și materialist, reduce persoanele la starea de indivizi pierduți în mijlocul maselor; impune valorile banului și ale drepturilor abstracte care fac oamenii din ce în ce mai interșanjabili (naționali și străini, creștini și necreștini, bărbați și femei, adulți și copii etc.). În sfârșit, această lume occidentală e din ce în ce mai secularizată, ceea ce reprezintă o mare slăbiciune în fața islamului. Chiar și SUA se secularizează în rândul celor mai tineri, așa cum s-a întâmplat în Canada în anii '60. Să nu uităm: acum treizeci de ani, SUA erau oficial rasiste. În prezent, sunt oficial antirasiste! Opinia americană poate așadar evolua la fel de radical precum chestiunea religioasă.

Este probabil că odată cu evoluția actuală a tinerilor, în 30 de ani, America nu prea va mai fi religioasă. Curtea Supremă a interzis deja rugăciunea la școală în 1962. Din 1947 a stipulat principiul separării dintre Biserică și stat, interzicând orice obligație religioasă în viața publică. În 1980, Curtea Supremă a Statului California a interzis jurământul de credință al profesorilor, sub pretextul că în text se spune „Under God” („sub autoritatea lui Dumnezeu”)! În 2005, Curtea Supremă Federală a interzis scrierea celor 10 porunci pe o clădire publică, ceea ce voia să facă statul Kentucky pentru Curtea Supremă!

În cartea sa, *The Death of the West* (Moartea Occidentului), Patrick Buchanan, care a consiliat trei președinți americani, descrie astfel rolul Curții Supreme în laicizarea forțată a Statelor Unite: „În 50 de ani, Curtea Supremă nu a încetat să sufoce credința strămoșilor noștri. În 1948, învățământul religios facultativ a fost interzis în școlile publice. În 1962, rugăciunea la școală a fost proscrisă. În 1963, lectura zilnică facultativă a Bibliei a fost declarată neconstituțională. În 1980, o lege din Kentucky care solicita afișarea celor zece porunci în sălile de clasă a fost

anulată deoarece poruncile nu servesc niciunui scop laic (sic). În 1985, minutul de meditație la începutul orelor de curs în Alabama a fost declarat neconstituțională. În 1989, Curtea Supremă a cerut scoaterea unei scene a Nașterii Domnului care se afla în tribunalul comitatului Allegheny din apropiere de Pittsburgh. În 1992, rugăciunile la acordarea diplomelor au fost interzise. În 2000, studenților li s-a interzis să se roage la megafoane în timpul jocurilor sportive ale colegiilor.” Iar autorul adaugă: „Suntem departe de George Washington care proclama o zi de rugăciune publică și acțiuni de recunoștință pentru a-I mulțumi lui Dumnezeu, iar asta la cererea Congresului care a votat „bill of rights”, acea declarație a drepturilor care astăzi are rolul de a anula tot ceea ce este religios în sfera publică.”

Cât despre Europa, e semnificativ că a refuzat să facă referire la rădăcinile sale creștine în proiectul Constituției europene și Tratatul de la Lisabona. Cu toate acestea, președintele Sarkozy a scris: „E cert că valorile creștine au fost civilizatoare în Europa și că influența lor a fost dominantă (...) Putem așadar evoca primatul rădăcinilor creștine ale Europei când ne plasăm pe plan istoric.”

Arnold Gehlen a arătat că valorile fără instituții corespunzătoare sunt întotdeauna amenințate din motivul plasticității (deschiderea față de lume) ființei umane. Protestanții din SUA au marginalizat Biserica. Credința lor este sentimentală, așadar fragilă, deoarece beneficiază de puțin sprijin intelectual și instituțional. Statul se emancipează de religie, cu efecte nocive tot mai mari asupra moralei sociale. Europa a devansat SUA în această privință.

În fața acestei lumi occidentale tot mai decadente din punct de vedere moral, valorile creștine ale tradiției se trezesc în Est.

Aceste tradiții sunt catolice în Polonia, Slovacia, Lituania sau Croația. Sunt ortodoxe în Balcani, în Ucraina, Belarus și Rusia. Când a izbucnit cazul Lautsi după ce în 2009 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a afirmat că prezența crucifixelor în sălile de clasă din școlile publice din Italia încalcă prevederile Convenției Europene a Drepturilor Omului, Italia a fost sprijinită la apel doar de țările din est, la început de Polonia, Lituania și Slovacia. Apoi încă 7 țări și 33 europarlamentari au susținut Italia. Această frondă a obligat moral Curtea să-și schimbe hotărârea la apel și să lase în pace crucile italiene!

Cazul recent al „Pussy Riot”, un grup de tinere așa-zis artiste și delincvente autentice, a arătat unde se află liniile frontului. În Vest, nimeni nu a fost șocat că au cântat cântece politice fără nicio autorizație în catedrala de la Moscova ridiculizând o rugăciune creștină: „Fecioara Maria, Maica Domnului, devino feministă, alungă-l pe Putin, rahat, rahat, rahat de Dumnezeu.” Ne imaginăm indignarea generală, justificată de altfel, dacă ar fi făcut același lucru într-o sinagogă sau o moschee!

În Est, populația și-a dorit o pedeapsă exemplară, iar tribunalul a mers în această direcție, deși mai moderat decât s-ar fi dorit, potrivit sondajelor. În Vest, libertatea s-a interpretat ca eliberare a instinctelor și ca dreptul de a lăuda ura politică într-o Biserică, în Est, s-a apărat respectul elementar față de tradițiile religioase care pune limite etice libertății. În spatele acestei controversă, am aflat de atunci că Pussy Riot au beneficiat de un sprijin financiar și mediatic mai mult sau mai puțin ocult al oligarhilor mafioți ruși sau străini instalați în Occident, mai ales la Londra.

Mai general, semnele reînnoirii religioase s-au înmulțit în Est.

Fiind în trecere pe la aeroportul din Simferopol (Crimeea, Ucraina) în 2012, o imagine uriașă a lui Hristos domina parcare.

Taxiurile au icoane în spatele parbrizului. Există în numeroase biserici monumente în memoria victimelor comunismului și mai ales a familiei imperiale ruse. Numărul parohiilor crește. Există multă lume la slujbe, inclusiv tineri. Biserica este din ce în ce mai prezentă în societatea civilă. Președintele Rusiei și patriarhul se consultă adesea.

Colonizarea culturală duce la decadență

1/ Colonizarea culturală este o realitate și provine în special din Statele Unite.

2/ America de astăzi nu mai este cea de altădată, conservatoare și religioasă. Este America Gestell-ului care domină cu cei patru poli ai săi, patru idoli, care sunt egoul, banul, masele și tehnica. Exportă un tip de societate inumană și materialistă care repune în discuție multe dintre realizările civilizației noastre greco-creștine. Este America utilitaristă și materialistă a Gestell-ului în care omul este redus la stadiul de materie primă interșanjabilă pentru economie.

3/ Societatea se secularizează, mai ales în mass-media și în mediile intelectuale: rațiunea și instinctele (rațiunea pentru producție, instinctele pentru consum) sunt preamărite în defavoarea afectivității, mai ales a iubirii creștine. Societatea este dominată de valorile comerciale, spre deosebire de societățile de altădată în care o aristocrație militară și religioasă invoca valorile sacrificiului pentru celălalt, pentru credință sau pentru patrie. Am ieșit din schema lui Dumézil.

4/ Rezistența valorilor tradiționale la această colonizare culturală și spirituală este cu atât mai puternică cu cât ne aflăm în Est: valorile creștine, valorile naționale, valorile morale ale onoarei în fața cultului banului, valorile familiei tradiționale

sunt mai respectate, îndeosebi de statul rus, decât în Franța sau în Occident. Chestiunea căsătoriilor homosexualilor ar fi de neînchipuit în Rusia sau Polonia.

Modelul de civilizație pe care îl păstrăm de la greci, de la Imperiul Roman și de la creștinism este astfel amenințat de-acum dinspre Vest, iar Estul e cel care rezistă!

ANEXĂ

EXTRASE DIN DOCTRINA SOCIALĂ A BISERICII ORTODOXE RUSE

„Astăzi, căutarea unei noi forme de prezență a religiei în sfera publică nu mai este împiedicată de dușmanul de altădată, ateismul de stat, ci de liberalismul umanist militant, susținut deseori de structuri naționale și internaționale. Din nefericire, principalele sale porunci sunt „drepturile omului” interpretate unilateral. În „Doctrina socială”, am afirmat limpede că Biserica Ortodoxă Rusă nu se opune în niciun fel drepturilor omului, ci din contra, le consideră o realizare primordială în domeniul politic și cultural, deoarece sunt fondate pe „învățătura Scripturilor cu privire la om după chipul și asemănarea Domnului, ca ființă ontologic liberă”. Cu toate acestea, nu trebuie să negăm că „în concepția contemporană umanistă și seculară a drepturilor cetățeanului, omul este tratat nu după chipul lui Dumnezeu, ci ca subiect autosuficient și autonom.”(...)

„Astfel, umanismul liberal se transformă într-un fel de religie care nu tolerează niciun dezacord și chiar îl pedepsește. Această pretenție de universalitate a umanismului liberal este cea care nu poate fi tolerată de Biserică. Biserica Rusă nu face apel la un nou val al etatizării Bisericilor creștine. Nu avem deloc de gând să substituim proiectul universalist al umanismului liberal cu viziunea noastră creștină prin mijloace de stat. Din contra, Biserica noastră subliniază că statul nu poate pretinde nicio valoare absolută fiindcă e trecător. Doctrina socială stipulează că absolutizarea oricărei ideologii este o idolatrie. Creștinii ajung involuntar aici atunci când normele existente îi obligă să se supună unui sistem de valori care intră în contradicție cu credința lor. Dacă statul le cere creștinilor să recunoască valori sau să săvârșească acțiuni care contrazic poruncile lui Hristos,

Biserica are dreptul de a-și chema membrii la nesupunerea civică. Introducând această afirmație în Doctrina socială, Biserica noastră nu a adus nimic nou. Ea nu a făcut decât să traducă în limbajul modern vitejia realizată de mulțimile de martiri care, fără a incita la revolte, au suferit cu smerenie, dar și cu tărie, pentru credința lor.”

„În același timp, Biserica noastră a subliniat în Doctrina socială că principiul laicității este un element important al sistemului politic contemporan, întrucât garantează atât autonomia statului, cât și a organizațiilor religioase. Însă documentul insistă asupra modului în care acesta trebuie înțeles: „Principiul laicității unui stat nu trebuie interpretat ca o excludere radicală a religiei din toate sferile vieții oamenilor: acest principiu presupune pur și simplu separarea precisă a domeniilor de competență ale Bisericii și ale autorității, și non-ingerința lor reciprocă” (Doctrina socială III, 1). Biserica propune definirea unui sistem de colaborare cu statul, care ar presupune realizarea unor proiecte comune în următoarele domenii:

- acțiunea pentru pace în planurile internațional, interetnic și național, contribuția în vederea unei înțelegeri mai bune și o colaborare mai strânsă între oameni, popoare și țări;

- păstrarea eticii sociale;

- educația și formarea spirituală, culturală, etică și civică;

- binefacerea și caritatea, dezvoltarea de programe sociale comune;

- conservarea, restaurarea și dezvoltarea patrimoniului istoric și cultural, inclusiv păstrarea monumentelor;

- dialogul cu organele autorității de stat pentru chestiunile referitoare la Biserică și societate, inclusiv pentru elaborarea legilor, a actelor legislative și a deciziilor ce țin de acest domeniu;

- pastorală armatei și a poliției, formarea spirituală și etică a acestora;
- prevenirea infracțiunilor și pastorală deținuților;
- știința;
- sănătatea;
- cultura și arta;
- munca mediilor civile și ecleziastice;
- protecția mediului;
- activitatea economică pentru binele Bisericii, al societății și al statului;
- susținerea familiei, a maternității și a copiilor;
- prevenția cu privire la activitatea structurilor pseudoreligioase care prezintă o amenințare la adresa persoanei umane și a societății.”

Cu privire la aceste activități, Doctrina socială spune acestea (...): „Respectând alegerea gândirii necredincioșilor și dreptul lor de a influența procesele sociale, Biserica nu poate evalua pozitiv în același timp o organizație care ar recunoaște drept centru unic persoana umană atinsă de păcat. Din acest motiv, lăsând deschisă posibilitatea de a colabora cu necredincioșii, Biserica încearcă să afirme valorile creștine în procesul de luare a deciziilor sociale importante, atât pe plan național, cât și pe plan internațional.” (Doctrina socială, XVI, 4).

SALVGARDAREA IDENTITĂȚII NOASTRE

DOUĂ INSTITUȚII ELIBERATOARE: RELIGIA ȘI ARMATA

*„Suntem totuși înainte de toate un popor (...) de religie creștină.”
„Coloana vertebrală este armata (...) armata este polul principal. Dacă
acesta cedează, polișii secundari vor ceda la rândul lor: justiția, poliția,
administrația.”*

Charles de Gaulle

Gestell-ul

Identitatea Franței este amenințată de același Gestell conceptualizat de Heidegger, încadrarea omului de către utilitarism. În lumea normală, existența omului se situează între rădăcinile sale, idealurile sale, ceilalți oameni și divinitatea. În Gestell, Dumnezeu este înlocuit de ego, rădăcinile sunt neglijate în favoarea tehnicii, idealurile fac loc banului, iar oamenii ca persoane sunt înlocuiți de mase. Omul duce atunci o viață utilitară, neautentică și de pe o zi pe alta („Distracția” lui Pascal). Viața lui nu are sens și nu este o existență în sensul puternic al cuvântului, în care omul nu se mai simte „aruncat” în viață, ci trimis pentru a îndeplini o vocație. Clemenceau încă nu cunoștea această societate modernă a Gestell-ului când a declarat în fața Adunării Naționale: „Franța, ieri soldat al Domnului, astăzi soldat al omenirii, va fi de-a pururi soldatul idealului”, dar idealul s-a șters în fața banului, iar numărul soldaților nu încetează să scadă.

Cele trei funcții

Această analiză poate fi apropiată de teoria celor trei funcții a lui Georges Dumézil. De fapt, acesta arată că societățile indo-europene tradiționale au dezvoltat o structură tripartită în jurul următoarelor trei funcții ierarhizate: dubla funcție suverană, pe de o parte religioasă, pe de cealaltă parte politică, funcția războinică și funcția producției și a reproducerii.

Acest model tradițional pe care îl regăseam de pildă în Roma corespunde nevoilor selecționate de istorie. Societățile care respectau acest model reușeau mai bine și supraviețuiau. Ne putem imagina și alte modele, precum cel al unei societăți dominate în totalitate de funcția religioasă, așa cum este Tibetul. Ne putem imagina societăți dominate de funcția războinică, precum Sparta sau regimurile fasciste. În sfârșit, ne putem imagina o societate dominată de funcția comercială, de economie, cum e astăzi cazul în Occident. Sociologul german Werner Sombart a sistematizat opoziția dintre aceste tipuri sociale în cartea sa, *Händler und Helden* (Comercianți și eroi). O analiză în acești termeni se găsește în cartea editată de Club de l'Horloge, *Les racines du futur*. Pericolul unei societăți comerciale este de a fi utilitaristă, materialistă, fără idealuri, anomică. O astfel de societate este amenințată de pierderea coeziunii interne și nu prea poate rezista unor amenințări externe.

E frapant să constatăm că în timp ce trupele germane invadau URSS, Stalin nu a găsit în ultimă instanță decât religia și patriotismul pentru motivarea poporului. El știa că ideologia comunistă nu putea fi de ajuns. Motivația pentru a lupta nu este un lucru pur intelectual, ci necesită o dimensiune afectivă

conform teoriei celor trei creiere. Aceasta (McLean) arată că o personalitate echilibrată este legată de o alianță a intelectului și a creierului afectiv și moral pentru a disciplina creierul instinctiv sau reptilian. Ne putem pune întrebarea dacă nu e aceeași situație și în cazul unei societăți. O societate care eliberează instinctele primitive justificate de creierul intelectual nu este o sursă gravă de nevroze?

Mulți indici sociali, rate ale delincvenței, disocierea de familie, scăderea dramatică a natalității, egoismul maladiv, lipsa de curaj, mai ales civic, arată că societățile occidentale au aspecte patologice.

Pentru a reface echilibrul social, ne putem pune așadar întrebarea unei reevaluări a funcțiilor religioase și militare, ceea ce este tocmai tema noastră.

Religia: a-i da sens existenței

Religiile există de când sunt oamenii. Animalul nu are preocupări spirituale. Omul care își reprimă spiritualitatea, care nu trăiește decât din lucruri materiale, regresează către stadiul de animal. Iată de ce Nietzsche a scris (Așa grăit-a Zarathustra): „Omul e doar o funie, întinsă între bestie și Supraom — o funie peste un abis. O trecere primejdioasă dincolo, o primejdioasă parcurgere a drumului, primejdia de a privi-ndărăt, o primejdioasă-nfiorare și-o oprire primejdioasă. Ce e măreț în om e că-i o punte, nu un capăt. (...) Iubesc pe cei plini de-un imens dispreț, căci ei sunt purtătorii marelui respect, săgețile dorinței zburând spre țărnul celălalt.” Omul, pentru a se dezvolta sănătos, are nevoie de un ideal și diferă astfel de animal. Religia dă sens existenței, nu bunurile materiale.

Potrivit lui Hayek, religia este sprijinul instituțiilor unei societăți libere.

Laureatul Premiului Nobel pentru Economie, Friedrich von Hayek, agnostic declarat, a scris în *La Préention Fatale, les erreurs du socialisme* (*The Fatal Conceit*) că valorile morale necesare pentru o societate a libertății nu sunt nici instinctive, nici de origine rațională. Hayek constată că civilizația se bazează pe discipline care nu îi plac omului. Însă aceste discipline le-au permis popoarelor care le-au urmat să dăinuie. Cum au fost păstrate aceste tradiții culturale și morale „împotriva opoziției puternice a instinctelor și a asalturilor rațiunii, acestea din urmă fiind mai recente?” Ajungem din nou să evocăm religia. Dacă convingerile mistice sunt adevărate sau false, scrie Hayek, nu are importanță pentru subiectul nostru. Ceea ce observăm e că pierderea credinței atrage adesea pierderea moralei. Tradiția, selecționată de istorie, nu fiindcă era logică într-un mod abstract, ci pentru că dădea roade bune, a permis civilizarea noastră, dar și însăși supraviețuirea noastră, declară Hayek. „Legătura indiscutabilă în plan istoric dintre religie și valorile care ne-au format civilizația, cum ar fi familia și proprietatea” este indiscutabilă; religiile ostile familiei și proprietății nu au supraviețuit. Comunismul este una dintre ele. Hayek spune: „Am ezitat să scriu acest lucru , dar l-am făcut fiindcă sprijinul unui agnostic ca mine poate ajuta oamenii care au credință să apere valorile pe care le împărtășim. Mulți oameni, când vorbesc despre Dumnezeu, personifică tradiția morală care ne-a menținut civilizația în viață. (...) Este o chestiune de supraviețuire.”

Tocqueville apără religiile ca bază a societății americane

În cartea sa, *De la démocratie en Amérique*, el susține ideea că societatea americană nu funcționează decât deoarece e impregnată cu religia creștină. Samuel Huntington declară la rândul său că identitatea americană este inseparabilă de valorile dominante ale protestantismului. Nu este o chestiune de religie oficială (America nu are așa ceva), ci o chestiune de impregnare a mentalităților.

Europa cunoaște totuși o situație diferită de cea a Statelor Unite; în acestea din urmă, islamul este ultraminoritar, ceea ce nu e cazul în Europa.

Gilles Kepel și islamul radical

Pentru a înțelege islamismul radical, nu este nimic mai potrivit decât lectura textelor doctrinare ale liderilor islamiști. Traducerea în limba franceză a textelor scrise de patru dintre autorii majori ai islamismului jihadist este, din acest punct de vedere, extrem de salutară. O culegere a acestor texte a fost publicată recent de o echipă condusă de islamologul Gilles Kepel la Presses Universitaires de France (*Al Qaida dans le texte*, Proche Orient PUF, 440 pag., 24,50 euro). Cei patru autori reținuți sunt Osama bin Laden, Abdallah Azzam, Ayman al-Zawahiri și Abu Mussad al-Zarquawi.

Miliardarul saudit Osama bin Laden este cel mai cunoscut de occidentali, fiindcă este considerat responsabilul suprem al atentatelor din New York și Washington împotriva Turnurilor Gemene și a Pentagonului, prin lovirea acestor clădiri cu avioane comerciale. Parcursul său este complex și e mai degrabă un om de acțiune, tentat de operațiunile spectaculoase, decât un pur

ideolog. Linia sa actuală apare deosebit de limpede când creează la 23 februarie 1998 un efemer Front Islamic mondial pentru Jihadul împotriva evreilor și cruciaților. A semnat o declarație care poartă acest nume împreună cu mai mulți lideri islamiști din Pakistan și Egipt, printre care și Ayman al-Zawahiri, conducător al organizației egiptene Al-Jihad.

„Numai Allah fie preamărit. El a făcut ca lancea mea să-mi pună pâinea pe masă și mi-a făgăduit umilința și durerea celui ce nu mă va asculta.” Declarația le reproșează armatelor „cruciate” că au ocupat pământurile sfinte din Arabia Saudită, că au intrat în război cu poporul din Irak și că deserveșc statul evreu. Ea face din războiul sfânt o obligație individuală pentru orice bun musulman: „respingeți agresorul care corupe religia și viața. Nimic nu-i necesar afară de credință.” Declarația face apel la un fel de eroism religios: „preferați viața din lumea aceasta vieții viitoare? Ce este așadar bucuria efemeră din această viață față de viața viitoare, dacă nu un lucru atât de mărunț? Dacă nu vă avântați în luptă, Allah vă va pedepsi dureros; vă va înlocui cu un alt popor (...) Nu vă pierdeți curajul, nu vă necăjiți, fiindcă sunteți oameni superiori dacă sunteți credincioși.”

A doua scrisoare către musulmanii din Irak difuzată la 18 octombrie 2003 este un text de o mare claritate: „să știți că acest război (în Irak) este o nouă cruciadă împotriva lumii musulmane (...) oamenii care fac apel la o soluție pacifistă și democratică, în colaborare cu regimurile apostate sau cu invadatorii evrei și cruciați (...) au slăbit puterea musulmanilor sinceri și au adoptat ca referință patimile omenești, democrația, religia păgână, intrând în parlamente (...) fiindcă islamul e religia lui Allah și parlamentele sunt o religie păgână care săvârșește păcatul de a-și face alți zei în locul lui Allah (...) Jihadul trebuie să continue până când guvernul islamic va conduce după legea revelată.”

Pentru bin Laden, occidentalii vor ca oamenii să-l înlocuiască pe Allah prin democrație, așadar sunt profani. Prioritatea este de a înființa un guvern islamic prin războiul sfânt și de a alunga „cruciații” de pe pământurile islamului. Pentru el, agresorul și teroristul este occidentalul. Între această concepție și cea a adversarilor săi occidentali (sau musulmani moderați) nu prea există un limbaj comun!

Abdallah Azzam (1941-1989) a fost botezat „imamul Jihadului”. A fost un pionier al războiului din Afganistan împotriva rușilor și un scriitor cunoscut mai ales pentru lucrările sale *Rejoins la caravane* și *La défense des territoires musulmans*. Formarea sa a fost cea a Frăției Musulmane, și a urmat studii universitare la Damasc, în Siria, și la Cairo, în Egipt, unde a obținut un doctorat de drept musulman. A fost profesor la universitatea din Iordania și apoi la Djedda (Arabia Saudită). A scris mai bine de o sută de cărți și este considerat primul teoretician al Jihadului din lume. Pentru el, războiul sfânt este o obligație individuală pentru orice musulman; este „imperativul ocultat” de musulmanii moderați care în viziunea lui sunt trădători. A lăudat martirul, punct culminant al Jihadului. În *La défense des territoires musulmans*, a reafirmat ideea unei teritorialități a islamului. Acesta nu este o simplă religie individuală, ci teritoriile devenite musulmane trebuie să rămână astfel. Acest lucru are consecințe politice considerabile, mai ales pentru țările cu imigranți musulmani pe teritoriu. Pentru Azzam, Allah apără adevărul împotriva neadevărului, or acest lucru nu se poate realiza fără forță. Binele se bazează pe apărarea Binelui, de unde și formula: „Ce este slăbiciunea? Iubirea voastră față de lume și ura voastră față de luptă!” Există Jihadul defensiv, obligație individuală a oricărui musulman pe o bază teritorială, și Jihadul ofensiv, obligație colectivă dacă necredincioșii sunt agresivi.

Pentru Azzam, „în islam, lupta este legitimă pentru a răspândi cuvântul lui Allah, pentru a salva omenirea de la necredință, pentru a o ajuta să iasă din singurele tenebre ale acestei lumi la lumina lumii acesteia și a lumii de dincolo. (...) Funcția Jihadului este de a dărâma barierele care împiedică răspândirea acestei religii.”

În articolul său, „La Base solide”, apărut în revista Al Jihad din aprilie 1988, el dezvoltă noțiunea de avangardă.

Din aceste idei extrage câteva „puncte de studiu” pentru avangarda credincioșilor:

- trebuie să crească în mijlocul probelor și al calamităților;
- educatorii săi trebuie să împartă sudoarea și sângele pe parcursul acestui drum dureros;
- această avangardă trebuie să se ridice deasupra vanităților acestei lumi, să se distingă prin ascetism și frugalitate;
- trebuie să mai fie convinsă de doctrina sa plină de speranță în victoria sa.

În concluzie, scrie Azzam: „astăzi, America încearcă să culeagă roadele acestui minunat Jihad (în Afganistan) și să ne împiedice să legiferăm potrivit cărții lui Allah. Baza solidă înfruntă presiuni internaționale, însă refuză să lase capul în jos în fața furtunii (...). Cât despre fiii lumii musulmane, baza lor solidă trebuie susținută cu fermitate cu ajutorul banilor și în persoană; în sfârșit, Jihadul trebuie urmat oricât de lung ar fi drumul până la ultima persoană sau până când vom vedea Statul Islamic.”

Cu toate acestea, avem sentimentul că ideologul cel mai coerent și mai complet ar fi Ayman al-Zawahiri. Acesta s-a născut la Cairo într-o familie de universitari străluciți în 1951. O dată importantă în viața sa este condamnarea la moarte a gânditorului

islamist Sayid Qotb în 1966. Acesta s-a radicalizat în urma unei călătorii de studii în America, pe parcursul căreia a fost șocat să descopere „decadența morală” în care trăia Occidentul la vremea aceea, în opinia lui. După ce a fost consilierul lui Nasser, ca membru al Frăției Musulmane a fost arestat și torturat. A scris atunci în închisoare *Signes de piste*, în care expune faptul că omenirea este împărțită în două tabere: cea a islamului și cea a jâhilîya, perioadă de ignoranță care precedă islamul. Aceasta din urmă, în opinia sa, a preluat puterea chiar și la musulmani. Trebuie așadar să i dăm puterea lui Allah dându-i jos pe conducătorii profani aflați la guvernare pentru a instala în locul lor regimuri islamiste conduse de legea divină. Qotb l-a inspirat pe Ayman al Zawahiri cu atât mai mult cu cât acesta din urmă a fost la rândul său închis și torturat în Egipt. Își povestește experiența în *Le Livre Noir: La torture des musulmans sous la présidence d’Hosni Moubarak*. El distinge așadar între musulmanii de fațadă care nu cred cu adevărat și musulmanii care cred în religia lor! Cu privire la încarcerarea sa, el scrie: „unde sunt drepturile omului? Unde e dreptatea? Nu vom uita niciodată!” Ulterior devine cel mai apropiat colaborator al lui bin Laden.

În 1990, scrie *La Moisson amère*, o istorie de 60 de ani a mișcării Frăția Musulmană. Acolo își acuză conducătorii că au încălcat principiile fundamentale ale islamului renunțând la „Jihadul împotriva tiranului” și acceptând să participe la jocul democratic, recunoscând astfel implicit legitimitatea puterii existente, pe de o parte, și suveranitatea poporului, pe de altă parte. Or, pentru Zawahiri, precum și pentru Qotb, puterea nu trebuie să-i revină decât lui Allah și nu poate decurge decât din stricta aplicare a legii islamice. În 2001, apare drept creierul operațiunii care duce la deturnarea a patru avioane de linie, două dintre care izbesc turnurile World Trade Center la New York.

În luna februarie 2004, mai ales, atacă legea franceză care interzice purtarea însemnelor religioase ostentative la școlile publice (printre care și vâlul islamic), care „constituie un exemplu al relei-voințe a Cruciaților” și demonstrează că Franța, deși se opune războiului din Irak, rămâne profund ostilă islamului și musulmanilor. Principalele sale lucrări sunt *Cavaliers sous l'étendard du Prophète* și *L'Allégeance et la Rupture*.

În opinia sa, „democrația e o religie nouă, deoarece dacă în islam legiuirea vine de la Allah (Preamărit fie El!), această capacitate vine de la popor în democrație. Este vorba de o nouă religie care se bazează pe deificarea poporului și care îi conferă dreptul lui Allah (...) „Judecata nu este decât la Allah” (Coranul 12:40).”

Al-Zawahari conchide: „Potrivit uneia dintre definițiile sale, religia este un sistem al vieții oamenilor, fie el adevărat sau fals, fiindcă Allah a zis: „Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea!” (Coranul 109:6).” A denumit așadar religie impietatea necredincioșilor. „Drept urmare, aceste ființe umane care legiferează în democrație sunt idoli, asociați lui Allah, adorați în locul lui Allah, ei sunt dumnezeii amintiți de Allah (Preamărit fie El!): „să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah” (Coranul 3:64). Există vreo impietate mai mare?”

Pentru această doctrină, democrația este așadar o religie care pune omul ca legislator în locul lui Allah. „Când oamenii preamăresc oamenii, când una dintre făpturi pretinde că are dreptul de a fi ascultată ca atare, precum și dreptul de a legifera, de a stabili valori și reguli ca atare; toate acestea înseamnă a pretinde divinitatea. (...) Este opoziția dintre musulmani și cei care se iau unii pe alții drept dumnezei în locul lui Allah.”

Consecința: un musulman care acceptă democrația nu e un musulman adevărat, orice ar spune! O altă consecință: democrațiile, la fel ca dictaturile, sunt regimuri profane, fiindcă în amândouă cazurile, omul își asumă rolul de legiuitor în locul lui Dumnezeu.

Nu trebuie așadar să vrei să fii ales în parlament dacă ești un bun musulman: „Iată ce este democrația, și necredința sa, fratele meu, iar membrii parlamentului, fratele meu, sunt dumnezeii care vor să-i ia locul lui Allah; cei care îi aleg și fac din ei niște dumnezei în locul lui Allah îi transformă în tirani preamăriți în locul lui Allah (...) Astfel vei înțelege, scumpul meu frate, că e imposibil pentru oricine refuză democrația idolatră să intre în acest parlament (...) Dacă tu consideri, scumpul meu frate, că dreptul pozitiv e profan, așa cum trebuie, să știi că democrația e și mai profană, întrucât capacitatea de a legifera stă în dreptul pozitiv în mâinile unei elite a specialiștilor în drept, în timp ce în democrație, capacitatea de a legifera stă în întregime în mâinile poporului.”

Trebuie să se creeze un Stat Islamic și „de acolo, să se ducă lupta pentru refacerea califatului condus după preceptele Profetului.” „Dacă obiectivul nostru este schimbarea totală și dacă drumul nostru este, așa cum ne învață Coranul și Istoria noastră, o lungă cale a Jihadului și a sacrificiilor, nu trebuie să ne pierdem nădejdea (...) și nici să lăsăm armele, oricare ne-ar fi pierderile și sacrificiile, fiindcă trebuie să ne amintim că statele nu se prăbușesc subit, ci în urma unei lupte acerbe.”

Trebuie, așadar, „să avem grijă să provocăm cât mai multe pagube dușmanului, să ucidem cât mai mulți oameni, fiindcă aceasta este singura limbă pe care o înțelege Occidentul (...) să ne concentrăm asupra operațiunilor-martir, care sunt cele

mai capabile să producă pierderi dușmanului și cele mai puțin costisitoare în ceea ce privește mujahedinii (...) să atingem punctele sensibile ale dușmanului pentru a-l descuraja să mai facă uz de vreo opresiune (...) să ne întrebăm: ce vitejii le vom putea relata noilor generații?”

Zawahiri conchide: „Eliberarea umma, atacarea dușmanilor islamului și înfăptuirea Jihadului împotriva lor necesită o putere islamică pe un teritoriu musulman”. Scopul este „refacerea califatului și alungarea invadatorilor de pe pământurile islamului”!

În *L'Allégeance et la Rupture*, Zawahiri îi condamnă pe cei care consideră că pot să deservească din punct de vedere profesional un regim non-islamist și să fie buni musulmani în același timp. Loialitatea față de evrei și de creștini este inadmisibilă: „acest fenomen al guvernanților țărilor musulmane care ridiculizează legea revelată își are rădăcinile în epocile trecute ale istoriei contemporane. Dușmanii islamului, mai ales americanii, evreii, francezii și englezii printr-o serie de comploturi (...) de corupție și înrolare, i-au putut încredința acestui grup destinul musulmanilor. Aici nu este locul unde să scriem această poveste, însă facem aluzie la faptul că puterile ostile islamului au putut, după al Doilea Război Mondial, să cuprindă și să așeze aceste guverne în centrul ordinii mondiale reprezentate de alianții învingătoare ai războiului, care au constituit nucleul Organizației Națiunilor Unite. În câteva cuvinte, ONU este din punct de vedere musulman o instituție internațională profană din care nu trebuie să faci parte, în arbitrajul căreia nu trebuie să ai încredere fiindcă se bazează pe respingerea legii revelate și pe docilitatea față de voința celor mai mari cinci criminali ai lumii, care domină conducerea ONU sub numele de Consiliul de Securitate.”

Vom încheia cu textele (Lettre à Ben Laden et à Zawahiri) lui Abu Moussab Al-Zarqawi, iordanian care conduce Al-Qaida în Irak. Este un om de acțiune mai degrabă decât un intelectual. Și-a ales ca nume de război Abu Moussab în semn de admirație față de Moussab ibn Oumayr, unul dintre camarazii profetului, martirizat în urma bătăliei de la Uhud din anul 625. El scrie: „Suntem hotărâți să dăm apă la moară presei pentru a dezvălui adevăruri, a stârni vocații și a aduna dorințe. Atunci, în acest război sfânt, sabia și pana se vor completa reciproc.”

Pentru el, martirul este fundamental. Pentru el, religia trece înaintea tuturor lucrurilor: „Religia lui Allah este mai valoroasă decât persoanele și sufletele. De când se strânge majoritatea de partea dreptului? Trebuie așadar să ne sacrificăm pentru această religie și nu contează sângele vărsat! Celui ce a fost bun îi vom grăbi sosirea în paradis; de cel ce nu a fost vom scăpa. Prin Allah, religia lui Allah este mai valoroasă decât orice, ea trece înaintea persoanelor, a bunurilor și a copiilor (...) nu trăiești, nu te aperi, nu-ți păstrezi onoarea decât prin sacrificiul făcut acestei religii.”

Sinteză: Doctrina expusă în aceste texte este de natură politico-religioasă, iar separarea dintre politic și religios nu are niciun sens pentru acești autori, ceea ce occidentalilor le e greu să înțeleagă. Ea cuprinde cinci principii pe care trebuie să le înțelegem:

- Suveranitatea lui Allah nu se împarte. Așadar, democrația care afirmă suveranitatea poporului este considerată necredincioasă. Creștinismul irită conducătorii islamului jihadist mai puțin decât democrația laică, întrucât creștinul recunoaște că există valori superioare legii majorității, precum „să nu ucizi”. Faptul de a afirma că nu există autoritate superioară poporului, exprimată printr-o majoritate a aleșilor, este inadmisibilă pentru islamistul convins.

- Religia nu o duce bine decât dacă e teritorializată. Acesta nu este deloc un adevăr interior conștiinței credinciosului. Acesta nu poate rămâne credincios decât dacă se scaldă într-o atmosferă socială musulmană. Noțiunea de „pământ al islamului” este așadar esențială. Occidentalii nu înțeleg acest lucru și subestimează așadar ostilitatea produsă de prezența armatelor occidentale în țările musulmane și nu își închipuie că prezența musulmanilor pe pământurile din Occident ar putea atrage după sine revendicări teritoriale într-o zi!

- Islamismul este elitist în măsura în care crede în noțiunea unei avangarde religioase și militare care prezintă exemplul (baza solidă). Exemplul trebuie dat de faptele de vitejie, iar mass-media va fi instrumentalizată în acest scop. Mass-media joacă acest rol, după cum am văzut mai ales în cazul atentatelor aeriene împotriva World Trade Center la New York.

- Nu trebuie să se accepte loialitatea față de cei ce nu sunt musulmani sau față de cei ce sunt musulmani ipocriți. Astfel, se declară război împotriva regimurilor din Orientul Apropiat, care sunt acuzate că ar fi făcut compromisuri cu dușmanul occidental.

- Nu trebuie să ne mulțumim cu războiul în țările musulmane, ci să-l exportăm în Europa și America. Țările cele mai amintite ca dușmani sunt Statele Unite, Marea Britanie, Israel, dar și Franța. Franței i se reproșează legea privind însemnele religioase, dar și alianța militară cu regimul algerian actual. Francezii care se cred la adăpost datorită unei politici așa-zis pro-arabe își fac iluzii.

Ceea ce trebuie să înțelegem în fenomenul islamist este dimensiunea sa religioasă, faptul că politica și religia nu pot fi separate. În consecință, statul nu poate considera acest fenomen ca fiind unul religios în sens clasic: religia și politica sunt fuzionate. Laicismul nu este în măsură să atenueze confruntarea, întrucât

pentru islamiști democrația este cu adevărat o religie, cu un tip de viață specific care nu respectă legea revelată.

Dimensiunea teritorială este la fel de esențială și trebuie luată în considerare. Pacea presupune o împărțire teritorială între țările islamului și țările de alte religii; trebuie să conștientizăm acest lucru pentru a limita conflictele pe cât posibil. În sfârșit, mass-media este esențială. Democrația este departe de a fi un argument în favoarea societății noastre, în opinia islamiștilor. Ea este una dintre trăsăturile Occidentului care li se pare cea mai ostilă religiei lor.

În opinia noastră, prezența islamismului pe scena mondială nu va fi eliminată doar prin măsuri polițieneste sau militare. O religie nu este combătută cu forță brută, așa cum am văzut când Imperiul Roman păgân a dorit înăbușirea creștinismului. Islamiștii își trag forțele din înrădăcinarea populară, iar poporul islamului va furniza luptători atâta timp cât va avea sentimentul că se luptă împotriva necredincioșilor care le fac reproșuri pe propriul lor teritoriu. În fața unei astfel de forțe, nu e sigur că Occidentul va putea să se apere pe termen lung renegându-și originile religioase. Ea poate coexista cu un islam moderat, însă problema e că acesta e mai puțin dinamic decât islamul radical, deoarece acesta din urmă este mai exigent în plan etic. Am văzut dimensiunea etică a islamiștilor și apelul lor la eroism. Ei sunt convinși de lașitatea și de materialismul occidentalilor. Aici există un mare pericol dacă occidentalii se dovedesc a fi inferiori din punct de vedere moral și incapabili să facă sacrificii pentru a se apăra.

Iată de ce răspunsul la islamismul radical trebuie fără îndoială găsit nu atât în laicism, cât în creștinătate, dar într-o creștinătate mândră de ea însăși și capabilă să se lupte pentru dreptul său! Nu se moare pentru laicitate, ci pentru patrie sau pentru credință!

După cum a scris un rar președinte al Republicii care a acceptat să discute cu privire la acest subiect: „credița dă culori existenței, un relief noțiunilor de drept și de datorie, o profunzime în fața unei vieți cotidiene uneori terne și fără perspective. Nu putem educa oamenii sprijinindu ne numai pe valori temporale, materiale, chiar „republicane””

Jules Monnerot, autorul cărții *Sociologie du communisme*, a considerat că islamul radical ar reprezenta o provocare pentru civilizația noastră similară celei a comunismului ca religie seculară.

În fața acestei provocări, ce e de făcut? Mi s-a întâmplat în plan profesional să discut cu colegi care luptă împotriva terorismului. Eu spuneam: dispozitivele noastre polițienești și judiciare sunt bune. Însă pe termen lung, cum să luptăm împotriva convertirilor care dau naștere unor noi teroriști? Răspunsul colegilor: le vom vorbi tinerilor despre valorile laicității și ale Republicii. Eu răspundeam: sunteți gata să muriți pentru valorile laicității? Sunteți poate gata să muriți pentru Franța sau pentru credința voastră, dar pentru laicitate? Comunistul Stalin, care, în plin război mondial, și-a încetat politica de persecuție religioasă și a chemat rușii să lupte pentru patrie și pentru credință, nu a avut această naivitate!

Exemplul rusesc

Societatea rusească a cunoscut o perioadă de anomie (lipsa normelor) în clipa prăbușirii URSS. Morala socialistă nu mai era recunoscută. Rușii au vrut să împrumute ceea ce li se părea bun în Occident (tehnica, economia, dreptul), însă nu au vrut să importe și viciile (delincvența, materialismul, egoismul fără limite). Liderii s-au întors către Biserica Ortodoxă, păstrătoare

a tradițiilor milenare ale culturii ruse, pentru a căuta o a treia cale. Occidentului îi e greu să înțeleagă acest demers, fiindcă raționează în mod binar: dacă nu copiezi Occidentul, înseamnă că ai rămas comunist!

Rusia are patru religii tradiționale: ortodoxia, islamul, iudaismul și budismul. Statul este laic și cooperează cu fiecare dintre ele, însă importanța lor demografică este diversă: 85% din populație este ortodoxă. Musulmanii sunt circa 15 milioane din 143 milioane de locuitori. Religiile iudaică și budistă reprezintă mai puțin de 2 milioane de locuitori fiecare. Ortodoxia are așadar de fapt o importanță foarte mare.

Patriarhul Moscovei și al Întregii Rusii, Kiril I, a declarat în cartea sa, *L'Evangile et la liberté*, că laicitatea statului nu exclude o prezență religioasă în sfera civilă (noțiunea de laicitate pozitivă la președintele Sarkozy): „Astăzi, căutarea unei noi forme de prezență a religiei în sfera publică este împiedicată nu de dușmanul de odinioară, ateismul de stat, ci de liberalismul umanist militant, susținut adesea de structuri naționale și internaționale. Din păcate, principalele sale porunci sunt drepturile omului interpretate în manieră unilaterală.” Patriarhul aprobă drepturile omului ca libertăți fundamentale, însă nu poate tolera faptul că acestea ajung să elimine morala sau să excludă orice persoană care nu este corectă din punct de vedere politic. El amintește exemplul italianului Rocco Buttiglione, care a avut ghinionul de a spune cu titlu personal, însă în public, că în opinia sa homosexualitatea e un păcat, așa că a fost eliminat din Comisia Europeană. Patriarhul conchide: „Astfel, umanismul liberal se transformă într-un fel de religie care nu tolerează niciun dezacord, ba chiar îl pedepsește.”

Patriarhul precizează că Biserica își poate ridica vocea împotriva unor fenomene periculoase precum avortul, drogurile,

alcoolismul, clonarea, propaganda homosexualității și a libertinajului sexual. El consideră că aceste probleme pot duce cu timpul la distrugerea persoanei și a societății. Acestea fiind spuse, Biserica nu trebuie să se implice în mișcările politice.

Biserica preia ștafeta statului în ceea ce privește apărarea identității naționale, însă statul cooperează cu Biserica, de exemplu construind biserici în cazărmi sau aeroporturi.

Cu toate acestea, „patriotismul” Bisericii Ortodoxe Ruse nu este monopolul ortodoxiei. Într-o carte de interviuri intitulată Iezuitul, cardinalul Bergoglio, devenit Papa Francisc, spune: „Îmi place să vorbesc despre patrie, nu despre țară sau națiune. Țara este în ultimă instanță un fapt geografic, iar națiunea este un fapt juridic, instituțional. În schimb, patria este cea care dă identitatea. Despre o persoană care iubește locul în care trăiește nu spunem că e țăristă sau naționalistă, ci patriotă. Patria vine de la Pater (Tată); după cum am spus, ea este cea care primește tradiția părinților, o urmează, o face să progreseze. Patria este o moștenire de la părinți din prezent care trebuie perpetuată. Iată de ce greșesc aceia care vorbesc despre o patrie desprinsă de moștenirea ei, precum și cei ce vor să o reducă la moștenirea ei fără a-i permite să crească.”

Starea actuală a Bisericii Catolice în Franța

În Franța, situația Bisericii Catolice e îngrijorătoare. Cifrele sunt în scădere din anul 1920.

Există 14.000 de preoți, cu o vârstă medie de 75 de ani. Hirotonisirile preoților tineri au ajuns de la 1500 pe an în 1950 la 100 în prezent. O puternică scădere a caracterizat anii de după mai 1968 (600 hirotonisiri în 1968) și numărul preoților a scăzut de la 25.203 la 14.112 între anii 1990 și 2010 (-44%).

Procentajul populației care se declară catolică a scăzut de la 87% în 1972 la 62% în 2009 și este de numai 40% în cazul categoriei de vârstă 18-24 ani. Numărul practicanților a scăzut de la 20% în 1972 la 4% în 2009.

Procentajul celor care se declară musulmani este de 6% (4 milioane de persoane), însă de 14% la categoria de vârstă 18-24 ani.

Protestanții sunt 1.200.000, iar ortodocșii 300.000, față de 600.000 de evrei.

Procentajul tinerilor care cred în Dumnezeu a scăzut de la 81% în 1981 la 46% în 1997. Religia, la fel ca limba, se atrofiază când este alungată din spațiul public. Fenomenul nu este pur francez și afectează toată Europa Occidentală, în timp ce fervoarea este foarte puternică în Rusia, Ucraina, în Balcani și, în cazul țărilor catolice, în Polonia, Slovacia și Lituania, chiar și Croația. Există o falie Est/Vest în Europa, iar evoluția divergentă pare să se accentueze cu timpul. Cu toate acestea, concurența tot mai mare a islamului este prezentă mai ales în Europa de Vest.

Statul însuși nu poate redresa această situație, însă poate ajuta la reintroducerea Bisericii în dezbateră publică în loc să o excludă și să se priveze de binefacerile ei. Președintele Sarkozy a spus că o asistentă socială nu va înlocui niciodată un preot în suburbii. Este nevoie de amândoi, iar statul ar putea facilita rolul social al preoților, care s-ar putea asocia acțiunii puterilor publice.

Dacă Bisericile sunt egale în drept într-un stat laic, nu este interzis să recunoaștem rolul pe care Biserica Catolică și creștinismul în mod mai general l-au jucat în formarea identității franceze. În acest scop, creștinismul ar putea face obiectul unui minimum de învățatură în școli, cu titlul nu de credință personală, ci de moștenire culturală.

La 16 iunie 2013, Papa Francisc, ca ecou la declarațiile patriarhului rus, a declarat în fața a 45 parlamentari francezi primiți în vizită privată: „Laicitatea nu înseamnă excluderea religiilor din câmpul social și a dezbaterilor care o animă.” Din fericire, această idee a laicității pozitive este pe cale să se impună.

Să examinăm acum prezența militară în națiune, nu doar rolul de apărare al armatei, ci rolul său în educația tinerilor și contribuția sa la dezbaterile publice.

Armata: a-ți da viața

Armata nu este o meserie ca oricare alta. Este o vocație care te cheamă să-ți dai viața pentru a-ți apăra familia și națiunea. Armata se apropie astfel de cler, prin valorile sale de abnegație și sacrificiu personal. Au existat cazuri de dublă vocație, cum a fost amiralul Georges Thierry d'Argenlieu, comandantul Marinei Franței libere, primul însoțitor al generalului de Gaulle în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Amiralul era și călugăr, părintele Louis de la Trinité. El avea o imagine aristocratică a omului și spunea despre comandament: „trebuie să-ți iubești mult oamenii pentru a le putea cere totul și a obține totul de la ei.”

Valorile militare: Werner Sombart

În cartea sa, *Händler und Helden* (Comercianți și eroi), Sombart explică faptul că un comerciant vrea să acapareze, în timp ce eroul vrea să ofere, că amândouă tipurile coexistă în orice societate, dar că rolul dominant este dat unuia sau altuia. Pentru el, războiul din 1914-1918 a fost un război între modul de viață englez (mercantil) și modul de viață german (eroic), iar Franța se situa între cele două în funcție de epoci.

Cartea lui Sombart corespunde unei anumite epoci, deși conține câteva elemente de varietate. În realitate, orice regim este mercantil și militar în același timp, însă proporțiile variază.

Ceea ce este decisiv este spiritul dominant. Dacă vom consulta pe Wikipedia articolul intitulat „Apărarea națională”, avem o descriere a administrării acesteia, apoi câteva cuvinte despre misiunile sale. Acest lucru este revelator cu privire la spiritul juridic dominant care e focalizat asupra cauzei formale a lucrurilor. Dacă vom consulta articolul despre armată, e mai rău; nu se face aproape nicio mențiune referitoare la serviciile aduse națiunii de către armată, ci se insistă asupra faptului că armata servește drept instrument al dictaturilor. Că armata a permis distrugerea dictaturilor nu le-a venit în minte redactorilor anonimi, reflexii ale gândirii ambiante.

Trebuie așadar să punem punctul pe i și să amintim ce este etica militară și utilitatea strălucirii sale pentru a întări legătura socială. Potrivit generalului Bonnemaizon, autorul cărții *Toi*, ce futur officier, sabia este simbolul ofițerului prin cele două caracteristici ale sale, rectitudinea și forța. Mareșalul Lyautey, citat în această carte, spune un lucru foarte actual: „Învățați că pe ruinele ierarhiilor dispărute nu va înceta să existe necesitatea socială a disciplinei, a respectului și a abnegației, iar armata va fi întotdeauna cea mai bună, dacă nu singura școală în care se vor învăța aceste virtuți.” Lyautey ținea mult la această idee a școlii ce educă Națiunea. El mai declară: „Ofițerilor de mâine spuneți-le că dacă și-au stabilit idealul într-o carieră de războaie și aventuri, nu la noi trebuie să o urmeze, fiindcă nu o vor găsi; scoateți-le această iluzie din minte înaintea unor decepții tardive. Însă oferiți-le această concepție fecundă a rolului modern al ofițerului devenit învățător al întregii națiuni.”

Unele țări au păstrat uniforma elevilor: Anglia și Japonia, de pildă, iar Rusia este pe cale să o reintroducă. Potrivit generalului Bonnemaïson, armata te învață simțul autorității (opus demagogiei), cel al responsabilității, datoria de a fi exemplar și datoria solicitudinii față de subordonați. În opinia sa, oamenii au patru nevoi majore, bunăstarea, siguranța, dreptatea și identitatea. Occidentul actual asigură mai mult sau mai puțin prima nevoie și mai puțin mai degrabă decât mai mult pe a doua. Este însă deficient în ceea ce privește dreptatea și identitatea. La începutul cărții sale, generalul Bonnemaïson spune că nu va vorbi despre tehnică și organizație (cauzele materiale și formale la Aristotel). Acest lucru se învață pe teren. El va vorbi așadar despre forța morală, întrucât curajul este prima virtute a războinicului, și după cum spunea Malraux: „curajul este precum o pușcă, se întreține”. Și se întreține prin practică, nu doar prin teorie livrescă.

Armata face oamenii mai buni fiindcă este exigentă. La fel ca în medicină, sancțiunea incompetenței în război este moartea, așadar e serioasă. În schimb, Lyautey evocă vechea prevenție a oamenilor care gândesc împotriva oamenilor care luptă. Aceștia sunt bănuți că ar fi mercenari. Iată de ce sloganul „onoare și patrie” nu disociază aceste două valori. Onoarea, care e de origine războinică, este virtutea oricărei aristocrații. Este sarcina acestei aristocrații să-și răspândească valorile în corpul social. Poate nenorocul Americii, spre deosebire de țările europene, este faptul că nu a avut niciodată o aristocrație veritabilă.

Opinia noastră este că valorile militare trebuie să irige întreaga țesătură socială, și mai cu seamă ceea ce am convenit să numim „clasa politică”.

Este frapant să vedem că în monarhii, prințul moștenitor, chemat să devină rege, învață întotdeauna meseria armelor. Acest

lucru le lipsește adesea politicienilor dintr-o democrație decadentă. Generalul Bonnemaison face remarcă următoare, poate cea mai importantă din cartea sa: „meseria de ofițer este fără îndoială singura din funcția publică în care trebuie să treci prin toate eșaloanele, de la executarea unei simple misiuni până la gândirea strategică și la consilierea celor mai înalte autorități politice ale noastre. De asemenea, e singura în care se cere în același timp un mare curaj fizic și un curaj intelectual și moral absolut.” Portretul omului de caracter din *Le fil de l'épée* a Generalului de Gaulle nu este departe. Curajul este fără îndoială virtutea care lipsește cel mai mult astăzi, în timp ce inteligența este destul de răspândită.

O societate fără cler și fără militari duce lipsă de exemple morale. Ea alunecă în ușurința înspre care o împinge vulgaritatea mass-media. Trebuie să reevaluăm funcția militară în societatea noastră. La fel cum trebuie să ne relegitimăm creierul afectiv, sursă a simțului moral, în fața atacurilor conjugate ale instinctelor haotice și ale rațiunii utilitariste. O societate care face loc reptilei și calculatorului din noi (instinct și inteligență) fără a-i face loc inimii este o societate fără viitor, care se întoarce treptat la barbarie.

Istoria confirmă toate aceste lucruri.

Exemplele istorice: Stauffenberg, Denikin, Franco, de Gaulle, Napoleon, Eisenhower

Militarii au dat numeroase exemple de luciditate politică și de devotament patriotic.

Rezistența împotriva statului totalitar nu a venit de la comercianți, ci mai degrabă de la Biserică (vezi cazul Poloniei) sau de la armată (vezi rolul ofițerilor Wehrmacht cu eroul Stauffenberg care a încercat să-l asasineze pe Hitler). În Rusia, rezistența antibolșevică a venit de la militari care au format

Armata Albă, precum generalul Denikin, a cărui cenușă a fost repatriată la Moscova.

Franco nu are o reputație bună din pricina regimului său autoritar, dar a împiedicat formarea unei Spanii comuniste care să aibă legături cu Stalin și s-a opus proiectelor lui Hitler care prevedeau ca armatele sale să traverseze Spania. Astfel le-a făcut un mare serviciu aliaților.

Napoleon a făcut multe războaie, dar a recreat Franța după Revoluție, a încercat să creeze o nouă aristocrație și a pus bazele dreptului francez modern cu ajutorul Codului Civil.

Un general, Charles de Gaulle, a fost cel care a condus rezistența împotriva nazismului și care i-a permis Franței să se numere printre învingătorii din 1945. A fost un președinte model, mai ales dacă ne uităm la bilanțul succesurilor sale.

Eisenhower, care a planificat debarcarea din Normandia, a fost președintele Statelor Unite între 1953 și 1961. El a făcut pace în Coreea și a denunțat „complexul militar-industrial” american. Este al patrulea președinte care a fost militar.

Nobilimea de robă și nobilimea de spadă

În Vechiul Regim, exista nobilimea de robă (juriștii) și nobilimea de spadă. La ora actuală, ENA a recreat un fel de nobilime de robă în Franța. Înalții funcționari civili domină viața politică franceză, în timp ce armata e absentă. Viziunea juridică asociată cu o lipsă de cunoștințe istorice și de cultură generală face această castă să practice o politică pe termen scurt, ignorând oamenii, responsabilă în parte de dezastrul actual al situației franceze, în special în plan economic și în planul valorilor civilizației. Monopolul nobilimii de robă asupra puterii statului este o eroare majoră a sistemului nostru de recrutare a oamenilor politici.

Locul armatei în societatea elvețiană

Nu există nicio societate mai democratică decât societatea elvețiană. Or, aceasta este una dintre societățile cele mai „militarizate” din Europa. Toată populația de sex masculin este invitată să-și satisfacă serviciul militar, pentru perioade cuprinse între 18 și 45 de ani. Armata este facultativă pentru femei. O casă de stat compensează salariile din perioadele militare, respectiv un miliard de franci elvețieni (bugetul apărării este de 4,5 miliarde, însă cu acest gen de cheltuieli indirecte ajungem la 7 miliarde, respectiv 1,55% din PIB (2% în Franța)). Experții noștri care pretind că un astfel de sistem ar falimenta Franța nu au dreptate în această privință.

Însă dincolo de serviciul militar, Elveția vrea să formeze cetățeni patrioți care au spiritul comunității, necesar pentru coeziunea socială. La școală se învață istoria, geografia și educația civică, deoarece școala elvețiană are trei misiuni: instruirea, educarea și „socializarea”. Țara își dorește cetățeni învățați, dar și înrădăcinați, spun documentele oficiale.

Iată de ce s-au creat „consilii ale copiilor” în care aceștia învață să fie președinte de ședință, secretar, și în care învață să nu-i întrerupă pe ceilalți când au cuvântul: scopul profesorului este de a „liniști” clasa, însă în timpul unor dezbateri active în care toți depun eforturi. Copiii învață împreună să facă ordine în dezordine. Manualele insistă asupra „prețului libertății”, respectiv faptul că există și obligații, nu doar drepturi! Căutarea consensului este elogiată.

Țara este multilingvă (germană, franceză, italiană, română) și multiconfesională (catolici: 42%, protestanți: 35%, atei: 11%).

La Zürich există un muzeu național elvețian în care copiii pot veni să vadă istoria patriei; recent, cantonul a trebuit să crească

pentru a permite aceste vizite, iar un referendum a sancționat această creștere puternică a cheltuielilor: elvețienii sunt gata să plătească pentru asta, deoarece consensul social în patriotism este considerat o bogăție necontabilizabilă, dar foarte reală!

Elvețienii estimează că această educație civică prelungită de serviciul militar le permite tuturor păturilor sociale să se cunoască și să consolideze coeziunea socială, nu numai pe cea națională.

Franța nu vrea însă să învețe nimic de la „micul” său vecin!

Armata în societatea rusă

Rusia, precum Elveția, este o țară federală multietnică și a trebuit să aibă întotdeauna grijă să-și păstreze unitatea Națiunii datorită instituțiilor.

Armata a jucat întotdeauna un rol important în Rusia încă din vremea țărilor. Apoi, Uniunea Sovietică a continuat tradiția, consolidată de victoria „Marelui Război pentru Apărarea Patriei” împotriva lui Hitler. Apoi, armata a cunoscut o oarecare prăbușire în momentul destrămării URSS-ului și în perioada președintelui Elțin. Astăzi își recapătă forța, forță materială și financiară, desigur, dar și forța spirituală în cadrul Națiunii.

Serviciul militar rus, redus la 18 luni în 1980, a fost crescut la 2 ani în 1995. S-au reînființat posturile ofițerilor educatori care vor trebui să predea patriotismul și morala cadeților, alături de capelanii armatei. Au fost construite biserici în cazărmi și sunt prevăzute biserici mobile pentru trupele aflate pe teren. A fost reintrodusă intonarea imnului rusesc în fiecare dimineață.

În toamna anului 2013, se va relua educația militară și sportivă sub denumirea de „GTO” (în rusă: gata pentru muncă și apărare). Potrivit președintelui Vladimir Putin, „întoarcerea la

acest sistem într-un nou format va avea o mare utilitate. Elevii vor învăța să se apere, să-și apere părinții și să-și apere patria.” În cadrul administrației prezidențiale, a fost creat un departament însărcinat cu elaborarea programelor de educație patriotică pentru a consolida fundamentele spirituale ale societății rusești (potrivit 20 minutes; 22 octombrie 2012).

Conform celor spuse în *L'anatomie du patriotisme russe* contemporain de Jean-Robert Raviot, profesor la Université de Paris X, 70,7% din populație votează partidele „patriotice”. Potrivit acestui studiu, patriotismul joacă în Rusia același rol ca islamul în țările musulmane sau ca drepturile omului în Occident ca referință superioară a vieții. Patria capătă o dimensiune familială cu cei doi termeni care o desemnează: „otecestvo” face referire la tată și la autoritatea sa, iar „rodina” face referire la naștere, la mamă și la tandrețea ei. Patria le dă o „lume” copiilor care se nasc, așadar suntem datori să ne „întoarcem” la ea.

Filosoful Marcel Gauchet consideră în schimb că în Occident elitele conducătoare din Europa Occidentală dobândesc un „cult al umanității în afara teritoriului și în afara istoriei”. Ne credem ieșiți fără vlagă din istorie și confundăm democratizarea cu dezintegrarea socială.

Întrucât statul este multicultural și multiconfesional deși majoritatea este rusă și ortodoxă într-o proporție zdrobitoare (peste 80% din populație), noțiunea de suveranitate a statului, de putere suverană („derjavnost”) este foarte importantă. Ordinea este o valoare esențială pentru coeziunea socială și ce tip de ordine mai bun decât armata putem găsi?

Este un fapt că statul rus, la fel ca statul elvețian, rămâne ordonat, dacă nu luăm în calcul cele două războaie din Cecenia care au scăpat puterea rusă de pericolele islamismului radical.

Franța, cu revoltele sale din suburbii și criminalitatea în creștere, mai ales în mediul rural, dă mai degrabă un contraexemplu. Și aici ne-am putea inspira din exemplele străine care și-au dovedit reușita.

Starea actuală a armatei în societatea franceză

Informațiile curente arată că bugetul armatelor este în picaj; a coborât de pe locul al treilea la nivel mondial acum câțiva ani la locul al șaselea. Efectivele au scăzut sub 290.000 persoane față de 2,3 milioane în China, 1,5 milioane în Statele Unite și 1 milion în Rusia.

Din punct de vedere moral, mulți ofițeri au fost contaminați de gândirea tehnocratică și văd funcția armatei într-un mod pur tehnic. Rolul educativ nu îi mai interesează.

Cu toate acestea, este interesant să vedem că imaginea armatei în rândul tinerilor francezi este mult mai bună decât am putea crede. Un sondaj foarte recent al CNRS și CEVIPOF, publicat de IRSEM, arată acest lucru. Sondajul a fost realizat pe un eșantion reprezentativ al populației franceze cu vârsta cuprinsă între 15 și 23 de ani. Sigur, numai 37% dintre tineri, fete și băieți confuzi (ar fi fost interesant să vedem eventualele diferențe) acordă mult interes chestiunilor militare (39% puțin interes și 24% niciun interes). Însă 68% cred că funcția sa este eminentemente pozitivă: de a apăra și proteja! 83% au o imagine foarte bună sau bună despre armată, ceea ce e mult mai mult decât în cazul multor altor funcții (politicienii au un scor slab!). 80% sunt mândri că sunt cetățeni francezi. Pentru acești tineri, activitatea militară este foarte onorabilă (49%) sau onorabilă (40%) și numai 11% o consideră puțin sau deloc onorabilă. 62% cred că armata reflectă foarte bine diversitatea franceză. 30% consideră că loialitatea și spiritul de

echipă reprezintă principalele sale calități și 27% cred că această calitate este curajul. Jumătate dintre tineri se gândesc la o carieră militară.

42% cred că armata trebuie consolidată, 54% că trebuie lăsată așa cum este și 4% sunt în favoarea eliminării sale. 45% cred că bugetul trebuie lăsat așa cum este, 38% cred că trebuie crescut și numai 17% cred că trebuie redus, având în vedere amenințările din lume. Pentru 38% dintre acești tineri, principala amenințare o reprezintă războiul și terorismul. Pentru 27%, prima amenințare este afectarea mediului înconjurător. Pentru 21% este șomajul.

Motivele care ar justifica intrarea în război sunt următoarele: pentru 79%, motivul legitim este restabilirea păcii. 60% consideră că trebuie să intrăm în război la cererea ONU; în schimb, numai 20% cred că trebuie să intrăm în război la cererea americanilor și 58% sunt împotriva acestui motiv! Tinerii cred în proporție de 80% că a trebuit să ne implicăm în cele două războaie mondiale, însă numai 22% cred că implicarea în Iugoslavia a fost justificată și 22% cred același lucru despre războiul din Afganistan.

Nu există așadar o mișcare ostilă armatei franceze în țara noastră, ba din contra, ceea ce înseamnă că o acțiune care ar repune armata la locul ei de onoare în cadrul educației tinerilor, după modelul elvețian sau cel rus, nu s-ar confrunța cu ostilități.

Potrivit unui sondaj IFOP apărut în Valeurs actuelles în 2006, la zece ani după profesionalizarea armatei, 59% din francezi regretă eliminarea serviciului militar obligatoriu (71% dintre alegătorii de dreapta și 52% din alegătorii de stânga). Un sondaj pentru VSD din 13 septembrie 2012 (propunerea senatoarei socialiste Samia Ghali) arată că 78% din respondenți sunt în favoarea restabilirii serviciului militar (dintre care 62% din categoria de vârstă 18-24 ani). 85% cred că acest lucru ar consolida simțul civic și

patriotismul, iar 89% cred că este un lucru bun pentru caracterul mixt al societății și coeziunea socială! Acest sondaj elimină cu privire la această restabilire a armatei, așadar această propunere nu este deloc limitată la un electorat „extrem”.

De altfel, o politică educațională care lasă un loc esențial educației militare și civice și armatei este conformă cu toată tradiția noastră republicană. Ea a mai fost aplicată la cererea lui Victor Duruy, Adolphe Thiers și Jules Simon, care au introdus pregătirea militară încă din școala primară. Școala de Cadre de la Uriage a generalului Dunoyer de Segonzac, în cadrul șantierelor pentru tineri, a reluat acest spirit și a format numeroase cadre ale Rezistenței înainte de a fi închisă de Laval în 1943. Această școală a oferit o educație a unui mod de viață comunitar, dezvoltând în același timp excelența individuală. Trebuie să regăsim acest spirit!

Sigur, experții vor spune că restabilirea serviciului militar va fi costisitoare. Este adevărat, dar poți plăti prea mult o instituție, dacă aceasta are rolul de a te apăra, și dincolo de acest lucru, favorizează coeziunea socială și îmbunătățește moralitatea și civismul tinerilor? Trebuie să sacrificăm asemenea valori pentru economii financiare pe termen scurt? Elveția sau Rusia sunt cumva falimentare din cauza serviciului militar? Rămâne de demonstrat! Economii externe produse de serviciul militar sau de prezența religiei nu prea sunt contabilizabile, însă asta nu înseamnă că nu există și că nu au beneficii pe termen lung pentru economie.

Concluzie

În fața societății comerciale unidimensionale, este necesar să revalorizăm funcția religioasă și funcția militară în societatea modernă. În această privință, trebuie să fim atenți la ceea ce se întâmplă în țări atât de diferite pe cât sunt Elveția sau Rusia.

Astăzi, evoluția opiniei publice este mult mai favorabilă armatei, dar și religiei, decât putea fi cazul în anii șaizeci și șaptezeci. Din acest punct de vedere, valul din mai '68 a luat sfârșit!

8

STRATEGIA DECOLONIZĂRII EUROPEI ÎNTR-O LUME MULTIPOLARĂ

„Am ales să ne fundamentăm politica pe realități, nu pe aparențe. Or, care sunt realitățile? Mai întâi America. Este o țară în expansiune, care caută să-și păstreze și să-și confirme hegemonia în Occident (...) Este o poveste fără sfârșit. Fiecare imperiu, la rândul său, își dorește hegemonia. (...) Care este a doua realitate internațională? Rusia. În practică, aceasta a renunțat fără îndoială să mai conducă lumea și înțelege că vremea ei a trecut. Însă nu vrea să fie acaparată și are dreptate. Și care este a treia realitate internațională? Franța. În acest moment suntem singurii, în afară de americani și de ruși, care au o ambiție națională, care se țin de ea și care au curajul de a spune acest lucru.”

Charles de Gaulle

Lumea este din ce în ce mai multipolară. Celor trei țări menționate mai sus de generalul de Gaulle, astăzi ar trebui să le adăugăm China, și poate într-o bună zi Germania, în ziua în care se va emancipa de americani. Cât despre Franța, ea mai degrabă a regresat, întrucât relativa sa independență, dobândită în mare parte datorită lui de Gaulle, este diminuată din cauza celor mai mulți succesori ai săi. Franța e colonizată deși procesul inițial datează din 1945, chiar din 1940.

Cele două colonizări

Franța nu este decât parțial suverană (este din punct de vedere formal, adică juridic). Franța este colonizată, iar procesul a început în timpul și după al Doilea Război Mondial. În timpul războiului, este colonizată de germani. După 1945 s-au constituit două blocuri,

cel atlantic și cel sovietic, iar Franța s-a integrat în primul. Acest lucru a atras o colonizare politică și militară, dar și economică și culturală a Europei Centrale de către URSS, și a Europei de Vest de către Statele Unite. Sigur, nu a fost vorba de același tip de colonizare; în est, aceasta a fost politică, economică și militară. În vest, a fost mai „soft”, însă dimensiunea sa culturală a fost dimensiunea majoră, atrăgând după sine o pierdere a identității și a suveranității interioare prin colonizarea cugetelor.

Colonizarea a căpătat un al doilea aspect începând cu anii 1970, odată cu sosirea unei mase considerabile de imigranți provenind în principal din Magreb și din Africa neagră (în nouvorba modernă, „Africa Subsahariană”, fiindcă e tabu să ne intereseze oamenii așa cum sunt; preferăm un adjectiv materialist, în speță împrumutat geografiei).

Franța cunoaște de atunci o dublă colonizare: ”de deasupra”, dacă putem spune așa, adică o colonizare efectuată de către Statele Unite și lumea anglo-saxonă, și ”de dedesubt” (imigrarea în masă a persoanelor sărace și puțin calificate care colonizează progresiv zone întregi ale teritoriului). Oprirea celei de-a doua colonizări nu este posibilă decât prin înfrângerea colonizării „mintale” de deasupra, cea care ne interzice să reacționăm. Statele Unite au fost constituite de imigranți și începând cu anul 1965 au renunțat la orice selecție a acestora pentru a păstra majoritatea nordică și anglo saxonă; modelul nostru de imigrare de masă puțin calificată le convine de fapt și își doresc să le semănăm cât mai mult cu puțință. Sunt așadar ostili din principiu oricărei apărări a identității naționale, în special în privința unei imigrări dereglate. Numai ei au dreptul la patriotism. Numai ei au modelul societății pe care

trebuie să-l urmărim. Aceasta este exact atitudinea pe care o aveau fostele puteri coloniale față de coloniile lor.

Așa cum este în general cazul în istorie, acolo unde există o dominație asimetrică, Franța a trebuit mai mult sau mai puțin să se „cloneze” după exemplul american. Am adoptat democrația liberală și economia de piață, pe care le aveam deja înainte de război și pe care de altfel nu le-au inventat americanii. Calitățile și defectele sistemului american au devenit ale noastre și l-am imitat pe fratele cel mare (big brother) din ce în ce mai puternic, atât în bine, cât și în rău. Numai de Gaulle a vrut să evite această tutelă: el a sperat că o va face oferindu-i Franței o forță nucleară independentă și creând un fel de Uniune franco-germană, încercând în același timp să aibă un dialog cu Estul.

Germania, însă, își dorea prioritar reunificarea, ale cărei chei se aflau la Washington și la Moscova. Proiectul unei Europe franco-germane independente de SUA nu a avut o continuare reală. Relațiile cu „Rusia”, după cum spunea de Gaulle, erau pe de altă parte limitate de existența regimului comunist sovietic.

Franța clonată după modelul american

Franța s-a aliniat la modelul american, însă nu tocmai de bunăvoie. Fără îndoială, acest lucru era inevitabil în vechea configurație bipolară Est-Vest. Este cu atât mai uluitor astăzi, când amenințarea sovietică a dispărut, iar amenințarea cea mai explicită vine mai degrabă din islamismul radical, amenințare care atinge în primul rând Europa și Rusia, fiindcă America e departe și are puține populații musulmane susceptibile să fie tentate de extremism.

Franța s-a aliniat la acest model din punct de vedere politic,

economic, uman și cultural, și chiar din punct de vedere moral și religios.

Din punct de vedere politic, Franța este o oligarhie comercială sub o fațadă democratică, la fel ca Statele Unite. Economia domină politica, deși în Franța un stat socialist apasă greu asupra întreprinderilor.

Instituțiile politice sunt dominate de două mari partide în majoritatea țărilor europene, iar funcția publică are o pondere importantă în mecanismele de decizie. Președintele Eisenhower a fost primul care a văzut această derivă, spunând că țara sa riscă să fie dominată de un „complex militar-industrial” atotputernic. Vedem acest lucru astăzi: America cheltuie la fel de mult pentru armată ca restul lumii. A pus la punct un sistem de informații și de spionaj informatic alături de celelalte puteri anglo-saxone: Canada, Regatul Unit, Australia și Noua Zeelandă (five eyes, adică cei cinci ochi). Cazul lui Assange și apoi al lui Snowden au arătat amploarea acestui sistem de spionaj.

În America, Congresul este un parlament oligarhic, în care nu poți fi ales decât dacă ești foarte bogat și susținut de lobby-uri puternice; mai mult, ai nevoie de investiția unuia dintre cele două mari partide, ca la noi, pentru a fi ales. În plus, și politica este supusă Curții Supreme, care este orice mai puțin o instituție democratică: membrii sunt numiți pe viață și nu aleși pentru un mandat. Curtea anulează adesea referendumuri populare, care sunt frecvente la nivelul statelor federale din vest. În aceste cazuri, nouă judecători își impun decizia celei luate de milioane de alegători, ceea ce reprezintă o logică oligarhică, deloc democratică.

Totuși, la nivel local cetățeanul are mult mai multe puteri decât în Franța, deoarece în jumătate din state își poate vota

impozitele și legile direct, așa cum se întâmplă în Elveția. Însă la nivel federal, oligarhia este cea care domnește.

Opinia publică pare mai liberă decât în Franța datorită aplicării primului amendament. Nu există o lege a cenzurii, precum în Franța, în genul legii Gayssot. Franța este deseori condamnată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru încălcarea libertății de exprimare, la fel ca Turcia.

Cu toate acestea, Tocqueville a pus deja în valoare conformismul zdrobitor care domnește în Statele Unite și care te obligă să fii „corect politic”. Începând cu anii 1960 și mai ales cu 1990, mișcarea political correctness a căpătat forță în SUA sub pretextul urmăririi rasismului și sexismului în numele egalității. În campusurile universitare și în mass-media principale, este dificil să aperi puncte de vedere divergente față de egalitarismul înconjurător. Soljenițin a remarcat că poți vorbi despre orice în SUA, dar dacă spui lucruri contrare corectitudinii politice ești marginalizat și exclus din presă.

Adevăratul conflict politic din SUA nu este de fapt între republicani și democrați, ci mai degrabă între cetățeanul obișnuit conservator și elita „liberală” în sensul anglo-saxon, adică de stânga. În timp ce Rusia evolua spre dreapta, adică spre respectarea tradițiilor, Statele Unite deveneau o țară antitraditională și favorabilă social engineering, laudând chiar și construirea națiunii (nation building) în țările ocupate de armata americană, precum Irakul sau Afganistanul. Temele ideologice ale oligarhiei egalitariste americane, susținute adesea de mediile financiare (căsătoriile gay, de pildă) se deversează acum în Europa și mai ales în Franța. Oligarhia franceză, în special mediatică, urmează modele de peste Ocean și îndeosebi stânga începând cu mai 1968.

În domeniul politicii externe, Franța s-a aliniat la fratele mai

mare american. În timp ce acesta caută să agite minoritățile din suburbii, guvernul nu prea îndrăznește să reacționeze (vezi dezvăluirile WikiLeaks cu privire la comportamentul ambasadorului american Rohatyn). Franța a intrat din nou în NATO, pe care a părăsit-o în timpul generalului de Gaulle. A intrat în război în Libia conform unei vechi promisiuni americane dezvăluite de ministrul afacerilor externe al lui François Mitterrand, Roland Dumas. Cu toate acestea, președintele Sarkozy a înfăptuit și acte de independență vânzând nave Mistral Rusiei sau negociind direct cu președintele Putin în timpul războiului dintre Rusia și Georgia în ciuda opoziției președintelui Bush.

În economie, modelul american pare opus celui francez, întrucât Franța și-a păstrat multe trăsături arheo-socialiste care fac rău economiei.

Totuși, Statele Unite și Franța sunt atinse de același viciu: înlocuirea puterii de decizie a proprietarilor cu cea a managerilor, în special în lumea finanțelor. Sigur, managerii caută să le facă pe plac acționarilor, însă nu au prea multe de-a face cu bancherii proprietari din secolul trecut: ei sunt numeroși și puțin înrădăcinați în întreprinderi. Scopul este de a face bani pe termen scurt, prin orice mijloace. Îndatorarea, plagă a finanțelor publice franceze, se regăsește și în Statele Unite dominate de o demagogie pe termen scurt.

În plan cultural și uman, relele care năpăstuiesc America de mult timp au fost exportate și la noi. Fiecare țară din Europa este chemată să se asemene Statelor Unite, cu minorități etnice sau rasiale foarte numeroase. Imigrarea care invadează SUA începând cu anii 1960 (abolirea cotelor etnice în 1965 și instituirea discriminării pozitive în 1964) urmează un parcurs

similar în Franța.

În afara imigrării, abandonarea culturii generale în favoarea tehnicilor și a economiei în învățământ se face tot după un model american. Tinerii sunt contaminați de modele suburbiilor americane, cum ar fi șepcile întoarse, tricourile cu sloganuri în engleză sau muzica rap (rap = pălăvrăgeală pe un fond ritmic în argoul negru american).

O limbă oficială obligatorie, parte a Statelor Unite, se impune în prezent în întreg Occidentul. Unele cuvinte sunt interzise în Franța, cum ar fi „rasă” și în curând cuvinte precum „tată și mamă”, iar limbajul este, ca în 1984 a lui Orwell, supus nevoilor ideologiei egalitare și mondialiste. El cuprinde un vocabular B în sensul lui Orwell, cu cuvinte compuse construite în scopuri politice, cum ar fi „islamofob”, „discriminatoriu” etc.

Ideea fundamentală a acestei „nouvorbe” politice utilizate de mass-media și de politicieni este suprimarea tuturor nuanțelor unei limbi pentru a nu mai păstra decât dihotomiile care consolidează influența statului. Fiindcă discursul manihean permite eliminarea oricărei reflecții cu privire la complexitatea unei probleme: dacă nu ești pentru, ești împotriva, nu există cale de mijloc. Acest tip de raționament binar permite favorizarea raționamentului prin afecte, eliminând așadar orice dezbateră, orice discuție, așadar orice critică potențială la adresa statului. (...) Ideea subiacentă nouvorbei este că dacă un lucru nu poate fi spus, acel lucru nu poate fi gândit durabil în lipsa unei consolidări prin schimbul dialogului. În 1984 de Orwell, Minadev (Ministerul Adevărului) supraveghează utilizarea cuvintelor cu ajutorul „poliției gândirii”. În Occident, nu există un astfel de minister, însă poliția gândirii domină în rețelele oligarhice care

alcătuiesc puterea.

În fiecare zi vedem exemple ale acestui limbaj aservit propagandei. Astfel, Albert, Regele Belgiei, a lăudat în alocuțiunea sa recentă (iulie 2013) prin care își anunța apropiata abdicare bogăția adusă Belgiei de diversitate (sic), deoarece diversitatea face parte din lista cuvintelor obligatorii cu un sens pozitiv: cu toții știm că diversitatea amenință să ucidă Belgia, precum și monarhia țării, care riscă să se destrame între o Flandră independentă și o Valonie francofonă. Realitatea trebuie ștearsă însă de nouvorba politică obligatorie!

În plan moral și religios, America se află în plină schimbare. Tinerile generații sunt mult mai puțin religioase. În același timp, criminalitatea a crescut mult în SUA (numărul deținuților a crescut de la 250.000 în anul 1940 la 500.000 în 1980 și 2.500.000 în prezent). În Franța, numărul crimelor și al delictelor, stabil la 1,5 milioane între 1945 și 1968, a crescut de atunci până la 4,5 milioane. În SUA vârful a fost atins în 1990, iar numărul crimelor a revenit la nivelul ridicat al anilor 1960.

În plan religios, SUA, care au fost mult timp o țară foarte creștină, evoluează către secularizare, care crește în rândul tinerilor și al elitelor. Acestea ar evolua ca filosoful englez Herbert Spencer, disident religios în tinerețe, devenit agnostic odată cu vârsta. Inovațiile morale necreștine, precum privilegiile acordate homosexualilor, sunt de origine americană și se propagă înspre Europa. Prăbușirea normelor morale tradiționale este o consecință logică a hiperindividualismului și a concentrării vieții asupra câștigului financiar. Franța se găsește de partea noului model american cu majoritatea elitelor sale, însă cunoaște o rezistență morală populară deloc neglijabilă (manifestațiile împotriva „căsătoriei pentru toți”), ceea ce nu e cazul în aceeași

măsură în țările anglo-saxone. Cât despre Rusia, aceasta rămâne conservatoarea tradițiilor morale și religioase care se află în plină renaștere.

Declinul primei puteri mondiale

Statele Unite rămân prima putere mondială, dar identitatea și unitatea le sunt amenințate imigranții non-europeni, în special mexicani. „Non-albii” din statisticile etnice americane reprezintă o treime din circa 310 milioane de americani. Președintele Obama nu și-a ascuns dezinteresul față de Europa și cultura sa (vezi autobiografia sa, *Dreams from My Father*) și atracția față de țara tatălui său, Kenya, și față de Asia.

Economia americană este amenințată: puternică, ea este fragilizată de datoriile sale și de sistemul financiar iresponsabil.

Moravurile sale sunt pe cale de dispariție; acum există două Americi: cea a puritanilor, a poporului protestant „de bază” și cea a elitelor permissive din ce în ce mai numeroase și puternice care ne-au exportat recent „teoria genului”. America ordinii morale nu o duce prea bine: astăzi este statul cu cei mai mulți deținuți din lume!

Din punct de vedere cultural, SUA fac parte dintre țările în care se citesc puține cărți (vezi Elbakin.net); în frunte sunt India și China cu 10 ore de lectură pe săptămână pe cap de locuitor. În Europa, Rusia rămâne în frunte cu 7 ore; Franța are 6 ore și 54 minute, dar Statele Unite înregistrează 5 ore și 42 minute, iar Coreea este prost clasată cu 3 ore de lectură săptămânal.

Potrivit UNESCO, SUA ocupă primul loc după numărul de cărți publicate (288.000 în 2009), apoi vin Marea Britanie (206.000), China (136.000), pe locul al patrulea Rusia (123.000) și apoi Germania (locul 5 cu 93.000). Urmează Spania (86.000) și

India (82.000), Japonia (locul 8 cu 78.000) și Franța pe locul 9 cu 67.000, cu puțin înaintea Iranului și Italiei; țările africane închid lista. (Globometer)

În ceea ce privește politica externă, America este din ce în ce mai puțin fiabilă, își spionează aliații sub pretextul antiterorismului, se aliază cu statele islamiste cele mai reacționare, caută să ne agite suburbiile și să stabilizeze toate statele care nu îi convin. Combate sentimentul național al celorlalți și încearcă să submineze fundamentele tradiționale ale societăților care îi rezistă.

Către o lume multipolară

În fața SUA, există puteri în ascensiune care nu vor să se lase satelizate; este vorba mai ales de Rusia și China. America o supraveghează pe aceasta din urmă, însă se opune din ce în ce mai frontal Rusiei întrucât se teme de crearea unui bloc european și rus care ar fi cel mai puternic bloc din lume. Îndeosebi Germania și Franța sunt supravegheate de cei five eyes, puterile anglo saxone care au încheiat tratate secrete cu privire la informare. Cuplul Europa-Rusia, cu o axă Paris-Berlin-Moscova, este de fapt foarte complementar în plan energetic și economic. Se confruntă cu provocarea islamului radical mult mai mult decât America. Interesele acestui cuplu se îndepărtează din ce în ce mai mult de interesele americane, iar acestea din urmă suferă consecințele.

Eurafrica clădită peste ruinele imperiilor coloniale nu pare sortită unui viitor strălucit. Țările mai puțin dezvoltate rămân și reprezintă o parte foarte mică a oportunităților noastre economice. Islamismul cangrenează nordul Africii și rețază

Europa de lumea subsahariană. Mulți politicieni implicați în ceea ce s-a numit „Franțafrika” nu au făcut acest lucru din motive umanitare sau patriotice, ci pentru a face bani ușor.

Euratlantica actuală a fost creată într-un context deosebit în 1945, însă nu va fi eternă: istoria și geografia o condamnă, iar interesele sunt tot mai divergente. Istoria s-a schimbat de fapt în anii 1990 odată cu dispariția Uniunii Sovietice. Europa nu mai este tăiată în două de o cortină de fier, iar geografia își recapătă acum drepturile. Din punct de vedere economic, Europa și Rusia sunt foarte complementare, în timp ce Statele Unite și Europa sunt concurente.

Ascensiunea Chinei ca mare putere face ca Statele Unite să fie cel puțin la fel de interesate astăzi de Asia ca de Europa.

Viitorul promițător al Eurasiei

În schimb, Eurasia pare să fie viitorul, din motive economice, dar și politice, militare și culturale, chiar și spirituale.

Din punct de vedere economic, există două mari ansambluri, Uniunea Europeană și Uniunea Eurasiatică, mai recentă.

Din punct de vedere politic, nu mai există o opoziție totală între Est și Vest, cu toate că diplomația americană încearcă artificial să reaprindă uneori războiul rece.

Din punct de vedere militar, Pactul de la Varșovia a fost dizolvat în Est, în timp ce NATO a fost păstrată în Vest.

Țările europene se dezarmează însă din ce în ce mai mult, în timp ce armata rusă este în plină expansiune.

După SUA, a doua și a treia țară în funcție de cheltuielile militare sunt China și Rusia. Urmează Regatul Unit, Japonia și Franța (locul 6), care precedă Arabia Saudită (7), India (8),

apoi Germania și Italia. Creșterea este contrastantă însă: +8% în China și +16% în Rusia în 2012.

Problema Europei este demilitarizarea provocată de tutela NATO; de fapt, țările europene sunt deresponsabilizate. Ieșirea din NATO, pe care de Gaulle a inițiat-o cu Franța, ar permite o mai bună responsabilizare.

În plan cultural, filmele americane reprezintă 53% din piața franceză în 2013, față de 37% filme franceze. Acesta este doar un indice printre altele. Faptul că engleza este de facto limba relațiilor internaționale joacă la rândul său un rol foarte important. Acestea fiind spuse, chineza este mai vorbită ca engleza (470 milioane), iar hindi și spaniola au câte 400 milioane de locuitori, în timp ce Rusia are aproape 300 (120 pentru franceză, 90 pentru germană). Este posibil ca, în timp, să se dezvolte și acolo multipolaritatea.

În plan religios, cei doi factori apăruti la sfârșitul secolului al XX-lea sunt evoluția islamului, inclusiv în variantele sale extremiste, și reînsuflețirea religioasă creștină în fostele țări comuniste ale Europei.

În sfârșit, o axă religioasă Roma-Moscova nu trebuie exclusă în fața secularizării și a materialismului degradant pentru om care progresează în vest. Încă de la 17 august 2012 a fost semnat un acord între Biserica Ortodoxă Rusă și Primatul Poloniei pentru Biserica Catolică Mgr Michalik pentru a îngropa disensiunile istorice și a coopera împotriva secularizării, ceea ce reprezintă o inovație istorică majoră. Mgr Michalik a declarat mai ales: „Lumea occidentală părăsește sistematic anumite valori fundamentale ale eticii, moralei, binelui, drepturilor naturii”. El a mai precizat că Biserica Ortodoxă împărtășește această analiză.

O hartă a legislației căsătoriilor în Europa arată o mare

diferență între Est și Vest în planul valorilor morale.

Cât despre Parlamentul European, acesta și-a ales tabăra încă din 2003, fiind în favoarea căsătoriei homosexualilor și adopției în numele „egalității”.

În Statele Unite, regăsim opoziția între popor și oligarhii în ceea ce privește acest subiect. 13 state favorabile căsătoriilor gay, mai puțin Washington și California (unde acestea au fost impuse de judecător în ciuda unui referendum), se află toate pe coasta de Est, având un regim politic oligarhic; 29 de state interzic căsătoria homosexualilor în Constituție (în vest, în centru și în sudul țării).

În termeni mai generali, lipsa totală a practicii religioase variază de la 60% în Franța la 32% în Rusia, față de 37% în 2006 și 5% în Polonia sau Grecia. Țara cea mai „ateă” (40%) este Republica Cehă, urmată de Franța, apoi de Marea Britanie și Suedia. Practica este mai vivace în țări catolice precum Italia sau Polonia sau în țările ortodoxe. Iată de ce am putea vorbi de o axă Roma-Moscova.

Deschiderea Ființei

Pentru a prevedea viitorul, putem utiliza conceptul „deschiderii Ființei”, dezvoltat de Heidegger. O astfel de deschidere a avut loc odată cu prăbușirea comunismului. O altă deschidere către ființă, către autenticitatea existenței umane (comunismul era și imperiul minciunii) nu poate apărea în Occident cu ocazia unei mari crize a valorilor, apoi a economiei, apoi a ordinii politice oligarhice care conduce Occidentul? Acestea sunt întrebări pe care trebuie să ni le punem și pe care generalul de Gaulle și le-a pus la vremea sa!

Care sunt căile acestei „deschideri a Ființei” a lui Heidegger,

ale acestei întoarceri a omului la autenticitatea sa?

Mai întâi este vorba despre ieșirea din Gestell-ul construit în jurul celor patru idoli ai săi, ego, banii, masa și tehnica pentru a regăsi o lume care să fie una adevărată omenească. Omul este deschis către lume (Gehlen), spre deosebire de animal, și nu-și poate dezvolta umanitatea veritabilă decât înrădăcinat în această lume. Lumea omenească, provenind din tradiții imemorabile, înlocuiește cultul egoului cu cel al lui Dumnezeu, cultul banului cu cel al onoarei morale, cel al maselor cu cel al persoanelor și al demnității acestora, cel al tehnicii cu cel al înrădăcinării într-un anumit pământ.

Care sunt consecințele politice ale „întoarcerii la lume”? În est în jurul anului 1990, acestea au fost considerabile: prăbușirea comunismului și renașterea odată cu libertatea tradițiilor de toate felurile, mai ales culturale și religioase. În Vest, mâine ar fi sfârșitul dominației oligarhiilor comerciale și al omului tratat ca o simplă materie primă a economiei.

Deschiderea Ființei îi va mai permite omului să-și regăsească echilibrul natural cu alianța dintre intelect și afect pentru a-și disciplina instinctele haotice. Aici regăsim imaginea sfântului Gheorghe ucigând balaurul. Noua libertate obținută prin părăsirea încadrării utilitare a omului pe care o reprezintă Gestell-ul trebuie să conducă omul să-și regăsească, odată cu libertatea, simțul transcendenței. Liber să nu ducă o viață insipidă (între sine și obiectele exterioare) adăugând o a treia dimensiune pe înălțime (vezi Léchelle sainte de Jean Climaque).

Întoarcerea la suveranitatea Națiunii este inseparabilă de întoarcerea la suveranitatea individului asupra sieși, ținând cont de tradițiile spirituale ale popoarelor noastre. Pentru Franța, este vorba de independența în fața superputerii dominante și de

răspunderea la chestiunea imigrării în masă legate de pericolul islamist și terorist. Pentru cetățeni, este vorba de întoarcerea la lume prin ieșirea din Gestell, emanciparea persoanei în raport cu masa supusă încadrării sale utilitare. Înțelegem că acest program nu poate să le fie pe plac oligarhiilor care profită de sistemul actual, ce se dovedește din ce în ce mai inuman, întorcându-se la forme ale barbariei primitive în ceea ce privește moravurile, prin sufocarea moralei tradiționale.

Rusia a pornit deja în această direcție, e rândul nostru să facem același lucru.

Întoarcerea Franței la independența sa națională nu înseamnă o închidere a țării în raport cu lumea. Exemplul Elveției este foarte revelator în această privință. Țara trăiește într-o situație de liber schimb economic (mai puțin în cazul agriculturii), cu un nivel de trai de două ori mai ridicat decât al vecinilor europeni. Însă țara rămâne suverană datorită democrației directe care duce la anularea proiectelor oligarhiei elvețiene de integrare a acesteia în lumea europeană și atlantică. Elveția nu este membră a Uniunii Europene, de pildă.

Cu toate acestea, fiind o țară mică, este amenințată de presiunile țărilor mari, de exemplu la nivelul secretului bancar. Democrația directă este un atu al independenței, dar nu poate evita efectul dimensiunii. Ceea ce trebuie să evite este o relație bilaterală asimetrică. Iată de ce constituirea progresivă a unei mari Europe a națiunilor care să cuprindă și Federația Rusă ar permite reechilibrarea relațiilor în fața superputerii anglo-saxone. O astfel de Europă mare ar constitui un bloc de influență la fel de important ca acelea care constituie America de Nord, China sau India, lăsându-i în același timp fiecărei națiuni suveranitatea indispensabilă.

Totuși, această Europă mare nu ar avea influență în lume decât dacă reprezintă ceva, nu doar din punct de vedere economic și tehnologic, ci și în plan demografic și în ceea ce privește influența valorilor sale spirituale. Istoria lumii arată de altfel că demografia și spiritualitatea au elemente comune. În prezent, Europa și Franța se află într-o situație suicidară din punct de vedere demografic și spiritual. În cartea sa, *Une révolution sous nos yeux*, americanul Christopher Caldwell își imaginează Europa cucerită de islam, având în vedere imigrarea și scăderea natalității în Europa. Caldwell prelungeste curbele actuale.

Istoria lumii este însă mai complexă decât cred cei care nu fac decât să prelungească liniile. Deschiderea Ființei despre care vorbește Heidegger, pe care a rebotezat-o la sfârșitul vieții Ereignis (Eveniment) este ceva real, chiar dacă imposibil de prevăzut. Cine a prezis sfârșitul URSS-ului, care este exemplul întruchipat al acestei deschideri a Ființei? În timpul acestei deschideri, tot felul de frontiere de stat s-au schimbat în Europa fără un singur foc de armă. Cine ar fi crezut că se poate?

Iată de ce viitorul nu depinde doar de factori materiali. Cine ar fi prezis ascensiunea unui islamism radical provocat în parte de carențele materialismului occidental și de slăbirea creștinătății chiar în Occident? O Europă „reconvertită” spiritual poate deveni o forță de influență. Iată de ce de-acum trebuie să privim mai puțin către Vest și mai mult către Est, fiindcă ceea ce se petrece mai ales în Rusia poate prefigura ce se va petrece mâine în Franța: întoarcerea valorilor națiunii, ale umanismului veritabil clasic, ale eticii, onoarei și creștinătății, care este singura ce poate permite construirea pe termen lung și care ne poate permite să nu mai suferim pasiv un destin al decadenței!

CONCLUZIE

REZISTENȚA ÎN FAȚA OLIGARHIILOR

„Popoarele există și rezistă.”

Charles de Gaulle, op. cit., p. 368

Atunci când popoarele sunt colonizate, se confruntă două feluri de atitudini: colaborarea sau rezistența. Oligarhia aflată la putere are în mod natural tendința de a colabora. Oligarhiile naționale alcătuiesc o rețea internațională a intereselor comune. Rezistenții sunt prost văzuți, tratați cu dispreț drept „populiști”. Marii rezistenți francezi, Vercingetorix, Ioana d'Arc sau generalul de Gaulle, au fost nevoiți să combată oligarhiile politici ai vremurilor lor. Ei au fost calomniati: Vercingetorix a fost numit „trădător” fiindcă odinioară îl slujise pe Cezar, Ioana d'Arc „vrăjitoare” fiindcă auzea voci, de Gaulle „fascist” pentru că a criticat clasa politică a celei de-a Patra Republici.

Astăzi, clasele politice din Occident sunt indiscutabil decadente, chiar dacă există excepții individuale. În Statele Unite, de mult timp, politicianul mediu este depreciaț în cadrul claselor conducătoare. Este considerat mincinos, necinstit și incompetent. Și în acest domeniu, Europa este poate pe cale să urmeze modelul american.

Mi-am început viața politică în RPR în anul 1977. În acea vreme, conducerea RPR era alcătuită din numeroase personalități excepționale precum Michel Debré, Alain Peyrefitte, Maurice Couve de Murville, Pierre Juillet, Marie-France Garaud, Pierre Messmer, Charles Pasqua sau Yves Guéna. Cei mai în vârstă dintre aceștia fuseseră căliți de Rezistența în fața dușmanului în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

De-a lungul anilor, noi generații au preluat ștafeta, iar decadența nu a făcut decât să crească. Politicienii noilor generații nu au făcut războiul. Au „făcut carieră” în oligarhie, recrutată prin concursuri care selecționează cu siguranță talente intelectuale, dar nu și calitățile de caracter pe care le aprecia atât generalul de Gaulle. Fostul elev al Școlii Naționale de Administrație este ales pentru a deveni înalt funcționar, format în domeniul dreptului public cu o spoială de economie. Nu este format pentru a deveni om de stat. Cultura sa istorică este deseori destul de săracă, iar cunoștințele despre popoare, începând chiar cu al său, sunt foarte reduse. Tăria de caracter nu prea mai este apreciată în ierarhia administrativă. O formare de notar nu garantează neapărat capacitatea de a deveni șef de stat. Situația de azi amintește de cea pe care o descria de Gaulle. În 1939, Albert Lebrun era șef de stat, iar de Gaulle spunea: „mai rămânea să existe un șef și să existe un stat!”

Din punct de vedere moral, dorința de a face carieră și de a-și satisface egoul domină adesea orice alt considerent, fie el religios sau patriotic. Umflarea egoului, reduționismul juridic, o cunoaștere foarte lacunară a oamenilor și a istoriei, și o spoială superficială de economie creează o castă îndepărtată de popor și de adevăratele probleme ale acestuia.

Din punct de vedere istoric, fondatorii unor dinastii sau ai unor regimuri sunt deseori înainte de toate războinici victorioși, precum Clovis sau Napoleon. Republica însăși a supraviețuit datorită victoriilor militare, de la cele ale armatelor Revoluției la cea a Alianților în 1945. Astăzi, asemenea idei sunt prost văzute fiindcă oligarhia aflată la putere a marginalizat de mult timp

armata. Valorile militare cum ar fi simțul onoarei, disprețul față de moarte și sacrificiul pentru patrie nu mai sunt la modă în Occident.

Neînțelegerea dintre mulți politicieni occidentali și Rusia ține în parte de această diferență culturală: Rusia nu a disprețuit niciodată funcția militară, indiferent că a fost condusă de țari, de Stalin sau de Putin. Aproape întotdeauna a pus funcția religioasă și funcția militară deasupra funcției comerciale.

Oligarhia aflată la putere în Occident este foarte materialistă, individualistă și utilitaristă. Ea sărbătorește individul fără rădăcini și are drept idoli egoul, banii, masele și tehnica. Însă pentru a ieși din starea de colonizare multiplă în care se află Europa, ne trebuie alte valori, necomerciale: sacrul, onoarea, valoarea personală, iubirea de frumos și de Patrie. Astăzi Europa are nevoie de o „reformă intelectuală și morală”, după cum spunea Renan.

Mecanismele de selecție a oamenilor sunt defecte

Toate țările europene se confruntă mai mult sau mai puțin cu un declin al calității clasei politice. În Franța, există două principale surse de recrutare: Școala Națională de Administrație (ENA) sau militantismul de bază. Școala Națională de Administrație formează înalți funcționari. O mică parte a acestora intră în politică, dar au tendința de a monopoliza funcțiile de conducere. Școala selecționează și formează bărbați și femei de bună calitate intelectuală, însă nu favorizează gândirea originală sau curajul intelectual și moral. Funcționarul are tendința de a vedea totul prin prisma a ceea ce a învățat la drept și la economie. Confruntat cu o problemă a societății, reflexul său va fi de a modifica regulamentele și de a crește cheltuielile publice. Cultura istorică și filosofică deficitară îl face destul de ignorant în ceea ce privește resorturile

psihologiei popoarelor. Ambianța materialistă a societății actuale, ignoranța religioasă generalizată îl face să-și supraevalueze egoul și îl transformă într-un simplu arivist. Sigur că există excepții, dar în lipsa unor probe grave cum ar fi războaiele, mediocritatea are tendința de a domina.

Printre funcționarii atât de numeroși în politică, nu trebuie să uităm profesorii, majoritari în lumea politică de stânga. Statutul lor protejat, contactul lor cu elevii prin definiție inferiori fac din acești oameni o castă foarte arogantă, cu idei preconcepute, moralizatoare, fără a-și asuma vreodată responsabilități personale. Ne putem îndoi că aceste caracteristici ar permite apariția oamenilor de stat!

În total, 55% dintre deputații francezi provin din rândul administrației publice.

Al doilea canal de recrutare este cel al militanților. Acolo găsim mai multă generozitate și o mai bună cunoaștere a poporului adevărat. Din păcate, mulți dintre politicienii care își fac ucenicia se consacră acestei activități fiindcă au eșuat în studii sau în profesie.

Astăzi, adevăratele elite din Occident nu se prea mai întorc spre politică. Acestea preferă să câștige bani în sectorul privat. Profesiile liberale care altădată jucau un rol important (avocații, medicii, veterinarii, notarii) au meserii mai consumatoare de timp, așadar se implică mai puțin ca înainte. Cunoașterea omului și a suferințelor sale dispare deci dintr-o mare parte a clasei politice.

Comisiile de numire din partide nu au încredere în mințile strălucite, nonconformiste sau pur și simplu curajoase; acești oameni sunt periculoși pentru cei care sunt deja în funcție. Tinerilor le e greu să-și găsească locul: 68% dintre parlamentarii

francezi au peste 50 de ani.

E dificil să ne desprindem de asemenea tendințe greoaie. Ar trebui fără îndoială facilitat accesul la politică al unor persoane diferite: foști ofițeri, șefi de întreprinderi, profesii liberale și intelectuale. În Elveția, parlamentarii nu sunt remunerați și trebuie astfel să-și păstreze locul de muncă în profesia pe care o au. Este una dintre soluțiile posibile. Altfel, parlamentarii pot fi remunerați pentru o activitate cu normă întreagă, însă persoanelor fără un statut de protecție trebuie să li se permită să facă politică putându-se reintegra în piața muncii în caz de eșec. Cetățenii care au dobândit un patrimoniu și care își riscă veniturile în concurența economică nu ar trebui mai ales îndepărtați de la putere. La fel este și în cazul celor care își asumă riscuri prin profesia pe care o au și care demisionează din funcțiile anterioare: militari și polițiști, în special.

Mecanismele de responsabilitate trebuie revizuite: democrația directă

E cert că democrațiile noastre din Europa sunt de fapt oligarhii, adesea legate de interese străine. E greu să le cerem să decolonizeze Europa! Interesele majorității oamenilor sunt așadar neglijate: vedem acest lucru din politicile laxiste în materie de securitate sau imigrare.

E frapant să vezi că acești subiecți, oligarhiile, sunt mereu întârziați în ceea ce privește evoluția opiniei populare. Constatarea situației în viața curentă este cea care orientează opiniile și cei care suferă sunt mai înclinați către întoarcerea la valorile dovedite decât cei care au un stil de viață privilegiat.

Or, pentru ca vocea poporului să fie auzită, nimic nu e mai bun ca referendumul, după cum susținea generalul de Gaulle.

Ar trebui așadar modificate constituțiile pentru a permite referendumul de inițiativă populară, cum este cazul, cu anumite restricții, în Italia sau Germania, sau la nivel local, de pildă.

Exemplul elvețian, care l-a atras într-atât pe disidentul rus Aleksandr Soljenițin , este următorul. În Elveția, o lege votată de parlament poate face obiectul unei contestații populare prin petiție. Aceasta are ca obiect solicitarea unui referendum pe tema legii respective. La nivel federal, sunt necesare cel puțin 50.000 de semnături. Dacă această cifră este atinsă, referendumul este de drept. Acest lucru le permite cetățenilor să se opună unei legi votate de parlament, cu care însă nu sunt de acord. Se întâmplă într-adevăr ca reprezentantul să-și trădeze mandatul, iar acest instrument este o frână.

Regimul democrației directe elvețiene are și un motor care este inițiativa populară. Dacă guvernul și parlamentarii nu fac nimic într-un domeniu în care cetățenii își doresc o acțiune fermă (este adesea cazul securității și imigrării, chiar și al mediului), atunci o petiție semnată de 100.000 de cetățeni la nivel federal poate declanșa un referendum pentru adoptarea unui proiect de lege redactat de acești cetățeni. De exemplu, acesta a fost cazul inițiativei cu privire la expulzarea străinilor care au săvârșit infracțiuni grave, care a obținut o majoritate puternică.

Acest sistem explică nivelul redus al impozitelor acolo unde este aplicat, adică în Elveția, dar și în California.

Adesea, poporul nu este de părerea reprezentanților aleși. Acesta este cazul aderării la Uniunea Europeană, care îi place clasei politice, dar nu și cetățenilor. De aceea, Elveția și-a păstrat francul elvețian și nu este membră a UE. Nivelul său de trai este de două ori mai mare decât cel al țărilor vecine, ceea ce nu face ca această Uniune Europeană să fie prea atractivă.

În ultimii ani, mai multe țări europene au adoptat acest sistem, adesea cu restricții: în general, referendumurile privind impozitele sunt interzise. Totuși, acolo unde ele există, au dat rezultate bune. În Italia este permis referendumul de inițiativă populară împotriva legilor votate de parlament. Datorită acestui fapt, legea lui Berlusconi care a interzis orice apariție a acestuia în fața instanțelor, a fost anulată. Democrația directă este, de asemenea, o armă utilă pentru lupta împotriva corupției. Dacă un ales fără scrupule încheie un acord secret cu un dezvoltator imobiliar pentru a construi blocuri-turn, în Elveția, precum și în Germania (unde există democrația locală directă), acest proiect poate fi respins de popor. În Croația, un proiect de referendum împotriva căsătoriei homosexualilor a obținut cele 500.000 de semnături necesare. A avut loc referendumul care a cerut includerea în constituția croată a faptului că o căsătorie are loc obligatoriu între un bărbat și o femeie.

Putem crede că influența colonizatoare a străinului este mai mare într-un parlament decât în rândul populației generale. Prin urmare, referendumul poate fi o armă pentru „decolonizarea” unei țări în fața unei influențe străine excesive. Aceasta era opinia generalului de Gaulle.

În cele din urmă, o reînnoire spirituală este indispensabilă

Pentru ca Europa să se desprindă de spirala morții în care este angajată, mai ales în ceea ce privește demografia, este esențial să-și redescopere rădăcinile spirituale.

Axa rezistenței spirituale nu se găsește astăzi nici la Washington, nici la Paris, nici la Londra sau Berlin, dar cu siguranță la Roma și la Moscova. Este important ca Biserica Catolică și Bisericile

Ortodoxe să se pună de acord pentru a-și apăra valorile comune și asta încep să facă. S a ajuns la un acord între Biserica Catolică Poloneză și Patriarhia Ortodoxă din Moscova pentru a reconcilia polonezii și rușii și pentru a lupta împotriva secularismului și a imoralității. Potrivit șefului departamentului de relații externe al Patriarhiei Moscovei, Mitropolitul Ilarion de Volokolamsk, „Papa Francisc și-a exprimat în repetate rânduri simpatia față de Biserica Ortodoxă Rusă și dorința de a stabili o legătură strânsă cu aceasta.”

Diferitele biserici sunt de acord cu această afirmație a patriarhului Bisericii ruse Kiril I: „O mare parte din societățile actuale (...) se găsesc astăzi într-o stare lamentabilă: legăturile sociale devin tot mai slabe, valorile familiei sunt în declin, datele demografice sunt în scădere. Motivul este lipsa susținerii sistematice a normelor etice în viața socială de către statele democratice. O astfel de politică conduce la dezlănțuirea patimilor umane care distrug societatea. Din acest motiv, în elaborarea sistemului de apărare a drepturilor și libertăților individuale, nu trebuie să uităm să luăm măsuri pentru a consolida principiile etice și conciliare fără de care este imposibilă realizarea libertății persoanei.

Colonizarea Europei reprezintă reducerea libertăților sale. Eliberarea Europei este legată de capacitatea cetățenilor diferitelor națiuni de a-și exercita o libertate responsabilă. Nu există libertate fără responsabilitate. Acesta este vechiul mesaj al spiritualității europene, purtat de creștinism timp de 2000 de ani.

CUPRINS

O pledoarie pentru decolonizarea și regăsirea unității continentului european (Prefață la ediția română).....	5
Introducere. Experiența trăită, remediu pentru tabuurile ideologice.....	14
1. Colonizarea, un fenomen cu dimensiuni multiple ...	17
Ciclurile istorice ale colonizării.....	24
2. Colonizarea politică a Europei de către puterea americană și birocrății europeni.....	9
Ocupația Aliților și amenințarea sovietică	30
Dominația Statelor Unite ale Americii	31
Construcția europeană	33
Dreapta este devalorizată de experiența fascistă	35
Lumea arabă rămâne laică.....	35
Africa rămâne colonizată de Europa.....	36
Orientul Îndepărtat rămâne marginal în politica mondială	36
Cum este colonizată Europa?.....	37
Din 1991 și până în zilele noastre, Europa decadentă este tot mai colonizată	37
Inversarea polilor ideologici între SUA și Rusia. SUA virează „la stânga”	37
Inversarea polilor ideologici: Rusia virează „la dreapta” ..	40
De la adversarul din Est la adversarul din Sud!.....	41
Depresia europeană.....	41
Consolidarea instituțiilor supranaționale în Europa	42

Condițiile unei decolonizări politice	43
Istoria politică a integrării economice europene.....	45
Politica externă: o reorientare strategică	47
O Europă umanistă	48
Democrația directă și politica externă.....	51

3. Europa alianței NATO, o Europă colonizată militar 52

Istoria organizațiilor militare în Europa începând cu anul 1945	52
NATO, o structură colonialistă.....	54
De Gaulle și Franța	55
Noul NATO	56
Europa își reduce cheltuielile militare	57
Către o Europă a apărării?.....	60
Starea de spirit a apărării slăbește în Europa	63
Condițiile unei decolonizări politice și militare	63

4. Europeanii colonizați economic și financiar 65

O analiză „materialistă” și reduționistă	66
Cele patru cauze	66
Chestiunea patrimoniului	68
Cauzele formale ale „colonizării” noastre, externe și interne	70
Cauza motrice sunt oamenii (și cultura lor)	74
Cauza finală: libertatea, adică autonomia puterii de decizie.....	74
Cum să ne regăsim independența economică și financiară?.....	76

Colonizarea francezilor de către stat.....	79
Cum să eliberăm Franța de acest exces al statului?	79
Colonizarea economiei de către manageri.....	80
Întoarcerea la patrimonialism.....	82
Calitatea oamenilor	83
Geopolitica	83

5. Colonizarea prin imigrare necontrolată..... 86

Cifre îngrijorătoare.....	88
Cele patru cauze ale imigrării	89
Care este cauza materială (economică) a acestei imigrări?	90
Care este cauza motrice a imigrării?	98
Care este cauza finală?	100
Democrația directă în fața colonizării migratorii	105
O problemă de responsabilitate politică.....	106
Politicile migratorii și familiale	107
Pericolul migrator.....	108
Cauza economică.....	109
Cauza juridică	111
Cauza culturală (umană)	113
Cauza religioasă	114
Criza familiei în Occident	117
Denaturarea familiei în Occident.....	119
Politica pro-familie a guvernului rus	120
O politică a inimii și a intelectului	122
Anexă	124

6. Europa colonizată în cultura și spiritul ei..... 128

Engleza, limba mondială dominantă	129
---	-----

Efectele barbarizării interioare	134
Al treilea efect este declinul religios.....	136
Colonizarea culturală duce la decadență.....	144
Anexă	146
Extrase din doctrina socială a Bisericii Ortodoxe Ruse	146

7. Salvagardarea identității noastre 149

Două instituții eliberatoare: religia și armata	149
Gestell-ul	149
Cele trei funcții	150
Religia: a-i da sens existenței.....	151
Tocqueville apără religiile ca bază a societății americane.....	153
Gilles Kepel și islamul radical	153
Exemplul rusesc.....	164
Starea actuală a Bisericii Catolice în Franța	166
Armata: a-ți da viața.....	168
Valorile militare: Werner Sombart.....	168
Nobilimea de robă și nobilimea de spadă	172
Locul armatei în societatea elvețiană.....	173
Armata în societatea rusă.....	174
Starea actuală a armatei în societatea franceză.....	176
Concluzie	178

8. Strategia decolonizării Europei

într-o lume multipolară 180

Cele două colonizări	180
Franța clonată după modelul american.....	182
Declinul primei puteri mondiale.....	188
Către o lume multipolară	189

Viitorul promițător al Eurasiei.....	190
Deschiderea Ființei.....	192
Concluzie	196
Rezistența în fața oligarhiilor	196
Mecanismele de selecție a oamenilor sunt defecte.....	198
Mecanismele de responsabilitate trebuie revizuite: democrația directă.....	200
În cele din urmă, o reînnoire spirituală este indispensabilă.....	202